

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

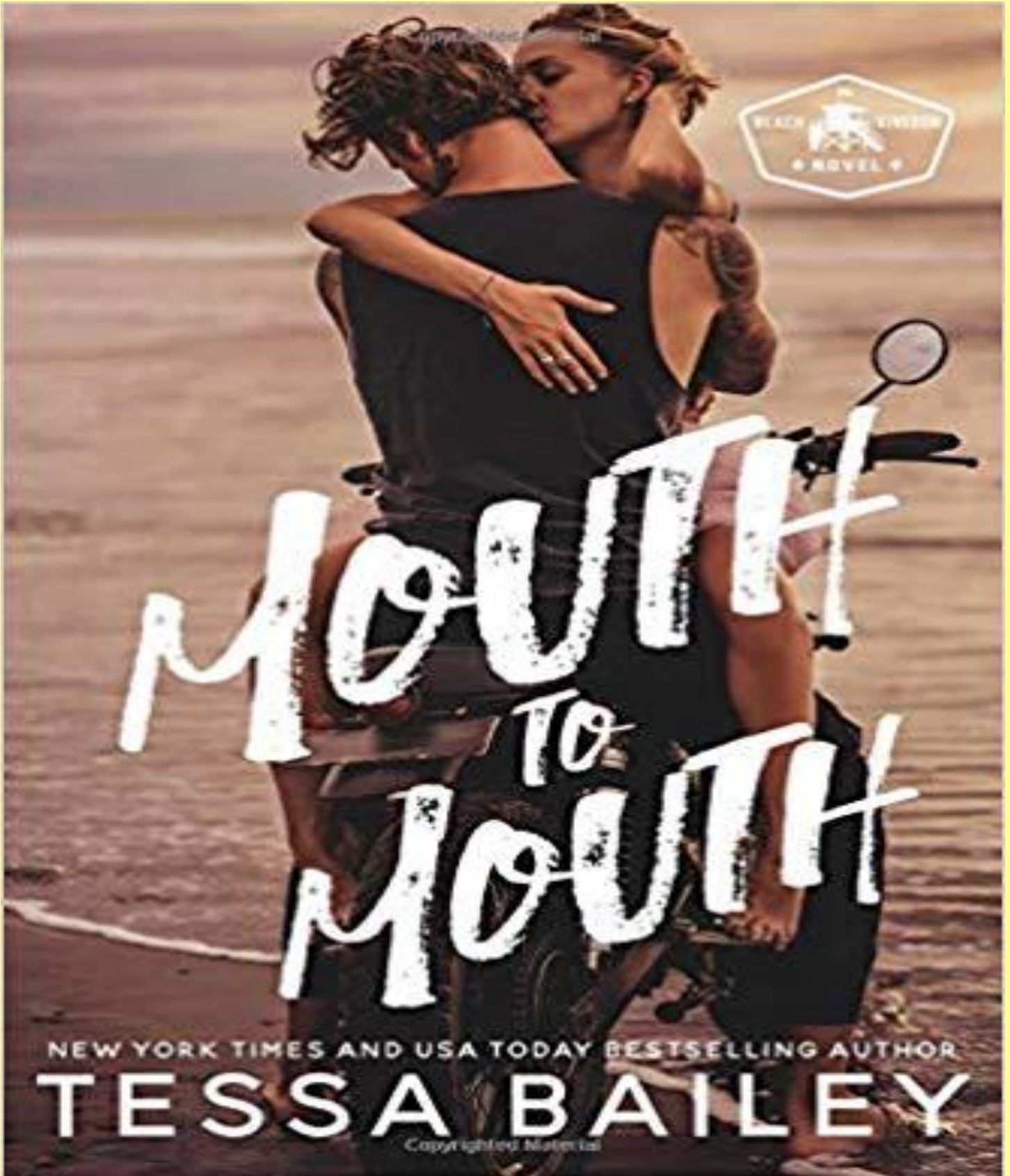
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİRİNCİ BÖLÜM

TANRIM , kahrolası YAZDAN NEFRET EDİYORUM

Rory Prince, buz torbasını zonklayan gözüne bastırdı ve sabahın erken saatlerinde mutfaktan gelen rahatsız edici sesleri duymazdan gelmeye çalıştı, başarısız oldu. En büyük ağabeyinin kaleminin masanın üzerinde çizdiği ses, doğrudan alnının ortasına bastırılmış bir havalı korna olabilirdi ve sabah dokuz için çok etkiliydi .

"Sakıncası var mı?" diye mırıldandı Rory. "Kurtarma modundayım."

"Ne zaman değilsin?" Andrew, sonsuz notlar almaya kararlı görüldüğü iki panodan başını kaldırma zahmetine bile girmedi. "Anma Günü hafta sonu ve organize etmem gereken iki programım var. Üzgünüm, akşamdan kalma halinizi kaldıramam." Kalemi bir dizi ızgaradan diğerine uçtu. "Kara göz nereden geldi?"

Rory'nin diğer kardeşi Jamie, kaldırdığı açık kitabının arkasından, "Evet, onları yalnızca dağıttığını sanıyordum," dedi. "Seni kim düşürdü?"

Yaza Düşmek anlamına geldiğinin gayet iyi farkında olan kardeşleri, onaylayarak mırıldandılar . Long Beach'te yıl boyunca yaşamayan, ancak yılın üç ayı sakinleri cehenneme çevirmek için ortaya çıkanlar gibi. "Endişelenme, sonunda bir yerine iki tane oldu."

Jamie içini çekti ve sonunda eskimiş *Gazap Üzümleri kitabını indirdi* . "Fiziksel münakaşalar şartlı tahliyenizin ihlali değil mi?"

Rory sağlam gözünü kırptı. "Sadece yakalanırsam."

Andrew kalemi bir kenara attı ve iki elini mutfak masasına dayadı. "Elbette. Herkese her hafta en az bir tam gün izin vermeye çalıştım—"

"Aman Tanrım," dedi Rory ifadesizce. "Bizi şımartma."

"Bakmak. İşletmemiz gereken bir bar var." Andrew baş ve işaret parmağıyla gözlerine masaj yaptı. Rory köşelerdeki yeni çizgileri ilk kez fark etmiyordu ve buz torbası elinde daha ağır hissetmeye başlamıştı. "Gündüz cankurtaranlık yapmak ve geceleri barın arkasında çalışmak çok şey biliyorum. Bunlardan birini bizim için ortadan kaldırabilseydim, yapardım. Elini düşürdü. "Yine de işler dört yıl öncesinden farklı. Şimdiye kadar alışmış olmalıyız."

Her şey farklı mıydı? Tanrım, ne kadar yetersiz bir ifade.

Rory, Andrew ve Jamie dikkatlerini başka bir yere çevirmeden önce masaya uzun uzun baktılar. Rory'nin midesine tanıdık bir çukur yerleşti ama Rory onu betonla doldurdu ve yüzüne sıkılmış bir ifade yapıştırdı. "Bak, tek bildiğim Salı günleri barda Trivia'da çalışmadığım." Jamie'yi işaret etti. "Bu yıl inekleri sen güdüyorsun."

"İçecek servisi yaparken teste katılabildiğim sürece."

Rory'nin dudakları kıvrıldı. "Tanrı, dipsiz zekanla akıllara durgunluk verme şansını kaçırmayı yasakladı."

Jamie kitabının sayfasını çevirdi. "Başkalarını aptal hissettiremeyeceksem dahi olmanın ne anlamı var?"

Andrew masaya parmak eklemiyle vurarak dikkatlerini çekti. "Pekala, Jamie, salı geceleri sensin." Ağabeyleri panolarından birine notlar aldı. "Pazar ve pazartesiye alıyorum çünkü spor kalabalığı kavgacı ve Rory birini yere serecek ve sonunda beton bir hücreye geri dönecek..."

Rory sade kahvesinden birkaç yudum alarak, "Olabilir," dedi.

"Perşembe, Cuma ve Cumartesi geceleri hepimiz el ele çalışıyoruz; herkes çalışıyor. Böylece çarşamba gecesi açık kalır." Andrew bir bakışla onu mızrakladı. "Görebildin mi?"

"Elbette. Islak tişört çarşambaları—"

"Hı-ıh. Olmuyor."

Rory, sıkı bağları olan en büyük ağabeyine şaka yaptığını anlamasını sağlamak için gülümsedi. "Sanırım anladım, dostum."

Andrew başını sallayarak Kale Kapısı programının son ayrıntılarını kaleme aldı ve sanki Musa muhtemelen On Emir'i tutuyormuş gibi yukarı kaldırdı. "Önümüzdeki üç ay çılgınca geçecek, ancak Eylül'de işler sakinleştiğinde, babamın borcunu çok daha az göstereceğiz. Neredeyse geldik. Kartlarımızı doğru oynarsanız bu yıl olabilir." Göz göze gelmedi. "Baş aşağı ve içinden geç, tamam mı?" Sonunda, her iki yöne de bir bakış attı. "Ve biri onu sorarsa bana haber ver."

Rory yutkundu. "Yapacak."

Jamie, bir anlaşma kadar iyi olan kitabını bıraktı.

Andrew, Jamie'ye pek de kurnazca olmayan bir bakış atarak, Sonraki iş emri, diye söze başladı. "Annemin doğum günü birkaç hafta sonra geliyor."

"Ne biliyorsun?" Rory'nin boynu kaşınıyordu. "Lanet şey yılda en az bir kez dönüyor. Aynı zamanda."

"Sen mi geleceksin?" Jamie sandalyesinde kıpırdanarak sordu. "Seni görmeyi ne kadar çok istediğinin farkında olduğunu sanmıyorum, Rory."

"Haklısın, bilmiyorum." Esprisiz bir şekilde güldü ve kahvesini bitirdi, kardeşleri hayal kırıklığına uğradığında ses tonunu yumuşattı. "Sana haber vereceğim, ha?"

Kimse cevap veremedi mutfağın arka kapısı açıldı ve ailenin dördüncü üyesi Jiya Dalal içeri girdi. "Günaydın enayiler," diye mırıldandı siyah saç dalgasını omzunun üzerinden atarak. "Kahvem nerede?"

Anında, Andrew güçlü panolarını bıraktı ve ona bir bardak doldurmak için ayağa kalktı.

Jiya teknik olarak akraba değildi ama Rory onu bir kız kardeş gibi seviyordu. Beşinci sınıfa başlamadan Long Beachönce ailesiyle birlikte yaza taşınmıştı . IndiaBir öğleden sonra, Jamie sedir ağaçlarının gölgesinde okurken Rory ve Andrew arka bahçede yakalamaca oynuyorlardı ve eski, çürümüş çitteki bir delikten onları izleyen kasvetli kahverengi bir göz fark ettiler. O sırada evlerinin içinde bağırışlar başladı. Sadece bağırmak değil. Babalarından gelen, acı vermeye yönelik kızgın, aşağılık sözler. O günlerde anneleri de aynı şekilde karşılık verdi. İşler kızıışmadan önce.

Yavaş yavaş, çit tahtası bir tarafa kaydı ve Andrew'un yaşını, pembe bir Punjabi takımı giyen bir kızı ortaya çıkardı - o sırada onun kıyafetine ne diyeceğini bilmese de. Üç Prince oğlanına da el sallamış, tek kelime etmeden onları eski bir televizyonda çizgi film izledikleri garajına götürmüş, Bayan Dalal onlara tepesine pipet saplanmış buz gibi Pepsi kutuları getirmişti. Jiya'nın İngilizcesi o zamanlar onlara sadece en temel iletişimi sağlıyordu, ama on sekiz yıl sonra, onun aksanından geriye sadece bir iz kalmıştı ve kahrolası bir denizci gibi küfredebiliyordu.

Jiya tezgâhlarındaki en önemli yerinden büyük bir metal kabı kaydırıldı ve daha küçük bölmesinden kimyonu, Jiya'nın aç üç kişiye acıdığından beri sabahları temel gıda olan khichdi yapmak için yağı ıslatmaya başladığı düdüklü tencereye aldı. erkekler

Yardım etmek için ayağa kalkmazsa kulağını aptal bir macun gibi bükeceğini bilen Rory, beyni yalpalayıp kafatasının önünden fırladığında burnundan nefes alarak ayağa kalktı. "Sik beni," diye tısladı, burun kemerini çimdikleyerek. "Yazı hiç sevmem."

Yılın geri kalanında, Rory barda haftada beş gece çalıştı. Rahat edecek ve kardeşleriyle paylaştığı ipoteğe katkıda bulunacak kadar para kazandı. Müşterileri müdavimdi. Arkadaşlar. Yerliler. Anma Günü hafta sonu vurur vurmaz, Long Beachbambaşka bir hayvana dönüştü. Birincisi, cankurtaran mevsimi başladı, bu da şafak sökerken uyanmak anlamına geliyordu. Sahildeki herkes, hayatlarının en önemli anları için çalınmıştı, bu da aptal gibi davrandıkları anlamına geliyordu ve günün sonunda onlardan kaçamadı bile, çünkü onlar kaçınılmaz olarak geceleri Kale Kapısı'nda ortaya çıkıyorlardı.

" *Yazı seviyorum* ," diye nefes verdi Jiya, arkasını dönüp tezgaha yaslandı. "Restorandaki bahşişlerim üçlü. Eylül ayına kadar nihayet dersleri karşılayabilecek durumda olacağım."

Rory'nin hatırlayabildiği kadarıyla, Jiya bir uçağı uçurmak istemişti, ancak ailesiyle birlikte işlettiği restoranda sezon sonunda her zaman parasını tüketiyor gibiydi. Her yıl bu zamanlarda aynı şeyi söylerdi. *Sonunda dersleri karşılayabilecek durumda olmalıyım.*

Rory, Andrew'a baktığında, onun Jiya'nın profiline baktığını gördü, kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle evet." Jiya'nın etrafından dolandı ve Andrew'a dirsek attı. "Bu harika, Ji. Bizi önce nereye uçuruyorsun?"

Andrew ona bir fincan kahve verdi ve o buharı içine çekti, koyu gözleri parlıyordu. "Atlamadan önce Australiabir pit stop düşünüyorum Maldives."

Jamie, Kesme tahtasına zencefil rendelemek için tezgahta onlara katılarak, "Beni de sayın," dedi. "Toplanmaya ne zaman başlayacağımı bana haber ver."

"Kitapları için fazladan üç bavula ihtiyacı olacak," diye güldü Rory, sonra kafatası itiraz edince yüzünü buruşturdu. "Orospu çocuğu. Bugün berbat geçecek."

"Çantamda Advil var."

Kadının bir sandalyeye astığı deri el çantasına neredeyse dalacaktı. "Sen bir meleksin."

"Gerçek gerçekler." Jiya abartılı bir nefes aldı, kahvesini bıraktı ve dördü her zamanki kahvaltı hazırlama rutinlerine girdiler. "Kulübede ne zaman olman gerekiyor?" diye sordu.

"On bir," diye yanıtladı Andrew, mutfağı genel olarak spatulayla selamlayarak. "Long Beach, hayatınız Prens kardeşlerin ellerinde."

Rory bir ağrı kesici yuttu. "Tanrı hepsinin yardımcısı olsun."

İKİNCİ BÖLÜM

PRENS KARDEŞLER BİRLİKTE yaşadılar , yemek yediler, tartıştılar ve iki işte birden çalıştılar, dolayısıyla yüz yüze görüşme sıkıntısı yoktu. Cehennem, asla birbirlerinin yüzlerinde *olmadılar* . O sabah Hut'a üçlü olarak gitmemeye

karar verirken resmi bir tartışma olmamıştı. Orada kendi yollarını bulacakları söylenmemişti.

Birbirlerini sevdiler mi? Evet. Üç yüze karşı üç ihtimal olsa bile, bir ara sokakta birbirlerinin sırtını kollarlar mıydı? Rory çoktan potansiyel bir silah için yerde arama yapıyor olurdu. Ara sıra biraz alana ihtiyaçları oldu mu? Bahse girerim.

Jamie otobüse binerken, Andrew ve Jiya onun kamyonetiyle tahta kaldırıma doğru birlikte gitmişlerdi. Mayıs sonu esintisinin kafasındaki votka örümcek ağlarını temizleyeceğini uman Rory, motosikletine binmek yerine yürüdü. Son anda atıp tutma kararı sabah rutinini bozmuş, cep telefonunu mutfak masasının üzerinde unutmasına neden olmuştu, ama tıka basa dolu caddelere bakılırsa, bir park yeri için mücadele etmek zorunda kalmayacağına şükretmeliydi. akşamdan kalma

Sabah saat onda, her kavşakta zaten bir trafik sıkışıklığı vardı, üniversiteli çocuklar trafik ışıklarında akıllı telefonlarına bakıyor, navigasyon sistemlerinin açık araba camlarından dışarı süzülen genizden gelen sesi. Bir haber helikopteri yukarıda dolaştı, muhtemelen doldurma plaj kasabasının görüntülerini bir haber spikerinin seyirciye cıvataladığı yerel bir istasyona geri besledi. *Bu Anma Günü hafta sonu kesinlikle şimdiye kadarki en yoğun hafta sonu olacak, Bob!*

Andrew, Prensler için büyük değişiklikler getiren son dört yılda haklıydı. Anneleri, şimdi kız kardeşiyle birlikte Queens, Bayside'da yaşıyordu. Babaları artık ortalıkta yoktu. Sadece üçü büyüdükleri evde faturaları ödemek için çalışıyorlardı.

Ne kadar çok şey değişirse, o kadar çok aynı kalırlar, değil mi? Ulusal Bulvar'dan sahile doğru yaptığı yürüyüş, hayatının önceki dört yazından geri dönüştürülmüş gibi geldi. Bulanık, boktan anılarla dolu bir geceden sonra uyanın, kendi sağlıklı dozunu emzirirken mutfak masasının karşısındaki ihtiyatlı hayal kırıklığıyla yüzleşin. Aynı rutine düşmek. Plaj, bar, yatak. Asla değişmez. Asla büyümek veya daha fazla sorumluluk almak. Kendi hayatının tekrarlarına hapsolmuş bir aktör.

Andrew ondan barı yönetmesine yardım etmesini isteseydi ne yapardı? Veya bu yılın en yeni cankurtaran grubunu işe alıp eğitmek mi? Böyle bir olay gerçekleşeceğinden değil, ama istenirse daha fazlasını sunabilecek miydi?

Yüzü bir kitaba gömülmüş bir sarışın kaldırımında yanından geçerken Rory'nin dikkati dağıldı. Tanrım, diye mırıldandı. "Jamie'nin kadın versiyonu."

Rory'nin birkaç adım önüne geçtiğinde, Rory'nin kıcını kontrol etmekten başka bir şey yapabileceği yoktu. Long Beach'te yazların bir avantajı varsa, o da kısaltılmış kıyafetlerdi ve bu kız da bir istisna değildi. Küçük, beyaz topuzlu şortlar ve parmak arası terlikler giymişti, Rory'yi sırtının sıkı, yan yana seğirmesine ön sıradan oturttu. Üstün bir itmeydi. O kadar üstün ki sağ elini yanmış gibi salladı.

Yüzünü görememiş olması ayıptı. Başını öne eğmesi, gözlerini kitabından hiç kaldırmadan köşeye doğru hızla yürürken kısa, sarı saçlarının yüzünü perdelemesine neden oldu.

Kavşağa yaklaştıkça Rory'nin kaşları daha da çatıldı. Trafik yavaş akıyor olabilirdi ama otobüs şeridi ardına kadar

açıktı ve ne kadar hızlı uçtuklarını deneyimlerinden biliyordu.

"Hey." Boğazını temizleyip sesini yükseltti. " *Selam.* "

Yüzü kitapta, yürümeye devam etti.

"Kahretsin." Rory dişlerini gıcırdattı ve koşmaya başladı, eşofmanı ile parmak arası terlik giydiği düşünülürse bu kolay bir başarı değildi. Ama koşma seçeneği yoktu çünkü kadın yaya geçidinden bir beş metre uzaktaydı ve yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Tam sokağa adımını attığı sırada ona yetişti, bir kolunu onun beline doladı ve onu geri çekti...

East Loop otobüsü kornasını çalarak hızla yanından geçti.

" *Aman Tanrım .* " Kitabını düşürdü - lanet olası zaman - ve tırnaklarını onun ön koluna geçirdi. "Bunu mu... aman Tanrım, o otobüs neredeyse *bana çarpıyordu .* "

"Bunu daha kolay hale getiremezdin," diye neredeyse haykırdı Rory, nefesi kesilmiş bir sesle. Sırtını önüne yapıştırmış olan Rory, şokunun hafiflediğini ve yerini bir titreme dalgasına bıraktığını hissedebiliyordu. Bir iç çekti ve sesini alçalttı. "Sesli kitaplara geçmeyi düşün, ha? Belki?"

Muhtemelen düşmüş kitabına bakmak için başını öne eğdi. "Bunun için anlatıcıyı beğenmedim."

"Otobüs çarpacak kadar mı?"

Birkaç vuruş geçti. "Evet dersem, tekrar bağırmaya başlayacak mısın?"

"Evet."

"O zaman hayır?"

Yabancıyı hâlâ ölümcül bir kavrayış içinde tuttuğunu fark eden Rory, onun sabit olduğundan emin olmak için onu derece derece serbest bıraktı. Sarışın döndü ve yuvarlak, kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardından ona gözlerini

kırpıştırdı - ve göğsünde en beklenmedik bükülmeyi hissetti. Düşündüğünden daha sert ve daha hızlı koşmuş olmalı, çünkü yine nefesi kesilmişti. Derin bir nefes alırken ağzından garip bir ses çıktı. Bir gürültü sıyrık. Ne oluyor be?

Bu kız. O kahrolası... *inanılmazdı* . Yazın öptüğü teni ve büyük hatları, özellikle de güvercin grisi gözleri olan ona küçük bir güneş ışınını hatırlatıyordu. Kahretsin . _ Dudakları. Hafifçe ayrıldılar ve davet ettiler, güneş onları bir parıltıyla yıkadı.

Onun Jamie'nin dişi versiyonu olduğu hakkında söylediklerini unut.

Vay canına, diye fısıldadı.

Bana bundan bahset. "Adınız ne?"

Büyümüş gözleri, adamın sesindeki ani düşüşe şaşırdığı anlamına geliyorsa, tek kişi o değildi. "Ben Zeytin. Cunningham.

"Zeytin." Adını söylediğinde nedense boynuna bir renk geldi. "Ben Rory Prince'im."

"MERHABA." Elini alnına vurdu. "Ve ahh. *Teşekkür ederim.* Beni yolda ölmekten kurtardığın için. Korkunç bir şekilde ölmek zorunda kalsaydım, son kitabım olarak farklı bir kitap seçerdim.

Rory eğildi ve düşen kitabı aldı, yukarı çıkarken onun çıplak bacaklarını incelemesini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Tüyleri diken diken olmuştu. "Bu kitaptan nefret ediyormuşsun gibi konuşuyorsun..." dedi, kız göz temasını sürdürmek için başını geriye yatırana kadar yaklaştı. "Ama onu okurken başka bir dünyada kayboldun."

"Dişçi muayenehanesinde dergilerde kayboluyorum." Yutkunduğunu duydu. "Kelimelere zaafım var."

"Başka neye ilgin var?"

"Muhtemelen başka şeyler," diye fısıldadı. "Ama şu an onları düşünmekte zorlanıyorum."

"Nedenmiş?"

"Neredeyse bir otobüs çarpıyordu." Omzunun üzerinden bir baş parmağını salladı. "Bunu özledin mi?"

Rory sırtımasına engel olamadı. Ah, yakaladım. İleride, okyanusu duyabiliyordu ve işte olması gerektiğini biliyordu. Bu yaz bir noktada Andrew'u hayal kırıklığına uğratacaktı, ilk gün başarmasına gerek yoktu. Ama *bu kız* . Sadece çekip gitmesi mi gerekiyordu?

Gülümsemesi soldu. "Birazdan işte olmam gerekiyor. Bugün cankurtaranlık yapıyorum ve saat 11'de başlıyoruz. Ama koşmak zorunda kalmadan önce birkaç dakikam var. Yüzüne endişeli bir ifade yerleştirdi. "Sarsılmış görünüyorsun, güneş ışını. Muhtemelen sana bir kahve ve numaramı almalıyız.

Kadından kaldırımında bakışları üzerine çekecek kadar yüksek bir kahkaha yükseldi. Elleriyle ağzını kapattı ama arkasından kıkırdamaya devam etti. Ses o kadar bulaşıcıydı ki, kendi alçak uğultusuna katıldı ve düşünmeden edemedi, *hiç böyle bir sabah olmamıştı. Bununla ilgili uzaktan geri dönüştürülmüş hiçbir şey yok.*

Olive sonunda, "Aslında bir kız arkadaşım ile buluşacağım," dedi. "Bu bir çalışma tarihi."

"Harika haberlerim var. Yazın kimse ders çalışmıyor."

"Evet." Ön iki dişinin arasındaki hafif boşluğu ortaya çıkaran bir gülümsemeyle gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti. "Kocaman bir inek gibi görünme riskini göze alarak, Stony Brook'ta bir yaz dersi alıyorum. Sonbaharda

orada psikoloji okuyacağım ve ders materyallerine aşina olmak istiyorum. Ve tamam..." Saç çizgisine kadar kızardı. "Kocaman bir inek gibi görünme riskini almadım. Bu tam bir aptaldı.

Coşkusu sevimli olsa da, Rory bir huzursuzlukla karşılaştı. Hiçbir zaman ciddi bir ilişki yaşamamıştı ama bir sürü farklı türden kızla çıkmıştı... *bir kez* . Onu korkutabilecek pek bir şey yoktu. Fakir büyümüş ve zor zamanlar geçirmişti. Ama kitap zekası olan insanlar? Evet, görünüşünü ezberlemişti. *O* bakış. Onu eğitimsiz olarak saptadıklarını, geleceğinde başkasına hesap vermekten ve bunun için çalışan bir adamın maaşını kazanmaktan başka hiçbir şeyi olmadığını söyleyen.

Rory'nin kitap zekası olan bir kızla vakit geçirdiği o son derece ender durumlarda, kız ona baktığında umurunda bile değildi. Bu gecenin tadını çıkaracağım ve hiçbir arkadaşşıma bundan bahsetmeyeceğim diyen kişi. Ne umurundaydı? Kimseye söylemeyi de düşünmüyordu. Sadece temel bir ihtiyacın karşılanmasıydı. Bir eğlence.

Olive bir oyalama gibi görünmüyordu. Azıcık bile değil.

Ona bakmasını *gerçekten* istemiyordu .

"Eh, doğru." Rory, Olive'e göz kırptı, kitabı ona verdi ve sahile doğru geriledi. "Bak, nereye gittiğine bakmadan yürümek yok, tamam mı güneş ışını?"

Gülümsemesi düştü.

"Fazla çalışma," dedi yaya geçidi düğmesine basarak. Kahretsin, bir kızdan uzaklaşmak zor olmamalıydı, değil mi? Midesi birbirine sürtünen iki taş gibiydi. Arkasına baktığında, Olive ona doğru bir adım attı, sonra fikrini değiştirip geri çekildi. Boğazında tuhaf bir sıkışma hisseden

Rory, yüzünü yeniden sokağa çevirdi. Işık değişti ve Rory karşıdan karşıya geçmeye başladı...

Bekle ! ”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gerçek hayatı kurgulayamaman çok KÖTÜ .

Çünkü az önce kesinlikle " *Bekle!* ”

Şahsen gördüğü en ateşli adamda. *Onun hayatını kurtaran* seksi bir adam .

Sesi fazladan çaresiz çıkmış olması iyi bir şey.

Olive Cunningham, ılık yaz havasında asılı duran çaresizlik notasından ürkmemeye çalıştı ve Rory'nin yavaş yavaş durup kaslı omzunun üzerinden ona bakmasını izledi. Yarı saydam yeşil olduğunu bildiği ve sırtının güçlü hatlarını sertleştirerek ona kırılmamış bir aygırı hatırlatan gözlerinde ihtiyat dans ediyordu. Ona gardını düşürmesi için ne demişti? Olive bunun pek çok şey olabileceğinden emindi. On ikinci sınıfa kadar evde eğitim gördüğü için, karşı cinsle olan deneyimi mahalledeki erkeklerle ve kitaplarda okuduklarıyla sınırlıydı.

Çıkmaya başlama zamanı geldiğinde, kendini yeni bir erkek arkadaşla hayal etmişti. Yetişkinliği boyunca yanında kalacak moda anlayışını hâlâ geliştiren, tehditkar olmayan ve sevecen bir şekilde garip biri. Rory, şimdiye kadar karşılaştığı en az garip insandı. Koyu kahverengi saçları parmakla taranmıştı ve bir şekilde mükemmeldi, kesik çenesi ve başındaki döküntü gölgesiyle dengelenmişti. Pürüzsüzdü ve yıpranmış bir kot pantolon gibi derisinin içinde yaşıyordu. Başlangıç erkek arkadaşı değil. Erkek bir şey değil.

Cinsel, cesur, koruyucu, eğlenceli. Bir adam.

Siyah gözlü bir adam. Ve yirmi altı dövme falan, saymaya çalışmamıştı.

Büyük ellerini dar kalçalarına koyarak kaldırıma dönerken iç çekişi esintiyle devam etti. "Evet, güneş ışını?"

Burada öylece durup sana bir lakap takarken onun üzerinde durma. Hızlı düşün. "Halka açık televizyon," diye ağzından kaçırdı. "Yağmur fırtınaları, Sting, kaligrafi... milkshake."

Kara kaşını kaldırdı.

Olive kitabı göğsüne bastırarak, "Bana başka neye ilgim olduğunu sormuştun," diye açıkladı. Ağzı bir gülümsemeye dönüştüğünde, onun dolgun, güzel dudakları olduğunu fark etti. Köşeli yüzüne eklendiğinde, onu cehennemde biraz zaman geçirmiş bir melek gibi gösteriyorlardı.

Acı mı? O senin zamanından biraz önce değil mi?"

"Müzikle ilgili harika olan şey bu. Onu ilk kez keşfettiğinizde, yepyeni de olabilir." Olive, birkaç dakika önce fiilen öpüşmüş olmalarına rağmen daha fazla yaklaştırmaya niyetli görünmediğinden cesaretini topladı ve Rory'ye doğru birkaç adım attı. Dilini yanağının iç kısmına dayayıp yavaşça nefes almasını izledi. "Neye ilgin olduğunu sorarsam, pişman olur muyum ?"

Rory cevap vermedi. Muhtemelen rastgele bir civcivin neden onu işe geç bırakma görevinde olduğunu merak ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, kendi cesaretinden oldukça etkilenmişti. Long Beach'te sadece bir haftadır tek başına yaşıyordu. O zamanlar internetten paket servisi siparişi vermeyle ilgili her şeyi öğrenmiş, bir sürü mobilya toplamış ve kaybolmadan yürüyüşe çıkmak için kasabayı yeterince keşfetmişti. Görünüşe göre otobüsü hızlandırarak

ölümünden kaçma yeteneğini tam olarak fethetmemişti. *Bebek adımları.*

Oklahoma'dan geldiğinden beri yaptığı her şey ona küçük görünmüştü. Ebeveynlerinin parmağının altında, tamamen bağımsız bir yetişkin olmaya doğru küçücük bir işaret. Yine de belki daha çok sıçrama gibiydiler, çünkü kesinlikle seksi bir cankurtaranla biraz flört ediyordu ve bunu doğru yapıp yapmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Rory ne kadar uzun süre cevap vermezse kendine olan güveni o kadar azalmaya başladı. Onun tipi değildi. Bir kız arkadaşı vardı. Fazla ilgi göstermişti. Onu geri adım atan herhangi bir şey olabilirdi. En iyisi bu sohbeti bir alıştırmaya bağlayıp okumaya geri dönmek. Bu sefer dururken.

"Tamam, şey..." Sol omzunu silkti. "İş yerinde iyi günler. Erken ölümü engellediğin için tekrar teşekkürler..."

Rory kitabı elinden alıp koltuğunun altına sıkıştırıp elini uzatırken Olive sustu. "Milkshake, değil mi? Anladım."

"Beklemek. Ne?"

"Milkshake içeceğiz." O parmaklarını birbirine dolarken ikisi de yakından izlediler ve Olive'in kolu boyunca kıvılcımlar gıdıklandı. "Ve biz Sting hakkında konuşurken senin için kitaplarını taşıyorum. Başka bir zaman ve yere geri götürüldük."

"İşe geç kalmayacak mısınız?"

"Hızlı içeceğiz. Hadi."

Aynen öyle, Oklahoma, Muskogee'den Olive Cunningham, heyecan ve kesin bir tehlike saçan bir adam tarafından Ulusal Bulvar boyunca çekiliyordu. Daha dikkatli olması gerekmez mi? Evet. Kesinlikle. Ama bu adam neden sadece onu öldürmek için onun hayatını kurtarsın? Uzaklaşan da o

olmuştu. Onu geri aramıştı. Onunla güpegündüz herkesin içinde bir milkshake içmekten zarar gelmezdi elbette.

Kendisinden emin olan Olive, kendi heyecanının uçmasına izin verdi. Yürürken sırtının esnemesini ve trisepslerini izledi, omzunun üzerinden ona attığı spekülâtif bakışlara şaşırdı. Yine de genel olarak, kavşakta yollarını ayırmadıkları için rahatlamıştı. İçinden bir ses ona, Rory'yi aklından kolay kolay çıkaramayacağını söylüyordu.

Rory, Olive'i Mike's Shakes'in önünde durdurduğunda sadece birkaç dakika yürümüşlerdi. Daha önce internette yaptığı arama sırasında gördüğü gibi, eski moda tabela solmuştu, pencerelere yerel müzik konserleri ve milkshake spesiyallerinin reklamlarıyla duvar kağıdı yapıştırılmıştı. Rory, sanki ona bir saraya kadar eşlik ediyormuş gibi, çınlayan bir zil sesiyle kapıyı açtı.

"Önden buyurun."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, kolunun altından geçip nefesini şakağında hissederek. "B-burası aslında çalışma randevumla buluşacağım yer."

"Evet?"

mırıldandı. "Yine de buraya ilk kez geliyorum."

Olive, her zaman olduğu gibi, yeni bir şey denemek ya da sıra dışı bir aktivite yapmak üzereyken kulağında annesinin sesini duydu. Merhaba YouTuberlar! Bugün Mike's Milkshakes'te üç milyon aboneyi kutluyoruz. En sevdiğiniz milkshake aromasıyla aşağıya yorum yapın! Beğen butonuna basmayı unutmayın.

Olive, sesi serbest bırakmaya çalışarak hızla başını salladı. En temel olayı bile ne kadar sürede bir YouTube videosuna dönüştürecek?

Hala elini tutan Rory, onu pencerenin önündeki birkaç kabinden birine götürdü ve yanındaki kabine kayd. Aynı tarafta. Kolunu nefes almak kadar kolay bir şekilde koltuğun arkalıına doğru uzattı ve bu yakın çevrelerde kokusu ona dışarıdan olduğundan daha güçlü bir şekilde çarptı. Mentollü tıraş kremi, kahve, keskin bir şeyin hafif kokusu.

"En azından beni koklamak için emir verene kadar bekle."

"Aman Tanrım." Bir çırpıda ileri baktı. "Bunu yaptığının farkında değildim."

Gülerken boynunun bronz sütunu esniyordu. "Şimdi sıra bende," dedi ayılarak, eğilerek. "Adil adildir."

Rory'nin burnunun ucu boynunu sıyırdı ve Olive'in kalçaları işitilebilir bir şekilde birbirine çarparak sıkıldı, Rory nabzının üzerindeki boşlukta derin bir nefes alırken dudakları inlemeyle açıldı. Ona ne oluyordu? Bu adam onun içine uzanıp cinsel dürtüsü için bir açma düğmesi mi bulmuştu? Daha bu sabah azgın olmaya ve dürtülerini keşfetmeye ikna etmek zorunda kalmıştı, çünkü yetişkin kadınların öyle olması *gerekliyordu* . Düşünceler, fanteziler, kitap sahneleri ona ilham verdi. Asla etten biri. Canlı ve şahsen.

Rory geri çekildi ve donuk gözlerini ona kilitledi, ağızları arasında sadece birkaç santim vardı. "Tanrı aşkına. Sana zar zor dokundum. Ellerim ve ağzım üzerinde olsa o vücut ne yapardı merak ediyorum?"

Olive'in şortunun dikiş yeri şimşek hızıyla ıslandı ve rahatsız oldu. Rory'nin nefesleri dudaklarına çarpıyordu. Tam burada, bu milkshake dükkanında öpüşeceklerdi ve çok az öpüşme deneyimi olsa bile durabileceklerini merak etti.

Garson, Rory'nin arkasından, "Pekala, siz ikiniz," diye homurdandı. "Bunun için biraz erken değil mi?"

Rory'nin ifadesi o kadar hızlı sıcaktan soğuğa döndü ki Olive ürperdi. Daha dik otururken yanağında bir kas seğirdi ve yavaşça garsona döndü ve sert bir bakışla ona vurdu. "Bilmiyorum." Uzun parmakları masanın üzerinde esnetildi, yumruğu yüzeye sertçe indi. *Vay*. "Bu mu?"

Garson aniden sipariş defterine hayran kaldı. "Her şey yolunda dostum. Üzgünüm. Sana ne getirebilirim?"

Rory cevap vermeden önce bir avuç saniye daha geçti, küçük restoranda gerilim daha da arttı. Alçak sesle, "En popüler üç çeşidiniz ne olursa olsun," dedi. "Onları alacağız."

"Anladın."

Olive, garson hızla uzaklaşıp sallanan kapılardan mutfağa girene kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Sessizce bıraktı, Rory'nin tehlike havasına dair farkındalığı eskisinden daha büyük ve kaçınılmazdı. Az önce ne olmuştu? Onu karşıdan gelen trafiğin yolundan çeken bu adam, insanları aynı kolaylıkla biçebiliyor gibiydi. Rory onun aklını okumuş gibi başını salladı. Zeki olanlardan birisin, Olive, dedi, akıllıyı *smahht gibi telaffuz ederek* . "Beni geri aramaman gerekiyordu."

Bunu işlerken nabzı atladı. "Beni kendinden korumaya mı çalışıyordun?" Yüzünü aradı ama cevap vermedi. "Korunmaya ihtiyacım var mı?"

" *Tanrım* , hayır, güneş ışını. Benden değil," diye homurdandı, hayal kırıklığı vücudunu koltuğa oturttu. "Bak, bana pişman olup olmayacağını sormuştun. Ne için bir şeyim olduğunu bulmak. Cevap Evet." Yüzünü ışığa doğru eğerek,

onun hasarlı gözünü daha iyi görmesini sağladı. "Bana bunu nasıl aldığını sor."

Yolları kesiştiğinden beri onun yarasının kaynağını öğrenmek için can attığını düşünürsek, bu emre uymamak çok zordu. Yine de cevabı şimdi duymak istemiyordu. Anlaşmayı bozacağını açıkça düşündüğünde değil. "Neden hazır olduğunda bana söylemiyorsun?"

Bu onu hazırlıksız yakaladı ama çabuk toparlandı. "Lanet olası bir aptal gibi davranıyordum. Arıyorum..." Sanki kendi sözlerine şaşırması gibi sustu. " Dövüşleri *arıyorum* . Dışarı çıkıp onları buluyorum.

"Neden?"

"Bilmiyorum." Yumruğunu masaya vurdu. "Ve önemli değil. Etrafında olmamalısın. Sen bunu er ya da geç fark edecek türden bir kızsın, bu yüzden seni yumruğuna kadar yendim. Ona çevirdiği ifade neredeyse suçlayıcıydı. "Anlaşılan, senden uzaklaşmak o kadar kolay değil."

Garson elinde bir tepsiyle masanın yanında belirdi, milkshake üçlüsünü birer birer önlerine kaydırarak ve pipetleri bıraktı. Olive'in çevresinde, garsonun başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sormak istercesine havada asılı kaldığını görebiliyordu ama dikkatini Rory'den almayı başaramadı ve garson sonunda ayrıldı. "Gitmeni istemedim."

Bıyık altından güldü. "Başıma bela olacak mısın güneş ışını?"

"Neden sadece milkshake içmiyoruz?"

Hâlâ endişeli görünen Rory, üç pipeti açtı ve kendi milkshake'lerine koydu. "Tamam, favorimizi seçelim. Önce sen."

"Bekle hayır." Olive'in omurgası dümdüz gitti. "Bu, bir YouTube kanalı meydan okumasına çok benziyor."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa ciddi geliyor."

Ah, hiçbir fikrin yok. Aboneler dengede kalıyor." Kafa karışıklığı bir açıklama gerektirdiğinde, uzun bir nefes verdi. "Oklahoma'dan buraya bir hafta önce taşındım."

"Bu sevimli aksanı açıklıyor."

"Benim aksanım yok. Siz yapıyorsunuz."

"Katılmamayı kabul et." Çikolatalı milkshake'i aldı, kavrarken parmakları camın üzerindeki buğudan kaydı, pipeti onun alt dudağına tuttu. "Tat, Zeytin."

Kalçaları tekrar birbirine vurmakla tehdit etti, ama hareketten kıl payı kurtuldu, yoğun, lezzetli shake'i derin derin içti, zengin kakao tat tomurcuklarını uyandırdı ve onlara şarkı söylettirdi. Bu arada, Rory'nin bakışları dudaklarından boğazına giden bir yol izledi ve geri döndü. "İnanılmaz," diye başardı, pipeti bıraktı. "Ve bu bir meydan okuma gibi bir şey değil."

"İyi." Gülümseyerek şalgamı yere bıraktı. "Bence."

Olive bir sonraki shake'i aldı - nane cipsi - bir yudum aldı ve aynısını yapması için Rory'ye uzattı. "YouTube dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorsanız, bunların hepsi kulağa tamamen çılgınca gelecek. Ama işte gidiyor. On üç yaşımıdayken, ailem bir YouTube kanalı başlattı. Cunningham'larla tanışın. Uyanık olduğumuz saatlerin çoğunda beni ve kardeşlerimi her şeyi yaparken filme aldılar. Okula hazırlanmak, restoranlarda yemek yemek, slime yapmak..."

"Ne? Neden?"

"Bu bir şey." Rahatsız edici duyguların etrafını bir bulut örtüsü gibi sarmak üzere olduğunu bildiğinden naneli cipsi klasik çikolatayla değiştirdi. "İnsanlar izler. Her gün. Ailemize üye oluyorlar." Parmağını buğulanmış camda dikey olarak gezdirdi. "Ama durum komedisi laneti, biliyor musun? Çocuklar belli bir yaşa geldiklerinde, bir şekilde rotalarını yönetirler. Böylece videolar çoğunlukla küçük erkek ve kız kardeşim Henderson ve Pearl hakkında oldu. Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Ama son sayımda sekiz milyon abone. Bu... gerçekten etkileyici."

Rory, tüm açıklaması için pipeti ağzının önünde dengede tutarak oturuyordu. "Uyanık olduğun saatlerin çoğunu filme aldıklarını söylemiştin. Seni sahneden çıkardıktan sonra, abini ve ablanı filme almaya devam ettiler mi?"

"Evet."

"Artık videolarda yoktun, nereye gittin?"

Vay canına. Birine yaşlandığı için aslında kendi ailesinden kovulduğunu yüksek sesle söylemenin nasıl bir şey olduğunu ciddi şekilde hafife almıştı. "Odamda." Üçüncü shake'e uzandı - ah, pina colada? *Gerçekten mi?* "Yoldan uzak durdum."

"Ve sana izin verdiler mi? Bunu *mu istediler* ? " Sessizliği olumluydu ve Rory'nin öfkesi aşıkardı. "Bu son derece berbat, güneş ışını."

"Öyle, biraz." İğrenç olmasına rağmen pina colada'yı yudumladı. "Belki çok."

Eğilip dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Sana bunu yapmamaları gerekirdi. Seninle on beş dakika önce tanıştım ve bunu hak etmediğini biliyorum."

"Teşekkürler," diye fısıldadı, tıraş kremi kokusunu teneffüs etme konusunda belli etmemeye çalışarak.

"Bir süre önce olmuş olmalı... değil mi?" diye sordu Rory, geri çekilip gözlerini kısarak. "Bir haftadır burada olduğunu söylemiştin. Long Beach'ten önce neredeydin?"

"Ailemle yaşıyorum."

Milkshake'i yavaşça bıraktı. "Dur, Zeytin. Kaç yaşındasın?"

ah ah. Bu bir sorun olacak mıydı? "On sekiz."

"İsa." İki elini yüzünün aşağısına doğru sürükledi. "Bu genç."

Zeytin geri çekildi. "Kendi dairemi kiraliyorum. Duş perdem havlularımla uyumlu. Burada ciddi yetişkin kararları veriliyor." Geri dönüşü ona tuhaf bir erkek gülümsemesi kazandırdı ve o da elinde olmadan karşılık verdi. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmidört." Cam çiğniyor gibiydi. "On sekiz yaşında nasıl kendine ait bir yerin oluyor? Long Beach, özellikle yaz aylarında ucuz değil."

Bir an tereddüt etti. "Sekiz milyon aboneyle ilgili olan şey... bu, reklamverenlerin kanalınızda reklam yayınlamak için bir ton para ödeyeceği anlamına geliyor..."

Uzandı. "Yani sen sadece genç ve zeki değilsin, aynı zamanda zengin bir kızsın."

"Hey, hak ettim," dedi ifadesizce. "Zayıflamak kolay değil."

"Zeytin," diye inledi. "Lütfen bu kadar tatlı olmayı bırak."

Midesi alt üst oldu. "Hâlâ çekip gitmek istediğin için mi?"

"Yapmamalıyım. Daha iyi bir şeye doğru koşmalısın." Rory'nin ifadesi çelişkili bir ifadeydi ama kapının üzerindeki

zil çaldığında ve Olive'in tanıdığı bir kız Mike's Shakes'e girdiğinde ayrıntıya girmekten kurtuldu. Antik dekora baktı ve sırt çantasını omuzlarında daha yükseğe kaldırarak yüzünü buruşturdu. Leanne onu görünce el salladı. Olive'in kolu kurşun gibiydi ama onu kaldırıp selamlamayı başardı.

Ah, şey. Çalışma tarihim burada.

Rory yeni gelene bir kez bile bakmamış, yüzünü incelemeye devam etmişti. "Zaten işe gitmem gerekiyor."

"Tamam," diye mırıldandı, para almak için cebine uzanırken. "Ödememe yardım edeyim..."

Bileğini yakaladı. "Üzerimde, güneş ışını."

Leanne yavaşça karşılarındaki kabine girdi ve Olive'in çalışma arkadaşının kendinden geçmiş bir ilgiyle izlediğini anlamak için dönüp bakması bile gerekmedi. "H-hey Olive. Perşembe günü arabama bıraktığın Perspektifler ve Bağlantılar kitabını getirdim.

"Teşekkür ederim."

"Perspektifler ve Bağlantılar," dedi Rory dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. "Seni bununla baş başa bırakacağım."

Rory kabinden kalkıp masaya birkaç banknot fırlatırken Olive kendini sıfırın altındaki bir dondurucuya girmiş gibi hissetti. Ona son bir kez uzun uzun baktı ve çıkışa doğru ağır adımlarla ilerledi. Ve bu sefer *bekle diye* bağıramazdı . Kendine saygısının bir gramını korumak istiyorsa hayır. Bunun yerine kabine döndü ve çaresizce boğazına oturan yumruyu yutmaya çalışarak Leanne'le yüz yüze geldi. "Ee, şey... geçen sefer nerede kalmıştık? Sanırım o-"

Rory solunda belirdi. "Telefonumu evde unutmuşum. Numaranı yaz," dedi, numarayı telaffuz ederek .

"Telefonunu kim bırakıyor?" Leanne kendi cihazıyla oynarken düşündü.

Ancak Olive, göğsünde meydana gelen ani çarpıntı yüzünden onu zar zor duydu. Biraz irade gücüyle, şarkıya girmemeyi başardı. Leanne'e bir kalem için işaret etti ve cep numarasını bir saman paketine yazarak Rory'ye doğru kaydırıldı. "Onu kullanacak mısın?"

Cevap vermeden gitti.

Olive tüm çalışma oturumu boyunca gülümsedi.

O arardı.

Kesinlikle arayacaktı .

BÖLÜM DÖRT

RORY'NİN onu aramasına imkân yok .

Olive'i ararsa, onu tekrar görmek için bir zaman ayarlardı. Onu bir daha görseydi, bir kere yeterli olmazdı. Onu otobüsün yolundan çektiği andan, Mike's Shakes'i cebinde numarasıyla birlikte terk edene kadar zaman durmuştu. Her şey, daha sonra söylediği şeye, nasıl hareket ettiğine, kokladığına, güldüğüne göre arka planda kalmıştı.

Şimdi Kulübe'nin soyunma odasında bir banka oturmuş, yırtık hasır ambalaja bakıyor, uyluğunun kıvrık uçlarını düzeltiyordu. Etrafında soyunma odası renkli dalgacıklar halinde hareket ediyordu, diğer cankurtaranlar yaz sezonunu başlatmak için heyecanlıydı ve şimdiden bu gece tahta kaldırım barlarına gitme planları yapıyorlardı. Dolaplar çarptı, cep telefonları çaldı, şakacı hakaretler çınladı.

Bu arada Rory, dar bir beyaz kağıt şeridine on rakamla karıştırılmıştı. Sıfırlarının arasına gülen yüzler çizmişti ki bu da numarayı aramanın kötü bir fikir olduğunun bir başka

kanıtıydı. Ve henüz. Eğer telefonunu evde bırakmasaydı çoktan mesaj atacaktı.

Tüm bu süre boyunca karnında olağandışı bir çekişme olmuştu ve bu, onu tahrik etmekten daha fazlasıydı. Onu kucağına oturtmak, ona milkshake yedirmek ve tüm farklı gülümsemelerine neyin sebep olduğunu öğrenmek istemişti. Alay eden, açık ara en sevdiği şeydi. Bu kadar ciddi olmayı bırakması için ona meydan okuyan kişi.

Yeterince komik, Rory'nin işi ciddi değildi. Kadınlar söz konusu olduğunda kesinlikle hayır. O geçici bir heyecandı - ve her iki yönde de gitti. Yine de kendini... Olive'in önünde açıkta bulmuştu. Birden fazla. Ve zar zor itmişti. Ne olduğunu anlamadan muhafızı kendini yere indirmişti. Elinden gelse o anları geri alır mıydı?

Hayır. Hayır, o sabahla ilgili tek bir şeyi değiştirmezdi.

Bir dirsek onu yandan yakaladı ve Rory başını kaldırdığında Jamie'nin yanında oturduğunu gördü. Kardeşi ne zamandır oradaydı? "Hey."

Jamie saman paketine baktı. "İşe gitmek için olaylı bir yürüyüş mü?"

Rory içini çekti ve elini saçlarından geçirdi. "Öyle diyebilirsiniz."

"Sıfırlarıyla yüz yüze gülümsüyordu."

"Evet."

Bir an sessizce oturdular.

"Onu arayacak mısın?" diye sordu Jamie, sırt çantasını karıştırmaya başlayarak.

Rory ayağa kalktı, telefon numarasını açık dolabının üst rafına bıraktı ve gömleğini çıkardı. "Hayır."

"Bu kulağa oldukça kesin geliyor."

"Olmalı."

"Neden?"

Eşofman altı çıktı ve Rory kırmızı, standart cankurtaran mayosuyla kaldı. "On sekiz yaşında." Jamie yüzünü buruşturduğunda, Rory onaylar gibi bir ses çıkardı. "Bu sadece başlangıç. O akıllı bir kız. Kolej yaklaşıyor. Benimle zaman kaybetmesine izin vermeyeceğim."

Jamie'nin kaşları çatıldı. "Zaman kaybı olmadığını söyledim ama bana inanmazsın."

"Ceza aldığımı bile bilmiyor." Nasıl tepki vereceğini düşünürken göğsü düğümlendi. Rory'nin bir yanı ona söylemiş olmayı diliyordu, sırf onun ne söylemiş olabileceği konusunda sonsuza kadar tahmin yürütmek zorunda kalmasın diye. "Sadece çılgınca, tek seferlik bir şeydi. Hiçbir şey olmadı. Milkshake içtik."

"Ne zamandan beri tek seferlik çılgın şeylerin arasında milkshake var?"

"Bu sabahtan beri, tamam mı?" Rory, dolabına bir yumruk indirerek karşılık verdi. "Bırak."

Jamie kendine özgü ukala pozunu aldı. Kollar kavuşturuldu, ifade sıkıldı. "Numarasını çöpe attığın zaman bırakırım."

Rory güldü ve başını salladı. "Seni *pislik* ."

"Yapamazsın, değil mi?"

Cehennemde bir umut değil. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Jamie bir dereceye kadar kendini beğenmişliğini kaybetti. "Bak, yıl boyunca hepimiz meşgulüz. Ben öğretiyorum, Andrew barı asla terk etmez." Omuz silkti. "Birbirimizi evde görüyoruz, ancak yazın olduğu gibi sürekli

birbirimizin yanında değiliz. Ve Anma Günü hafta sonu her geldiğinde, biraz daha az... iyimsersin. Senin hakkında. Her şey hakkında."

Rory'nin ensesi sıkıştı ve kaslarını gevşetmek için döndürdü. "Danışman değil de ekonomi öğretmeni olduğundan emin misin?"

"Pozitif. Ergen duygularıyla ne kadar iyi başa çıkacağımı düşünüyorsun?"

"İyi değil."

"Bok yok." Jamie çenesini Rory'nin dolabının üst rafına doğru eğdi. "Ve ergenlerden bahsetmişken."

"Siktir git."

Kardeşi sırtıttı ama kısa sürdü. "Onun zeki olduğunu mu söyledin?"

Rory yutkundu ve düdüğü dolabından alıp başının üzerine düşürdü. "Evet," diye tısladı.

"O halde size rakamlarını kaydırmak için bir nedeni vardı. Belki ona biraz daha değer ver."

Jamie'nin sözlerini göz ardı etmeden önce bir saniye boyunca düşündü. "Akıllı olabilirsin ve yine de saf olabilirsin. Ona bir iyilik yapıyorum. Ana kilidi devreye sokma sürecinde parmakları duraksadı. Orada oturmuş onunla konuşuyorum ve dün geceki lanet olası gözüm beni öldürüyor. Gözeneklerimden çıkan votkanın kokusunu alıp almadığını merak ediyorum. Ve o çok...taze. Ve *daha iyi* . Garson bu sabah bana yan yan bakıyor ve yapamıyorum - sinirlenmekten kendimi alamadım . Ona tam olarak ne olduğumu gösteriyorum. İşe yaramaz, Jamie." Olive'in gözlüğünü yukarı kaldırdığı görüntüsü vicdanına sızdı ve onu acıttı. "Birlikte sadece bir saat geçirdik ve bunun çılgınca

olduğunu biliyorum ama onunla çıksaydım, onun... benim olmasını isterdim. Bunu bir *düşün* . Lanet olası eski bir mahkûm, bu genç kızı ailesinin evinden ayrı geçireceği ilk yaz başarılı bir geleceğe hapsediyor. Nasıl dilimlersen dilimle, sonunda kötü adam oluyorum. Onun kötü adamı olmak istemiyorum."

Jamie cevap vermek için ağzını açtı ama Kulübeye açılan kapının kulakları sağır eden bir takırtıyla bir sıra dolaptan sekmesi onu yarıda kesti.

"Buradayım, saksocular."

Marcus "Diesel" O'Shaughnessy kapı eşiğinde ana hatlarıyla duruyordu. Hepsi gömleksiz, ondan 1,80 cm. Kulübeye kasılarak girdi, cankurtaranlara beşlik çaktı ve yanından geçtiği herkese kolundaki yeni çıplak kadın dövmesini gösterdi.

Jamie, Tanrı aşkına, diye mırıldandı. "Bu pisliği neredeyse unutmuştum."

"Hayır. Her yıl kötü bir kuruş gibi çıkıyor. Rory kardeşine yandan bir bakış attı. "Sana aptalca bir şey söylerse bana haber ver, tamam mı?"

Jamie'nin yanağında bir kas seğirdi. "Geveze biri ama çoğunlukla zararsız." Omzuyla Rory'nin dengesini bozdu. "Benim için savaşmayı bırakmalısın - bunun nasıl biteceğini biliyoruz." Jamie ona keskin bir bakış attı. "Onlarla kendim savaşabilirim."

"Sağ." Rory, hapsedilmesinin ince hatırlatıcısının omzundan yuvarlanmasına izin verdi. "Kitap koleksiyonunla onu boğacak mısın?"

Jamie dolabın kapısını açarak bir sıra roman ortaya çıkardı. "Ben hazırlıklı geldim."

Marcus onlara yaklaşıp lanet bir tank gibi yuvarlanarak durduğunda ve kolunu Jamie'nin omuzlarına doladığında, Rory hâlâ başını sallıyordu. "Ahhh, peki burada saklanan kim? Nasılsın, Jamie Prince?" Jamie alçak sesle "lütfen siktir git" diye mırıldandığında güldü. "Adam hadi. Beni özlediğini biliyorum." Jamie'yi bıraktı, geri çekildi ve saha hedefinin insan versiyonunu yaratarak esnedi. "Böyle kaliteli göz şekerini başka nereden bulabilirsin? Etrafımda olman senin için *harika* olmalı .

Jamie nefesini tavana doğru üfledi. "Marcus, yazın bu başlarında bana sessiz oyunu önermeye zorlama."

Marcus onu işaret etti ve sırtıttı. "Bu sefer ben kazanacağım."

"Asla kazanamazsın."

Rory, Jamie'nin geri çekilme talebini dikkate almaya çalışsa da, Marcus'un ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinlemekten ve onun hata yapıp haddini aşan bir şey söylemesini beklemekten kendini alamadı. Bu tür bir iğneleme, büyük boy jimnastik faresi için kurs için eşitti. Koca bir ağız vardı ve garip bir nedenden ötürü sürekli Jamie'nin ağzını açıp kapatıyordu. Jamie'ye zor anlar yaşatan başka biri olsaydı, Rory devreye girmekten kendini alamazdı ama tam tersi olmalarına rağmen Marcus gerçekten Jamie'den hoşlanıyor gibiydi. Jamie'nin gey olduğu için onunla göz göze geldiği için heyecanlanmış olması gerektiğini ima etmek kötü bir varsayımdı. Ve bir tür saldırgan. Ancak birkaç yaz boyunca, Marcus'un yaptığı saçmalıkların kaba olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığı anlaşılmıştı. Yine de Jamie'nin buna neden katlandığı konusunda Rory'nin hiçbir fikri yoktu.

Sana harika haberlerim var Jamie Prince, diye devam etti Marcus, eşofmanını çıkarıp gelişigüzel bir şekilde açık dolabına fırlatırken. "Andrew beni bu yaz Castle Gate'de güvenlik görevlisi olarak işe aldı. Kimlik falan kontrol etmek için. Artık bir fedaiyim, evlat."

"Ve bugün kendi kendini gerçekleştiren kehanetlerde..." diye mırıldandı Jamie.

"Benden bir saniye bile uzaklaşmana gerek yok." Marcus kırmızı cankurtaran şortunu külotunun üzerine giydi ve pek de incelikli olmayan bir şekilde ıvır zıvırını düzeltti. "Seni şanslı."

Jamie, düdüğünü kafasına geçirerek, "Mest oldum," dedi. "Ben koltuğuma gidiyorum."

Bekle, ben seninle yürüyeceğim, dedi Marcus, eşyalarını almak için aceleyle. "Biraz, ah...pratiğe ihtiyacım var. Güvenlik görevlisi olarak görev yapıyor."

Jamie, Marcus'u kararlı bir şekilde görmezden gelip çıkışa doğru sıralanırken Rory gülmekten kendini alamadı.

Artık Rory yalnız olduğuna göre, hasır ambalaj dolabının üst rafındaki konumundan neredeyse parlıyordu. Kapıyı kapatıp orada bırakmak sembolik geldi. Olive ile yapılması gereken de tam olarak buydu. Bu sabah kurdukları bağlantıya kapıyı kapatması ve bu komik, taze yüzlü kızı bir gelecekle baş başa bırakması gerekiyordu. Onu aramak yok. Onunla çıkmak yok. Sahilde yüzünü aramak yok.

Onun yerine onu aramasını beklemiyordu. En alışılmadık şekilde.

BEŞİNCİ BÖLÜM

O LIVE, kumsalda açık bir yer görünce memnun bir şekilde nefes aldı. Long Beach'teki Anma Günü hafta sonu

tam bir delilikti ve dairesinin yürüyebilecek kadar yakın olduğu için Tanrı'ya şükretti. Arabalar kasabanın her yerinde çıkmaza girmiş, park yerleri için kemikli köpekler gibi çekişmeler yaşanmıştı. Açıkçası, rekabetçi rahatlatma atmosferi biraz korkutucuydu, ancak taşındığından beri gerçek kumsala gitmemişti ve inanılmaz hava, çalışmasını geride bırakıp güneşin tadını çıkarmasını gerektiriyordu.

Cumartesi, bencil olmak için tamamen kabul edilebilir bir gündü. Okul ödevlerini ihmal etmesini daha sonra telafi edecekti ve bonus olarak bronzluk çizgileri olacaktı.

Harika haberlerim var. Yazın kimse ders çalışmıyor.

Rory'nin sesi mavi gökyüzünden aşağı indi ve iç çekti. Dün onunla tanıştıklarından beri, konuşmalarının küçük parçaları onu en tuhaf zamanlarda bulmuş gibiydi. Dün gece vibratörünü en yüksek ayarda kullanırken onun, *İsa aşkına, dediğini hatırlaması gibi. Sana zar zor dokundum. Ellerim ve ağzım üzerinde olsa o vücut ne yapardı acaba?*

Görmek? En tuhaf zamanlar.

Olive uzay boşluğuna sızdı ve plaj çantasını yere attı. "Annen" kelimelerinin üzerinde Sigmund Freud'un bir vesikalık fotoğrafı olan en sevdiği havluyu açtı. Havluda tek bir kırışık olmadığından emin olduktan sonra tam ortaya oturdu ve güneş kremi sürdü...örtüsünün altına.

Göğüslerini beğenmediğinden değildi. Göğüslerinden *nefret* etmesiydi . Ve mantıksal olarak kumsaldaki hiç kimsenin onlara dikkat etmeyeceğini bilse de, baldırlarını saran tüllü beyaz bluzu çıkarır çıkarmaz beyni, herkesin kendisine baktığını fısıldayarak ona yalan *söylüyordu* . Evde eğitim sayesinde, vücudundaki değişiklikler sergilenirken akranlarıyla dolu bir lise koridorunda yürümek zorunda

kalmamıştı. Ancak bir keresinde, Olive on beş yaşındayken, onun yaşındaki bir mahalleli, annesinin eve yiyecek taşımasına yardım ediyordu. Olive'in karşıdan el salladığını görünce göğsünün önüne iki kavun tuttu ve “Hey, bak. Olive ve onun kocaman göğüsleri.”

Hemen içeri girdi ve büstünün ortalamanın üzerinde olduğunu ve haklı olarak dehşete düştüğünü bilecek kadar internette araştırma yaptı. Ve özbilinci hakkında kendisine güvenecek annesi olmadan, kabaca üç yıl boyunca bu durumda kalmıştı. Şimdi buradaydı, kavunlarını kitlelere açmak üzereydi.

Belki de kitaplarıyla evde kalmalıydı . Onlar onun tesellisiydi ve bu yüzden yaz boyunca çalıştı ve bonus dersler aldı. O bundan zevk aldı. Ailesi ondan *Meet the Cunninghams'tan* geri adım atmasını istediğinde , dikkatini incinmekten uzaklaştırmaya ihtiyacı vardı. Okulda çalışmak, üzerinde bir kamera olmadan üretken olmaya devam etmenin en kolay yoluydu. Notlarına odaklanmakta gizli bir amacı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ebeveynlerinin onayını geri almayı ummuştu ama YouTube'un ihtişamının ortasında bu sadece geçiciydi. *İyi işlere devam et, Olive* . Ardından, düzenli olarak planlanan programlarına geri dönün.

Sayfadaki kelimeler, geceleri sokulduğu yerdi; ister tarihi olayların hikayelerini, ister matematiği, ister distopik gelecekleri anlatsınlar, iyi bir ölçü için romantizm katılmış olsunlar. Sözlerin hepsini severdi. Her biri.

Lisenin son yılında seçmeli ders olarak psikolojiyi almış ve farklı düşünce felsefelerinin büyüüne kapılmıştı. Ailesinden farklı bir köşeye yerleştirilmekle ilgili o kadar çok

duyguya sahip olmuştı ki, bu duygulara *ayrılık kaygısı gibi daha bilimsel bir terim vermenin* yardımı olmuştı. O sadece yalnız değildi, izolasyona karşı uygun duygusal tepkiyi veriyordu. Ders kitaplarında tam oradaydı ve bu boşluğa bir isim vermesine yardımcı oldu. Kolejlere başvurmak ve analist olarak psikolojiyi seçmek hiç akıllıca olmamıştı. Neden gelecekte aynı sorunlarla başa çıkmak için başkalarına yardım etmek istemesin? Bu arada, onlarla kendisi ilgilenmeye devam edecekti.

Hala onların üstesinden gelmekten çok uzaktı.

Olive şimdiye kadar bir şekilde en yakın cankurtaran kulesine bakmamayı başarmıştı ama şimdi öyle yapıyordu ve sandalyede oturan adam Rory'ye biraz bile benzemeyince sönüktü. Rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin olamasa da.

Bildiği bir şey vardı. Oturup onun aramasını beklemeyecekti. Ya da birlikte geçirdikleri sabahı yeniden canlandırıp onun bir şeyi farklı yapıp yapamayacağını merak etmek. Yıllarca ailesiyle *ne olur oyunu* oynamıştı ve yeni bir gündü. Eşleşen duş perdeleri ve havlularla yeni bir gün, kahretsin.

Bu gurur patlaması, Olive'in üzerini örtbas etmek için tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Onu çırpı ve plaj çantasına doldurdu. Orada. Tamamlamak. Göğüslerini sahile vurmuştu ve anlaşmaları gerekecekti. Tan çizgileri veya büst.

Olive gözlüğünü dikkatlice çantasının ön cebine yerleştirdi ve sırtüstü yere çöktü, topuklarını kum taneciklerine bastırdı ve zihnindeki güvensizliklerden ve eğerlerden arındırdı, güneşin onları yakıp kavurmasına izin verdi. Kulağına bir taraftan salsa müziği, diğer taraftan rap

müziği ulaştı. Sahile gidenler neşeliydi, seslerinden Long Island'ın tınısı damlıyordu. Çocuklar su hattında ciyakladılar ve yanlarından koşarken ara sıra Olive'e kum tekmelediler. Kaos, bir şekilde, onu dahil etmeden çevresinde meydana geldi, ancak onu anonimliğin tadını çıkarmaya bıraktı, sıcak onu neredeyse uyutacaktı.

Gözlerinin açılmasına neyin sebep olduğundan emin değildi. Ya da bir fırlıdak omurgasından aşağı yuvarlanmasına neyin sebep olduğunu. Yine de bir şey onu güneşten ısınmış tenini soğutmak için eliyle yelpazeleyerek oturmasına neden oldu. Dikkati mutlaka cankurtaran istasyonuna kaydı ve o da oradaydı.

Rory yükseltilmiş sandalyede öne doğru eğildi, ellerini gevşek bir şekilde dizlerinin arasında kenetledi ve siyah güneş gözlüğünün ardından onu izledi. Evet, yanağında bir kas gıdıklayarak onu izlediğine hiç şüphe yoktu. Dövmeler bir gün önce tam olarak görünmüyordu ama şimdi tam olarak sergileniyorlardı ve derisinin büyük bir bölümünü örümcek ağları gibi sarıyorlardı. Ve Olive, kollarından aşağıya tüylerini diken diken eden, uyluklarını cinsiyetine kadar jelatin gibi hissettiren, üzerine sızan farkındalık için çıplak da olabilirdi. Oraya ne zaman gelmişti? Onu ne zamandır izliyordu? Otuz yarda uzaktan nasıl uzanıp ona dokundu?

Olive yüzünü suya çevirmek için arkasını döndü ve parmaklarını havlunun kenarlarını tutmayı bırakmaya zorladı. El sallamamıştı bile. Veya gülümsedi. *Aramayan* kendisi olduğu için, ona neredeyse kızacaktı ki bu anlamsızdı. Yeni bir Bed Bath & Beyond kredi kartı olan havalı, sakın ve akli başında bir yetişkin bu durumda ne yapardı? Olive'in

hiçbir fikri yoktu ama orada biraz daha oturursa onun yakından incelemesi altında eriyip gidecekti.

Kimsenin göğüslerini umursamadığını kendine hatırlatan Olive, kışındaki başıboş kumları silkelemekten başka çaresi kalmayınca yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve kayıtsızca suya doğru yürüdü. Gerçekten, bir noktada yüzmeye gitmeyi planlıyordu. Atlantik Okyanusu'na ayak bile basmamıştı, bu yüzden şimdi her zaman olduğu gibi iyi bir zamandı.

Buz gibi soğuk su ayak bileklerinden yukarıya çıkıp dizlerini yaladığında, "Aman Tanrım," diye gakladı. "Seksen derece. Isınman gerekmiyor mu?"

Buralara kadar geldikten sonra daha fazla ilerlemekten başka çare yoktu. Acıttı ama. Sigmund Freud'un zirvesine çıkıp hipotermiye kur yapmak değil bronzlaşmak istiyordu.

Olive onun sızlanan vicdanını duydu ve ufka doğru kaşlarını çatı. Gerçek bir değişiklik yapmak için ailesinin ısıtılmalı havuzlu mini malikanesinin rahatlığını bırakmıştı . İnternet şöhreti adına onu bir kenara atabilirlerdi ama o , New York'a gitmek üzere Oklahoma'dan ayrılma kararı almıştı. Bu sefer ayrılığın kontrolünü ele geçirmişti, bu yüzden onun yerine yapamazlardı. Artık bu büyük, yabancı yerde tek başına olduğuna göre, bir yatak odasında kapısının diğer tarafında olup bitenleri dinleyerek takılıp kalmayacaktı.

Derin bir nefes aldı, nefesinin altından inledi ve vücudunun suyun yüzeyinin altına düşmesine izin verdi. Etrafındaki dünya sessizliğe bürünmeden önce kafasını şiddetli bir köpük uğultusuyla kapladı. Mavimsi yeşil, gözleri kapalıyken bile rengi görmesini sağlayan göz kapaklarını itti. O kadar görkemli ve güzel bir telaştı ki, üşümeyi unutmuştu.

Tekrar yüzeyden çıktığında, boğazında köpüren kahkahayı kontrol edemedi. Öğleden sonra toz toplamak için kitaplarını bırakmaya kesinlikle değer.

Boogie tahtalarının üzerindeki çocuklar dalgalarla kıyıya doğru taşındı. Muhtemelen onun yarı yaşındaydılar, bu yüzden bulanık maviliğin derinliklerine doğru serbest stil yüzme konusunda hiç çekincesi yoktu, kıyının seslerinin azalmasına izin veriyor, ancak ayakları artık kuma değemeyecek hale geldiğinde duruyor. Birkaç dakika kendini akıntıya bıraktıktan sonra kıyıya yüzerek Rory'ye doğru yürümeye ve... onu hoş bir sohbete zorlamaya karar verdi. Evet. *Bu* ona gösterecekti. Aralarındaki yaş farkına üzülmüş olabilirdi ama genç olmanın olgunlaşmamış olmak anlamına gelmediğini kanıtlayacaktı.

Aklındaki bu planla Olive, üzerine bir dalga tepesi indirdi ve tekmelemeye başladı. Yine de kıyıya doğru herhangi bir ilerleme kaydedemiyor gibiydi. Pozisyonu hiç değişmedi, sadece yanlara doğru kayıyordu... ya da daha uzağa. Daha uzağa mı sürükleniyordu?

İşte o zaman öğleden sonra havasını delen bir ıslık duydu ve bunun kendisi için olduğunu anladı.

"Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır... bu olmuyor." Yapabildiği kadar sert yüzdü, yaklaşık on saniye sonra buharını kaybetti ve ayak parmaklarıyla okyanus tabanının dibine ulaşmaya çalıştı. Onu kazımadı bile. Ancak ayaklarının yanından aşağı doğru akan ayrı bir akıntının farkına vardı. Alt akıntı. İnanılmaz. Bir alt akıntıya kapılmıştı.

Olive'in başının üzerinde bir dalga kırıldı, ancak suda hızlı bir şekilde kendisine doğru gelen bulanık silueti ve arkasındaki yüzeyde kırmızı bir yüzdürme cihazı

sürükleneni görmeden önce değil. Gözlüksüz olması, ayrıntıları tam olarak görmesini engelledi ve sonra hiçbir şey göremedi. Nefes almaya çalıştığında burnundan sağlıklı bir dozda su emildi. Panik, enerji yakacağını bilmesine rağmen onu dövdü. Duramadı. Oksijenin yaşadığı yüzeyde kalmaya çalışmaktan kendini alamadı. *Boğuluyorum. Boğulacağım. Kitaplarımı neden bıraktım? Bana çok iyi davrandılar.*

Bir kol göğsüne dolandı ve içgüdüsel olarak kısıtlamaya karşı koymaya çalıştı, bunun onu daha da aşağıya çekeceğini düşündü. Döndü, görüşünde bulanık maviler ve yeşillerden başka bir şey yoktu, kulaklarında korku uğuldadı.

"Seni yakaladım, güneş ışını. *Kolay.* Ben sana yardım etmek için buradayım."

Kulağının yanında yalvaran ses, mücadelesini hemen durdurdu. Rory. Bu doğru. Rory'ydi, onu boğmaya kararlı kızgın bir deniz canavarı değil. Saniyeler içinde yüzünü yukarı kaldırdı, yüzdürme cihazı güvenli bir şekilde göğsüne bastırdı.

"Ben seni kıyıya geri götürene kadar buna tutun. Kollarınızı etrafına sarın. İyi bir kız." Bu onun hayal gücü müydü yoksa saçlarına bir öpücük mü kondurdu? " *Lanet olsun ,*" diye tısladı, yüzmeye başlayarak. "Islık çaldığımı duymadın mı? Sadece devam ettin... seni batarken gördüm..."

Olive, deniz tanrılarıyla savaştıktan sonra tamamen tükenmiş olmasaydı, Rory'yi rahatlatacak bir şeyler söylerdi. Sesi çok üzgün geliyordu. Ama adrenalin patlamasından aşağı inmek ve bir rahatlama yığını halinde yere inmek onu neredeyse uykulu yaptı, bu yüzden sadece dinleyebildi ve

Rory'nin yirmi dört saat içinde *iki kez* hayatını kurtarması gerektiğini dalgın dalgın fark etti.

Ne kadar aşağılayıcı.

Daha da utanç verici olan, o aynı yönde bir santim bile yüzemeyecekken kıyıya bu kadar çabuk varmalarıydı. Ayakları kumda geriye doğru kaydı ve ardından Rory'nin kollarına kaldırıldı, başının üst kısmı, bilinçli bir düşünce olmaksızın Rory'nin çenesinin altında bir yuva buldu. Rory onları kumsalda gezdirirken, etrafı alkışlayan bir kalabalık tarafından çevrelenmişti ve omuzlarındaki gerginlik, Olive'e gördükleri ilgiden hoşlanmadığını gösteriyordu.

"Konuş benimle," dedi, onun gözlerine bakmak için eğilerek. "Sana zamanında ulaştım. Sağ? Bak, sadece gerçekten benimle konuşmana ihtiyacım var.

Hangisi titriyordu? "Ben iyiyim. Sadece üşüyorum."

"Soğuk. Tamam aşkım." Üzerinde çalışması gereken bir sorunu olduğu için rahatlamış görünen Rory, seyircileri geride bırakarak adımlarını hızlandırdı. Saçlarının uçlarından damlayan su omzundan, göğsünden, çenesinden aşağı süzülerek Olive'in üzerine damladı, ama Olive buna aldırmadı, çünkü birkaç damla koca bir okyanustan daha iyiydi. Ayrıca damlacıklar Rory'nin cildine düşmeden önce ısınmıştı ve bunda mantıklı bir şeyler vardı. Sanki çabalamadan onu hayata döndürüyordu.

Endişeli ifadesi güneş ışığına girip çıkıyor, yüzünü çoğunlukla gölgelerde tutuyordu, ama ara sıra çenesine ve aşağı doğru eğik kaşlarına bir göz atıyordu. Onu bir yere götürme görevindeydi, ama bir kapıyı açıp onu karanlık bir soyunma odasına götürene kadar, nereye gideceği konusunda spekülasyon yapmadı.

"Burası Kulübe," diye mırıldandı ve Olive'i göğsüne daha da yaslayacak şekilde ayarlayarak uzun sıra sıra dolapların, ortasından aşağı inen ince, tahta bir sıranın arasından geçtiler. "Sahilden ayrıldığım için cehenneme gideceğim ama sadece seni ısıtmam gerekiyor, güneş ışını. Titremeyi bırakmayacaksın."

"Sen de."

Yutkunduğunu duydu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Olive, yalandan paçayı sıyırmasına izin vermeye karar verdi. "Ben sahile vardığımda görev başında değildin. Nereden geldin?"

Bir kemerin altından soyunma alanından ayrı başka bir odaya geçerken Rory cevap vermedi. Ve daha koyu. Ayaklarını karo zemine bastırdı. Yeni yerlerini ayırt etmek için etrafına bakamadan, Rory sol eliyle onu sabitledi ve sağ eliyle başının üstünde bir şeye yumruk attı - ve kutsal kutsanmış ılık su başından, omuzlarından ve sırtından aşağı akararak soğuk cildini keyifli bir sıcaklıkla şok etti. .

Sadece duş olabilecek bir yere doğru geriledi ve dirseğindeki tutuşu onu rahatlatan Rory de onu takip etti. "Ohhh. Boynu gevşedi, başı bir yana devrildi. "Mükemmel. Tamamen neredeyse boğulmaya değer.

"Katılmamayı kabul ediyorum," diye spreyn diğer tarafından alçak sesi geldi. Olive, Rory'nin endişeyle mücadele ettiğini ve daha karanlık bir şey bulmak için akarsuyun etrafına baktı. Sıcak. Mürekkepli göğsü, sendeleyen bir ritimle kalkıp inerken, duştan çıkan buhar onu yoğunlaşmayla benekliyordu. "Isındın mı?"

Çakıllı ses tonu Olive'in meme uçlarını acı verici noktalara getirdi. *Mayo giyiyorum. Örtbas yok. Hiç bir şey.*

Kolları göğüslerinin üzerinden geçti ama bu onları daha da yukarı itti, bu yüzden ellerini orijinal konumlarına indirdi. "Herkes göğüslerimi gördü mü?"

" Ne? Bakışları keskinleşti ve onunkilere kaydı. "HAYIR. Kimse senin görmemesi gereken bir parçanı görmedi." Bir elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Ama şu anda çok fazla şey görüyorum, Olive. *ııındın mı* "

Evet kelimesi dudaklarına fırladı ama ses çıkmadı. İçinde bir şeyleri harekete geçiren bir adamla karanlık bir duşta yalnızdı. Onu... daha yaşlı hissettiren bir şey. Kadınsı. Geçmişte mahalledeki çocuklara aşık olmuştu ve çekicilik deneyimlediğine yemin ediyordu. Hayır. Hayatında hiçbir şey, şimdi her yanını saran, böyle şeylerin mümkün olduğunu bilmediği yerlerde rahatsızlık ve boşluk yaratan özlemin yanına bile yaklaşamamıştı.

Ve Tanrı. Tanrım, Rory'nin ıslak saçları ve bronz kas kordonlarıyla kesinlikle muhteşem olmasına yardımcı olmadı, o kadar sade dövmelerle doluydu ki, yeni boyanmış gibiydiler. Yine de ona acı veren bu değildi. Hayır, bunu gözleri yaptı. Olive'in ne kadar farkında olduğuna ihanet ettiler. Aralarındaki bu yerçekimi kuvvetinin tipik olmadığını. Hiç tipik değildi.

Günün geri kalanını Rory'yi yakınına çekmeden geçiremeyeceği gibi, "Evet, şimdi daha sıcakım" sözlerini de söyleyemezdi. Ona dokunmanın bir yolunu bulmak. Dokunulmak. Çünkü o sözleri söylerse burayı terk ederlerdi. Aralarında açıkça yanlış olduğunu düşündüğü bu şeye bir son verecekti.

"Yani..." Kendi kurallarına göre hareket eden parmak uçları bikini altının kenarlarında gezindi. Rory'nin gözleri

ilerlemelerini bir avcı gibi takip etti, içinden şiddetli bir ürperti geçti. "Beni aramayacaksın. Sadece benim kişisel kurtarma servisim mi olacaksın?"

Huzursuz eller iki yanında esniyordu. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, Olive."

"Denemek."

Bir vuruş geçti. Burun delikleri alevlendi. "Seni aramadan bir gün geçirdim. Bir başkasını atlatmaya çalışıyordum... ve sonra seni başka birinin koltuğunun önünde gördüm, kafamda yeri olmayan bir sikişme fantezisi gibi görünüyordun..." Keskin bir nefes vererek sözünü kesti. Ben de değiştirdim. Sana yakın olabilmek için değiştirdim. Senin yanında olmayı istemekten kendimi alamadım."

Fantezi sikeyim. Fantezi sikeyim . Kelimeler kafasının içinde camdan düşen dolu taneleri gibi çınladı. "Bu mayoyu özellikle alçakgönüllü olduğu için seçtim."

"İşe yaramadı."

"Ah." Olive, kürek kemikleri buharla kaplı kiremitli duvara yaslanana kadar geri adım attığını fark etmemişti ve tenine bir şeyin - herhangi bir şeyin - dokunduğu hissiyle neredeyse inleyecekti. Sert yüzey onu kışkırtıcı hissettiriyordu. Hapsolmuş. Taşla Rory arasında sıkışıp kalmak istiyordu. "Buraya gelir misin?" o fısıldadı.

Ağzından tiz bir ses çıktı. "Sana dokunmaya başlayınca bırakabilir miyim bilmiyorum. Sana gelince hiçbir şey bilmiyorum."

Yukarıdan aşağı akan su, ıslak saçlarını yüzüne göndererek görüşünü engelliyordu, bu yüzden saçlarını geri itti, nemli sıcaklığın dudaklarından akmasına izin verdi. "Lütfen?"

Rory homurdanarak hamle yaptı ve temas kurmaya az kala durdu. Elleri başının üzerindeki karoya vurdu, göğsü inip kalkıyordu. Ve sonra ağzı, şakağına hafifçe dokundu ve Olive, bu sefer inlemesine engel olamayarak, mutluluğun akışı altında neredeyse yere yığılacaktı.

"Hadi, Olive," dedi kesik kesik. "Sana zar zor dokunuyorum ve o vücut ona ilk sert itiş ben yapıyormuşum gibi tepki veriyor. Beni burada öldürüyorsun."

Vücudunun derinliklerinde çalışan yeni, yabancı bir motorla net bir şekilde düşünmeye çalışmak zordu ama Olive, Rory'yi daha yakına çekmesi gerektiğini hissetti. Hala kendini ondan uzak tutmayı başarıyordu ve o irade gücünü ikiye bölmek istiyordu. Yutkunarak avuçlarını Rory'nin sert karnına dayadı ve göğüs kaslarının kaslı kıvrımı üzerinde kaydıldı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Göz kapakları sarktı, sert nefesi duş buharını bir girdaba dönüştürdü. "Bana teşekkür etme. Sadece neredeyse ölmeyi bırak. Kaslarının üzerine yayılan parmakları tarafından büyülenmiş gibi görünüyordu. "Lütfen?"

"Düşüneceğim..." Yavaşça parmak uçlarında yükseldi ve bileklerini onun boynunun arkasında kilitledi. "Eğer beni öpersen."

Hızla ona doğru ilerledi ve onu boyun eğmeyen vücuduyla karo duvar arasına sıkıştırdığında boğazından bir inilti kopardı. *Aman Tanrım* . Adamın her santimi, onun her santimine karşılık gelecek şekilde yaratılmıştı. Bu mümkün müydü? Benim oyun oynadığın türden bir adam olduğumu mu düşünüyorsun? Sıcak nefesi ağzını yelpazeledi. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

"Söyle bana. Beni öptükten sonra."

Kahkahası sertti ve mizahtan yoksundu. "Teklif ettiğin şeyi almamı istemiyorsun, Olive. Daha fazlasını isteyeceğim. Senden uzak kalamayacağım." Olive zorunluluktan yukarı itti ve dudaklarını birbirine kaydırđı, bu da onun vücudunun onunkine daha da yakınlaşmasına neden oldu. "Senin bu yeni hayatın daha yeni başlıyor ve benimki... hiç başlamadı, tamam mı? Bana işkence etme," diye doğrudan onun ağzına gıcırdadı.

Bana işkence ediyorsun , dedi nefes nefese, tatminsizlikten bıkmaya başlayarak. Neyi gerektirdiğini tam olarak bilmeden buna çok ihtiyacı vardı. "Seni düşünmeden duramıyorum."

" *Dur .*" O onu öptü. *Zor.* "Durmak."

Bu ana kadar Olive'in ağzındaki amaç neydi? Dudakları Rory'ninkilerle buluşur buluşmaz, onlara var olmaları için yeni bir sebep verilmişti. Sert emrine rağmen öpücük başladıktan sonra durmak yoktu. Olive duvara yaslanmıştı, Rory'nin parmakları onun saçlarına daldı ve ıslak bukleleri aralarına ördü. Olive'in kolları gevşedi, saçlarından düştü ve Rory'nin ağzı onunkilerin üzerinde gezinip bu hayattaki diğer öpücükleri için onu mahvederken, havada teslim olmuş bir şekilde asılı kaldı. Ve sonra onu kendine çekmek için sadece ellerini kullanabildi. *Daha yakın. Daha yakın.*

Aman *Tanrım* , onu yeterince sıkı bir şekilde duvara bastıramadı. Vücudu, nasıl isteyeceğini bilmediği bir şey için ağlıyordu. isteyemedim. Dili onun ağzını bariz, cinsel olarak sahiplenirken değil. Onun dilini buldu ve kendi diliyle yaraladı, sakalının kılları çenesini sıyrıyordu. Aralarından damlayan su öpücüğü olduğundan daha ıslak hale getirdi.

Olive parmaklarını kırmızı şortunun beline kıvırdı, vücudunun alt kısmını büktü ve aynı anda Rory'yi daha da yaklaştırdı. *Bana ihtiyacım olanı ver. Neye ihtiyacım var?* Aynı zamanda onun ereksiyonunun karnının üzerinde uzun ve kalın olduğunu hissetti, ağzı gırtlaktan inler gibi inledi.

"Bana ne istediğini söyle." Diliyle üst dudağını ısırdı. "İsmiyle söylemedikçe ona sahip olamazsın."

"İl... bilmiyorum. Sadece acı çekmeyi bırakmak istiyorum."

Baş aşağı inleyen bir öpücüğün içine düştüler. "Ben de onu istiyorum güneş ışını." Sağ eli saçlarını bıraktı, avucunu boynunun yan tarafına doğru kıvırdı ve aşağılara indi. Daha düşük. "Sana dokunabilir miyim?"

Gözleri kilitlendi ve onun açlık ve savunmasızlık kombinasyonundan gözlerini ayıramadı. Sanki hayır diyebilirmiş gibi. Ya da ona güvenme. "Evet," diye fısıldadı. "Herhangi bir yer."

Rory'nin yüzünde bir sıcaklık alevlendi ama o tereddüt ederek başını salladı. "Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun," diye mırıldandı, elleriyle göğüslerini bulup avuçladı. Sıkıca. Sanki ona aitlerdi. Göğüs uçlarında başlayan ve cinsiyetine doğru dalgalanan bir elektrik hattı, Olive'in baldırlarının yüksek bir sesle birbirine çarpmasına neden oldu. "İşte burada," dedi Rory küfrederek. "Kalçalarımın etrafında birbirine yapışan o bacakları hayal ediyordum. Aynen böyle."

Daha sonra çaresiz kalmaktan endişe duyabilirdi ama o anda tek umursadığı şey Rory'nin sözlerini gerçeğe dönüştürmektir. Tanrı. Aman Tanrım, anatomisinin acı çeken kısmına karşı baskıya ihtiyacı vardı. Şimdi. Kadın onun

omuzlarını kavradı ve sert kas duvarını tırmanmaya çalıştı, ama o, sol eliyle bileklerini başının üzerinde kısırmak için kullanarak, onu inkar ederek onu soyup çıkardı. İstekli bir mahkum.

"Hı-ıh. *Hayır* , diye homurdandı alınlarını birbirine bastırarak. "Sikişmek istemiyorsan hayır, Olive. O olgun, küçük bedeni aletime oturtursan, olacağı tam olarak bu olur.

Kadınlığının duvarları sıkıştı. Kendisiyle -hakkında- bu şekilde konuşulduğu için *sıkılıyordu* . Bu şekilde arzulanmak... midesini dürtten çekiciliğinin kanıtına sahip olmak güçlü bir şeydi. Özellikle çekiciliği eşit derecede geniş olduğu için. Teninin verdiği his, gözlerinin yoğunluğu, güneş kremi, nane ve erkek kokusu. Hiç karşılaşmadığı bir pervasızlık onun adına konuştu. "İstediğim bu. Ağrı..."

Rory'nin içini ağır bir ürperti kapladı ve birbirlerine sıvandıkları için onunkiyile birlikte onun vücudunu da titretti. "Bunu demek istemiyorsun," dedi kalın bir sesle, sağ eli aşağı indi, yavaşça cinsel organını kavradı ve avucunu buna bastırarak, bastırarak, Olive'den şok içinde bir hıçkırık kopartarak. "Hiç buralara yakın bir erkeğin olmadı, değil mi?"

"Hayır," dedi nefes nefese.

" *Siktir* ." Orta parmağını klitorisine bastırdı ve bikini altının ıslak malzemesiyle ona masaj yaptı. "Bunu kendime almak bana cehennemde bir yer kazandıracak."

"Hayır olmayacak."

"Olmuyor," diye sertçe araya girdi Rory, onu sert bir öpücükle susturdu. "Acıyı başka yollarla da alabilirim." Rory karo zemine diz çöktüğünde Olive'in dizleri gevşedi, eğilirken başının üzerinden fışkıran sular onun popo

üçgenine bir, iki kez üfledikten sonra onları ayak bileklerine kadar çekerek onun görüntüsünü yuttu. "Orospu çocuğu. Geri kalanınız kadar güzel," dedi ağzını ve burnunu onun mahrem etine bastırıp nefesini içine çekerken. "Son şans, Olive. Bakire amını yalamamam gerektiğini söyle bebeğim, *lütfen* .

Evet doğru. Uzun zamandır seks yapma hayalleri kuruyordu, yakınlığın her yönüyle kitaplar aracılığıyla tanıştırılmıştı. Sayfada bile, bu tür bir ön sevişme ona hiçbir zaman gerçekten çekici gelmemişti. Açıkçası, onun omuzlarına tırmanmaktan neredeyse kendini alıkoyduğu için dar görüşlüydü. Sürekli alevlerin derisini yalamasını engelleyecek her şey. İçindeki hayal kırıklığı çalkantısını durdurmak, rahatlamak için yalvarmak. Rory. Parmaklarını saçlarına geçirdi ve onu daha da yaklaştırdı. "Sana ihtiyacım var."

"Bunu söylemek zorundaydın." Kapalı ağzını onun yumuşaklığına doğru itti, büyük omuzları bir iniltiyle kalkıp iniyordu, sonra dudakları bir öpücüğün açık ağızlı kıvranışıyla hareket etmeye başladı, eylem, onun çekirdeğini koruyan eti kaydırды, yanları gevşetti, açığa çıkardı. onun klitorisi Üst dudağı yavaşça kızın ucunu sıyırdı ve Olive neredeyse tavana çarpıyordu. Tepkisi Rory'yi biraz çılgına çevirmiş gibiydi, parmak uçları onun kalçalarına saplandı ve vücudunun alt kısmını ağzına yaklaştırdı. Dilinin sert, kaygan kayması etini daha da ayırdı ve yavaş, kasıtlı bir yalamayla klitorisinin üzerinde gezindi. "Kahretsin, tadın çok tatlı. Uslu bir kız gibi dilimde eriyecek misin, Olive?

"Evet. *Evet* .

"Ne zaman geleceğini bana söylemeyi unutma." Uyluğunun içini dişleriyle yerle bir etti, sonra özel etine geri döndü ve onu başka bir tam yalamayla ayırdı. "Duş onu yıkamadan önce elimden geldiğince kucaklamak istiyorum."

Olive'in başı kendi kendine geriye doğru eğildi, sırtı duvardan uzaklaştı. "Aman Tanrım. Tamam. Tamam aşkım. Aman Tanrım."

Rory parmaklarıyla V şeklini aldı, etini açık tuttu ve tam bir dakika boyunca hiç duraksamadan ve acımadan dilini klitorisine hafifçe vurdu. Bu sırada Olive yalvaran sözler geveledi, göğsünde bir çığlık yükseldi ve sonunda onu serbest bıraktı.

" *Rory* ," diye inledi, çaresizliği artıyordu, fiziksel sıkıntısının sesi hâlâ duvarlarda yankılanıyordu. "Ben gidiyorum..."

Dilini çekti ama onun şişmiş sinir demetini kızdırmak için başparmağının ucunu kullandı, asla durmadı, asla pes etmedi. Adamın göbeğinin tam ortasından yukarı doğru bir yol yalayıp bikini üçgenlerini birbirine bağlayan ipin çevresine dişlerini kapatıp onları bir kenara itişini ağır gözkapaklarının altından izledi. Kolayca gittiler, çünkü göğüsleri esasen kendilerini özgürlüğe yarı yolda bırakmıştı. Ve Rory ağzını meme uçlarının etrafına kapatırken, parmaklarını ustalıkla kalçalarının arasında emerken inleyerek, duş başını yağdırdı ve vücudunu aşağı kaydırıldı. "Bu memeler," diye homurdandı, diğer memesini yalayarak. "Beni sahil boyunca çok net yaptı."

Olive'in midesi ürperdi, görüşü bulanıklaşmaya başladı, orta bölümünde gerilim tırmanıyor, kıvrılıyordu. "Onlardan

nefret ediyorum," diye başardı, bacakları titriyordu. "Yoksa eskiden miydim? Şu anda gitmek için iyi görünüyorlar - oh .

Rory dişleriyle onun göğüs uçlarını sıyırdı ve bir ip onun içinde derinden gerildi. Tekrar yapması için anlamsız sözler söyleyerek ona yalvardı, ama ağzı zaten aşağı doğru hareket ediyordu, klitorisini nazikçe emmek için parmaklarını değiştiriyordu - ve Olive yıldızları gördü. Göbeğinin altında biriken basınç, çökmekte olan bir uçurum gibi çöktü ve onun adını haykırışını tuzığa düşürmeye çalıştığı için ağzında kan tadı vardı. Yine de gevşedi, duvarlardan sekti ve sesi ona hiç benzemiyordu. Kalçalarını Rory'nin ağzına daha da bastırdı ve onun veren dili üzerinde kıvrandı, orgazm onu demir bir yumruk gibi kavradı, sıktı, *sıktı*, iç duvarları aşağı doğru eğilerek daha fazlasını aradı.

"İçimde," diye hıçkırdı, o anı her zerresiyle ya da varlığıyla anlamlandırarak. "Rory, sanırım sana içimde ihtiyacım var."

Boğuk bir ses çıkardı ve ayağı kalktı, ağızlarını birbirine bastırdı ve nefes nefese ağır anlar yaşadılar, buhar etraflarında kıvrılıyordu. " Şışt ." Sağ eliyle kalçalarının birleştiği yeri kavradı ve pürüzlü avucuyla hafifçe masaj yaptı. "Yavaş ol güneş ışını. Kolay. Oraya gidemeyiz." Uylukları onun elinin etrafında gerildi ve inleyerek bir öpücük haline geldiler, zevk dalgaları üzerinde uçmaya devam ediyor, onu titremelerle harap ediyordu. "Kahretsin, senden sağ çıkmayacağım," diye boğuk bir sesle onun ağzına doğru mırıldandı. "Sadece benden sağ çıkmanı sağlamalıyım, tamam mı? Bunu yapmama yardım et.

Sonunda sarsıntı azaldı ve Olive kendini Rory'nin kucaklayan kollarına bıraktı. Onun uzun ereksiyonunu

aralarında hissedebiliyordu, şortunun ıslak malzemesi tarafından hapsolmuştu ama ona her uzanmaya çalıştığında, bileklerini yakalıyor ve öpücüklerle dikkatini dağıtıyordu... ta ki o vermek ve vermekten başka hiçbir şeye odaklanamayacak hale gelene kadar. dilini alın, boğazından çıkardığı hırıltılı sesler, kalçalarını yumuşatan, belinin kıvrımını izleyen elleri...

Soyunma odasında bir yerde bir kapı çarparak açıldı. Rory gerildi ve geri çekildi, gözle görülür bir şekilde uyanık olmaya çabaladı, nefesi zorlandı, gözbebekleri büyüdü. Mayo üstünü göğüslerine örttüğünde ve altlarını tekrar bacaklarının üstüne çekerken elleri titriyordu. Olive, uyuşukluğuyla mücadele ederek geri döndü ve işe yaramak için duşu kapattı, ağır nefes almalarını engellemek için etraflarına bir sessizlik perdesi indi.

Diğer odadan yorgun bir erkek sesi, "O çok öngörülemez," dedi. "Artık ona gücüm yetmez." Bir lanet. "Telefonuna cevap bile vermiyor."

Hafif aksanlı bir kadın sesi cevap verdi. "Bir açıklaması olmalı. Daha önce sahilden öylece hiç ayrılmamıştı, değil mi?"

"Hayır, ama bu sadece bir zaman meselesiydi. Geçen yaz bir müşteri dikkatini çekmek için tersledi diye bar kavgası çıkaran adamdan bahsediyoruz." erkek sesi cevap verdi. Ya da hiç ortaya çıkmadığı ve beni nezarethaneden aradığı zaman? Artık hesap yapamıyorum. Sandalyesi boşken biri yaralanırsa veya daha kötü bir duruma düşerse, kasabayla olan cankurtaran sözleşmemi kaybedebilirim."

Olive, adamın bakışlarındaki mesafeyi, çenesinin sert çizgisini fark edene kadar adamın Rory'den bahsettiğini fark etmedi. "Burada kal," diye mırıldandı, ondan uzaklaşarak.

Olive, Rory'nin duştan hâlâ damlalar akarak soyunma odasına gelişini sessizce izlemekten başka bir şey yapamadı. "Beni aramayı bırakabilirsin, Andrew. Ben tam buradayım."

Bir vuruş geçti. "Hangi cehenneme gittin?"

"Bir şeyi halletmem gerekiyordu." Elini kemere dayadı. "Artık bana izin vermek istemiyorsan, sadece kelimeyi söyle."

"Ve senin için sorun olmaz." Andrew'un sesi düzdü. "Gemiye terk edip beni ve Jamie'yi her şeyi dizginlemeye mi bırakıyorsun?"

"Sadece sana istediğini vermeye çalışıyorum," diye karşılık verdi Rory, geniş sırtındaki kaslar değişiyordu. "Bak, bana seçenekler yok, emirler alıyorum. Bu senin işine yarar mıydı?"

Bunu isteyerek yaptığımı mı düşünüyorsun ?" Andrew'un inanmazlığının satırları arasında yazılı bir şey vardı. "Bilmediğimi ikimiz de biliyoruz."

Olive, yeni gelenlere bakmak için bir adım öne çıkmadan edemedi. Kadınla gözlerini kilitlediğinde Rory'nin dirseğinin çevresini zar zor görmeyi başarmıştı. Beline bir önlük bağlamış, uzun, siyah saçları örgülü, *muhteşem* bir genç kadın. Olive'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ama kadın onun duştaki varlığına dikkat çekmek yerine dolapların yanındaki bir yığından bir havlu aldı ve oh-pe-rasgele bir şekilde Olive'e doğru kaçarak havluyu uzattı. Olive, arkadaş olacaklarına karar vererek teklifi fısıldayarak aldı.

Ancak gizli görevlerinden kaçamadılar.

"Yanında biri mi var ? " diye sordu.

Rory onu tamamen engelledi. "Bu benim işim."

"Tanrı aşkına, Rory."

Olive'in kendine gelmesi ve konuşmayı işlemesi bir dakikasını almıştı. Artık dünyaya geri döndüğüne göre, durumun gerçekliği eve çarpıyordu. Sahili onunla terk ettiği için Rory'nin başı beladaydı. Kovuluyor muydu? Onu işinden alıkoyduğu için işini kaybetmesine izin veremezdi. Suçluluk onu öldürürdü. Bahsetmiyorum bile, cankurtaran olmakta inanılmazdı. Az önce bunu kanıtlamamış mıydı? Bu Andrew denen adam kim olduğunu sanıyordu?

Olive havluyu omuzlarına sardı ve duştan çıktı. "Affedersin." Rory'nin hemen arkasında, yakından tanık olduğu en ateşli ikinci adam olan Andrew'u görünce biraz heyecanını kaybetti. Olive onu atlattı. "Bu adam az önce hayatımı kurtardı. O bir *kahramandı* ," diye kekeledi. "Bana zamanında ulaşmasaydı boğulacaktım. Sahili terk etmesi benim hatam. Donarak ölüyordum ve... oldukça korkmuştum, tamam mı? Birini suçlayacaksan, beni suçla."

Andrew kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona merakla baktı. "Birini kurtarmanın ücretsiz bir duş gerektirmediğinin farkındasın, değil mi?"

"Yapma," dedi Rory sessizce, ellerini Olive'in artık tanıdığı tehlikeli bir şekilde esneterek. " Onu *sorgulama* , Andrew. Seni uyarıyorum."

Garip bir şekilde, Rory'nin tehdidi Andrew'un kızgınlığını biraz azaltmış gibiydi. Kaşlarının arasında bir oluk oluşan Rory ve Olive arasında bir bakış paylaştı.

"Siz erkekler neden bunu evde konuşmuyorsunuz?" Kadın Andrew'a keskin bir bakış attı. "Hepimiz biraz

şakinleştüğimizde." Kimse bir şey söylemeyince gözlerini devirdi ve elini uzatarak Olive'e yaklaştı. "Ben Jiya'yım. Bu inatçı İrlandalı katırların yanına taşınma talihsizliğine uğradım."

Onlar sallanırken Olive gülümsemesine engel olamadı. "Ah..." Başını kaldırıp Rory'ye baktığında onun ifadesinin kapalı olduğunu gördü. "Siz kardeş misiniz?"

Sıkıca başını salladı. "Bu Andrew."

"Ve sen..." diye sordu kardeşi.

"Zeytin." Aşağıdaki sessizlikte dudaklarını birbirine bastırdı. "Rory'nin işe dönebilmesi için eve gitmeliyim."

Andrew kısaca başını salladı. "Önümüzdeki yarım saat boyunca sandalyesini korudum."

"Mükemmel. Bu, onu eve canlı götürmek için yeterli bir süre." Rory bir yana eğildi ve plajdan aldığını hiç hatırlamadığı plaj çantasını aldı. Gözlüğünü ve içine tıktırılmış Freud havlusunu görünce neredeyse Rory'yi ağzından öpecekti. Ta ki, "Ölümü baştan çıkarmak gibi bir huyu var," diyene kadar.

Rory parmaklarını birbirine geçirip onu dolabına doğru çekerken, kadının protesto kokusu havada asılı kaldı. Plaj çantasını bankın üzerine koydu ve odaklanmış bir ifadeyle gözlüğünü burnuna taktı. Bileğini birkaç kez kıvrarak dolabının metal dişlerini çıkardı, içeri uzandı ve içinden gri bir tişört çıkarıp kadının kafasına attı. Ama aralarında yere bir parça beyaz kağıt uçuşmadan önce değil. Bu, üzerinde onun numarasının yazılı olduğu hasır kağıttı.

İzleyicilerini tamamen unutan Olive, Rory ellerini devasa gömleğin kol deliklerinden çekerken ona gülümsedi. Yüreği ağzında, onun saman paketini almak için eğilmesini ve sanki

paha biçilmez bir esermiş gibi dikkatlice rafa yerleştirmesini izledi. Sonra, hareketin ne kadar anlamlı olduğunu anlamış gibi, dolabı tokatlayarak kapattı ve onu çıkışa doğru yönlendirdi. "Ben... uh... onun orada olduğunu unutmuşum."

"Rory?"

"Ne, güneş ışını mı?"

"Sana inanmıyorum."

ALTINCI BÖLÜM

Rory, Olive'i bırakıp defolup gidecekti .

Onu sudan çıkardıktan sonra yapması gereken buydu. Onu bir havluya sardı ve kadın cankurtaranlardan birine onu sıcak bir yere götürmesi için telsizle haber verdi. Ya da onu alması için arkadaşlarından birini aradı. Onu Kulübe'ye, ona dokunmanın sonuçlarının hiçbirinin olmadığı kendi özel dünyalarına asla getirmemeliydi. Geçmişinin ağırlığının ve onun geleceğinin parlaklığının buharla bulanıklaştığı yer.

Şimdi bile, yapmaması gerektiğini bildiği halde, Rory onun elini tutmaktan kendini alamıyordu. Bu kızın yanında olması onu sokakta yürüyen bir dev gibi hissettiriyordu. Yine de yoldan geçenlerin onlara bakışını kaçırmak imkansızdı. Olive'e tek yedek gömleğini verdiği için göğsü çıplaktı, dövmeleleri geçtikleri kavşaktan daha yoğundu. Yanlarından geçtikleri insanlardan bazıları mahalleden Rory'yi tanıyordu ve gözlerini kaçırarak onu kaldırımında geniş bir alana yerleştirdiler. Zeytin fark etti mi?

Öyle olmasını umuyordu. Yerel asabının, kalın çerçeveli gözlükler takan ve sıra sıra üniversite kursları takan güzel, sarışın bir melek ile işi olmadığını anladığını umuyordu. Onu kesin olarak korkutup kaçırmaması gerekiyordu çünkü aralarındaki bu çılgın bağlantı, dünyasını ateşe verebilecek

aşırı yüklenmiş bir devre kesici gibiydi. Olive'le vakit geçirmenin kendisini... sahiplenici hissetmesine yol açacağından endişelenmişti. Ya da daha kötüsü, bundan kalıcı bir şeyin çıkabileceği konusunda iyimser. Yine de onunla vakit geçirmekten *çok daha fazlasını* yapmıştı . Ve düşün karanlığında geri dönüşü olmayan bir şey olmuştu. Yüksek sesle nasıl söyleyeceğini bilmediği şeyleri bedenleriyle iletmişlerdi.

Bana ait.

Hayır. O onun *değildi* . Bunu göğsündeki yarıştan vazgeçmeyen organa söyle ama. Bunu onun hazır vücuduna söyle. Rory'ye klitorisile yeterince uzun süre dalga geçtiğinde çılgılık attığını hatırlatmayı bırakmayı reddeden zihni. Oksijen umurunda değilmiş gibi onu öptüğünü. Tanrım, o inanılmazdı.

"Andrew senin tek erkek kardeşin mi?"

"HAYIR." Boğazını temizledi. "Hayır, üç kişiyiz. Andrew en yaşlısı, bu yüzden bazen kral gibi davranıyor. Fark ettin mi emin değilim." Buruk bir gülümseme paylaştılar. "Jamie ortada. Sonra beni."

"Hepiniz cankurtaran mısınız?"

"Evet. On altı yaşımızdan beri her yaz." Rahatsızlık ensesine kadar tırmandı. "Bir süre önce birkaç yazı kaçırmış olsam da." Olive bir açıklama beklercesine ona baktığında, bu dünyada biraz daha yaşama ihtiyacı duyarak konuşmanın yönünü değiştirdi. Onun ahlaksızlığının boyutlarını bilmediği bir dünya. "Jamie okul yılı boyunca ders veriyor. ekonomi. Senin gibi akıllı."

Olive ağzını açtı ve tekrar kapattı. "Hm, teşekkür ederim." Durdu. "Ona söyleme ama ekonomiden nefret ederim. Çok

kesilmiş ve kurutulmuş. Teoriler veya gri alanlar için yeterli alan yok."

"Ona söylüyorum."

"Yapma." Boştaki eliyle Rory'yi yana doğru dürttü ve bu hareket o kadar tatlıydı ki Rory neredeyse onu öpmek için yürümeyi bırakacaktı. Sadece onu ayak parmaklarının üzerine çekmek ve masum vücudunu tıpkı duşta yaptığı gibi başka bir çılgınlığa sokmak istiyordum. Ama çenesini sıkarak yürümeye devam etti. Sanki Rory'nin aralarında mesafe yaratmaya çalıştığını sezmiş gibi, bir koşturmaya başladı. "Yani gri alanlar için söylenecek *bir şeyler var sanırım*. Sağ? Aydınlık ve karanlığın birleştiği yer burasıdır. Her zaman ayrı kalsalardı, hayat oldukça sıkıcı olurdu.

Onlardan mı bahsediyordu? Onu sokakta onun yanında yürümeye hakkı olduğuna ikna etmeye mi çalışıyordun? Onunla *olmak* mı ? Kendisinin ikna olmasına izin vermeyecekti. Rory ileriye baktı ve kiraların birkaç bin kat arttığı daha pahalı bir bölgeye girdiklerini fark etti. "Daha ne kadar var?" göz teması kurmadan sordu.

"Birkaç blok."

Sakin ses tonu içini endişeyle doldurdu. "İyi misin? Yine soğuk mu?"

"Ben iyiyim." Ona düşünceli bir şekilde baktı. "Sadece soyunma odasında söylediklerini düşünüyordum. Sen kardeşinle konuşurken."

Rory, Andrew'un hayal kırıklığına uğramış ifadesini düşünmemeye çalışarak derin bir nefes verdi. Şimdiye kadar alışması gerekmez miydi? "Hangi bölüm?"

Olive, onu kirpiklerinin arasından izlerken tereddütlü görünüyordu. "Seçeneklerin olmadığını. Yürüyüş emirleri alıyorsun. Ne demek istedin?"

"Çok fazla sorumlulukla bana güvenilmediğini. Andrew bize nereye gideceğimizi söyler. Ne zaman orada olmalısın? Daha az sinirli görünmeye çalıştı ama başaramadı. "Jamie'nin başka işleri var ama. Öğretmenlik, kitapları. Sadece bir program ve ona bağlı kalabileceğime dair çok fazla şüphem var.

"Bu şüphecilği hak ediyor musun?"

"Evet. Evet." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Asla bulunduğum yerden daha yükseğe çıkamayacaksam verimli olmanın ne anlamı var, anlıyor musun? Budur. Ben programdaki bir ismim."

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Olmak istediğin tek şey bu mu?"

"HAYIR." Rory, beyni kaydetmeden önce kelimenin ağzından çıktığını duydu. Cankurtaranlıktan ve içki dökmekten fazlasını mı istiyordu ? Eski bir mahkûmun günlük işlerden daha fazlasını istemesi sadece hüsnükuruntu muydu? Cevabın hayır... veya en azından gri bir alan olabileceğini düşünmeye başladığında, içine umut sızdı ve bu onu korkuttu. Tünelin ucundaki umuttan ve ışıktan o kadar mahrum kalmıştı ki, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ya dener ve hiçbir zaman bir anlamı olmadığını kesin olarak öğrenirse? Kesinlikle, yaptığı hiçbir şey yanında bu kadar güvenle yürüyen kızı hak edecek kadar iyi olamazdı.

Olive gözlerini kırpıştırarak Rory'ye baktı ve Rory ona baktığını fark etti. "Andrew ayrıca... onu bir kez nezarethaneden aradığını söyledi?"

Midesi kaldırıma doğru bir dalış yaptı. Bir yanı, Andrew ve Jiya'nın konuşmasının o kısmını kaçırmış olmayı dilemiş miydi? Neden? Amacı, bu kızı pahalı apartmanına getirip ayrılmak olduğunda, ters etki yapacaktı. Onu sonsuza dek yalnız bırakmak için.

Bu yüzden elini ölümcül bir tutuşla kilitledi, değil mi?

Rory, Olive'i kaldırımda durdurdu ve parmaklarını saçlarının arasından iterek çözmeye zorladı. Sana karşı daha açık sözlü olmalıydım, Olive, tamam mı? Yutkunmaya çalıştı ama ağzı çok kuruydu. "O milkshake'leri asla geçemeyeceğimizi düşündüğümde, sana söylemeyerek paçayı kurtaracağımı düşündüm. Böylece geriye bakıp beni... neredeyse yanlışlıkla çıktığın o eski mahkûm olarak düşünmezsin. Bunu istemedim. Ama işte buradayız. Ve hala telefon numaran bende, öyle olmasa bile. O yüzden bilmelisin güneş ışını, iyi bir adam olmadığımı söylerken yalan söylemiyorum. senin için iyi değilim."

Rüzgâr sarı saçlarını yüzünün etrafına savurdu. "Yani sen ..."

Andrew'u aradığım gece ayrı bir olaydı. Ama evet, Zeytin. Hapishanede zaman geçirdim. *Sadece yap. Bu kız için daha fazla düşmeden önce kes şunu* . Yolun aşağısında bir gün, çok geç olduğunda aklına gelecekti ve onu bırakmak için bir kolunu kesmek zorunda kalacaktı. O onun kötü adamı olacaktı. "Bir adamı komaya soktum. Yumruklarımla. Az önce orada kahramanca savunduğun türden bir adam. Bu çok tatlıydı bebeğim ama bu doğru değil.

Caddedeki yoğun trafik yüzünden yutkunduğunu duydu. "Ne oldu?"

"Önemli değil. Hiçbir şey bunu mazur gösteremez, Olive," dedi inatla. "Ya da öfkemi kontrol etmede hala iyi olmadığım gerçeği. Hisset. bilirsin _ _ Çocukluğumdan beri kavga aramaya gittim - bu babamdan miras aldığım hoş, küçük bir özellik. Erkekler kavga eder. Erkekler yumruklarını sallar ve daha sonra sorular sorar. İşte bu yaptığım şey."

İfadesi, Rory'ye garsona karşı neredeyse soğukkanlılığını kaybettiği ve Andrew'un dikkatlerden kaçmadığı zamanları anlatıyordu. "Ne zamandır uzaktasın?"

hapiste kaldım ? Ben de oraya gittim." Azı dişlerini birbirine bağladı, adet görmeye başladıkları andan sonra bundan nefret ediyordu. *O öğrendikten sonra* . Güvenlik için koşabilmesi için sohbette bir mola aramasına ihtimal verecekti. "On sekiz yaşımdan başlayarak iki yıldan biraz daha az. Bir saldırı değişikliğinde.

Yüzünden bir derece renk soldu. "Adam iyi mi?"

"Evet, şimdi iyi. Jamie kontrol etti. Ama Noel kartlarını tam olarak değiş tokuş etmiyoruz.

Uzaklardan geçen trafik ve okyanusun kükremesine rağmen üzerlerine çöken sessizlik sağır ediciydi. "Tamam, anladım, Rory. İdeal erkek arkadaş malzemesi değilsin." Saniyeler geçtikçe nefes almıyordu. "Bana söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Gitmek zorundasın. Kaçmak zorundasın."

Olive irkildi ama çenesini yukarıda tuttu. "Çok iyi. Şimdi uzaklaşacağım. Ve gitmeme izin vereceksin, değil mi?"

Numaramı çöpe atacaksın ve sonunda bana bu tişörtü kimin verdiğini unutacağım. Bana uyar."

Direk vuruş. Göğsünden çıkan bir ok var mıydı? "Benim için *uygun* değil . Asla iyi olduğunu söylemedim, "diye başardı. "Senin için doğru olanı yapıyorum."

"Beni bırakarak mı? Bana bunu yapan insanlardan uzaklaşmak için Oklahoma'dan ayrıldım, bu yüzden bunun hiçbir yere varamayacağını erken öğrenmem iyi bir şey. Gözlerindeki ışıltı göğsünü sızlattı. "Sabah ders çalışmak için Leanne ile buluşacağım. Pazartesi sabahı erkenden testimiz var ve... benim gitmem gerekiyor. Güle güle, Rory."

Yanından hızla geçerken, Rory bir deri tabakasını yırttığına yemin etti. Olive kaldırımında daha da uzaklaşırken, sandaletlerinin sesi solup trafiğe karışırken midesi ağzına geldi. Tanrım, hasta olacaktı. Kollarını ona dolamak için saniyeleri sayarak onun peşinden gitmeye başladı, ama Olive mahalledeki en güzel binanın önünde durduğunda olduğu yerde donup kaldı. Üniformalı bir adam onun için kapıyı açtı ve herif onları birlikte görmüş olmalı, çünkü sokağın karşısına tiksinti dolu bir bakış gönderdi.

Olive girişte durup Rory'ye döndü ve ona gelip onu alması için yalvarmaktan başka bir şey yapmadı. Ama tereddüt etti. O kapıcı doğru fikre sahipti. Olive gibi bir kızın üç adım yakınına ait değildi. Üniversite kariyeri ufukta belirmişti ve paranın karşılayabileceği en iyi binada yaşıyordu. Bu onu öldürmesine rağmen, kaldırımından aşağı indi ve bir an sonra arkasına baktığında onun gitmiş olduğunu gördü. gözden uzak.

Kendisine bir kamyon çarpmış gibi hisseden Rory, en yakın binaya yaslandı. Onu esasen onu terk eden ailesiyle

karşılaştırmıştı. Bunun kendi çıkarına hizmet etmediğini göremiyor muydu? Bencil olmasına izin verirse, her saniyeyi birlikte geçirirlerdi. Onu derslerine bisikletiyle götürürdü. Sahilde ona göz kulak olur ve ona o kadar çok milkshake alırdı ki, bunlardan bıkarırdı.

Hayır. Hayır, o da çekip gitmişti, değil mi? Ona her şeyi anlatmıştı ve kendisi için doğru olan kararı vermişti. Geçmişte yaptıklarını tartışmamış ya da hafife almaya çalışmamıştı çünkü bu mümkün değildi. Işık açısı yoktu, her yer karanlıktı. Burada doğru olanı yapmıştı. Olive çok gençti, geleceği çok umut vericiydi, sunacak çok az şeyi olan ve savaştığı için ün yapmış yaşlı bir adama yakalanmak için fazla umut vericiydi.

Gitmek. Dön ve git.

Ayakları beton botlarla kaplı olabilirdi ama Rory sahile geri dönmeyi başardı, boşluk her adımda midesinin köşelerine biraz daha yayıldı.

*

RORY ERTESİ SABAH EVİN EN ÜST BASAMAĞINA OTURMUŞ , portakalların ve kırmızılarının parmaklarını gökyüzüne geçirmesini izliyordu. Önceki gece yaklaşık on sekiz dakika uyumuştı, bu yüzden doğanın güzelliğini tam olarak takdir edemiyordu. Tek düşünebildiği, Olive'in arkadaşıyla erken bir çalışma randevusu olmasıydı. Oraya nasıl gidiyordu? Otobus? Onun bilmediği bir arabası mı vardı?

Ya kötü bir şey olduysa ve onu kurtarmak için orada değilse?

Dondurucu soğuk kahvesinin kalıntılarını çalılarının arasına attı, kupayı bıraktı ve ellerini yüzünü ovuşturdu. Blöfünü görmüştü. İnkâr etmenin anlamı yok. Yeterince

saattir uyanıktı ve konuşmalarını kafasında o kadar çok tekrarlardı ki, kelime kelime okuyabiliyordu. Evet, Olive'e söylediklerini kastetmişti. Aralarında bir ilişki olamazdı. Farklı dünyalarda yaşadılar. Farklı yerlere gidiyorlardı.

asla konuşmamanın nasıl bir şey olduğunu düşünmesine gerçekten izin vermemiştir . Onu bir daha *asla* görmemek ya da öpmemek. Bunların hiçbirinin mümkün olmadığı bir dünya onu cansız bıraktı, uzun süredir yaptığı gibi her gün hareket etmenin bir anlamı olup olmadığını hatırlamaya çalışırken gün doğumuna bakıyordu.

Hapishaneden eve döndüğünden beri hırslı olmasına izin vermemiştir. Hapishane kaydı varken hırs biraz anlamsız değil miydi? Bir adam, adına bir saldırı eklendiğinde makul bir şekilde ne kadar ileri gidebilir? Rekoru olmasa bile tüylerini diken diken eden enerjisi insanı tedirgin ediyordu. Kale Kapısı'nda barmenlik yaptığı gecelerde, sohbetler daha sessiz bir perdede tutuluyordu. Müşteriler barda onun önünde oturmak yerine masalarda oturmayı tercih ettiler. Arada bir, başkalarını temkinli yapan aynı enerji bir kadını cezbederdi ama Rory, Olive'e kadar bu kadınların onu ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştir. Ona baktılar ve bir yenilik gördüler. Tek seferlik bir heyecan.

Kimse ona Olive'in baktığı gibi bakmamıştır. Yargı yok. Yalnızca merak, farkındalık... ve bu, aralarında adını bilmediği bir şeyi karmaşıktırılıyordu. Sanki onu keşfetmek istiyormuş gibi. Sanki istemekten kendini alamıyormuş gibi. gerekiyor.

Olive'in ona bu kadar güven ve açık bir hayranlıkla bakması ve bunu *hak ettiğini bilmesi nasıl olurdu* ? Onun için iyi bir adam olmak mı?

Anlamsız düşünceler . Rory spor ayakkabısının ucuyla beton merdivenlerde bazı oymalar çizdi. Baş harfleri, Andrew's ve Jamie's ile birlikte. Islak çimentoyu değiştirmek için bir sopa kullandıkları öğleden sonrayı hâlâ hatırlayabiliyordu. O gece Kale Kapısı'ndan eve döndüğünde babalarının tepkisi. Öfkesinin yükünü anneleri çekmişti. Her zaman öyleydi ve onlar bu konuda bir şey yapmak için çok gençtiler.

Her neyse, o zamanlar.

Her zaman olduğu gibi, Rory o zamanı düşündüğünde, ensesi ısındı, tel sanki parmaklarını esnetiyor, yumruk haline getiriyordu. Mahkum edildiğinde, annesi ve babası hala evde birlikte yaşıyordu. Jamie üniversitede son sınıftaydı, Eğitim diplomasını almak üzereydi, Andrew aile işini devralmaya ve sürekli çalışmaya başlıyordu. Bu, on sekiz yaşındaki Rory'yi evde ailesiyle yalnız bıraktı. O zamana kadar, babasından daha uzun ve daha geniş büyümüştü. Annesini koruyacağı ve kazanacağı konuşulmadı.

Sahilde öfkesine yenik düştüğü geceye kadar.

Bir hücrenin içinden kimseyi korumak zor.

Evin kapısı açıldı ve Rory'yi kararan düşüncelerinden kurtardı. Her iki erkek kardeşi de eşofman ve kapüşonlularıyla çıplak ayakla ortaya çıktığında, Rory onları görmezden geldi ve taş gibi bir sessizlik içinde ufka bakmaya devam etti.

Jamie alt basamağa oturdu. Andrew yanındakini aldı. Gümbürtüyle hayata dönen arabaların, meltemle birbirine seslenen martıların, uzakta uyanan Atlantik Okyanusu'nun

kendi dilini konuşan mahalle dışında kimse bir şey söylemedi.

Sonunda Andrew sessizliği bozdu. "Dün söylediklerim için özür dilerim. Sana paramın yetmemesi hakkında. Özellikle de henüz bir kurtarma sürecinden geçtikten sonra. Sert bir tane." Sabah sakalını kaşdı. "Sadece sinirlendim."

Rory, göğsünde bir değişiklik olmasına rağmen umursamaz bir tavırla elini salladı. "Sorun değil, dostum."

"Hayır değil." Andrew basamakta kıpırdandı. "Bakmak. Bu Olive denen kız senin için çok önemli ve kulak misafiri oldu—"

"Sorun değil dedim." Adını yüksek sesle duymak onu tam ortasından kırdı, bu yüzden devam etmesi birkaç saniye sürdü. "Kardeşimin benim hakkımda dırdır etmesi ve öngörülemez olduğumu söylemesi anlaşmayı bozmadı."

Jamie meraklı bir ifadeyle onlara bakmak için döndü. "Ona hapisneden bahsettin mi?"

Çenesini sıktı "Yapılması gerekiyordu."

"Ona nasıl olduğunu anlattığını varsayıyorum." diye sordu Jamie. Neden *oldu* ?

"Fark etmez, Jamie."

"Üzgünüm ama siktir et. Benim için fark yaratıyor."

Rory'nin boğazına bir taş takıldı. "Önemli olmadığını ima etmek istemedim. Beni neredeyse bir adamı öldürmeye iten ne olursa olsun, sonuç aynı."

Bir an kimse konuşmadı, hepsi muhtemelen onun kelepçelenip bir polis arabasının arkasına atıldığı günü hatırlıyordu. Mahkeme tarafından atanan avukatı tarafından aksi yönde tavsiyede bulunulmasına rağmen, ardından gelen

suç duyurusu. Suçu o işlemiştii, değil mi? Yani bedelini ödeyecekti.

"Yani anlaşmayı bozan bir şey *miydi* ?" diye sordu Andrew, binadaki gerilimi yarım bir gülümsemeyle yumuşatarak. "Çünkü Kulübede seni savunmaya oldukça zorlandı. Elinde bir sopa olsaydı, bu gece barın arkasında topallıyor olurdu.

Rory'nin yarısı, Olive hakkında konuşmayı bırakmalarını istiyordu. Diğer yarısı? Onun *dışında* hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordum . İkinci yarı ezici farkla kazandı. "Anlaşmayı bozduğundan emin değilim. Sanırım o fırsat bulamadan onu ezmiş olabilirim.

Jamie'nin iç çekişii uzun süredir acı çekiyordu. "Onu yargılama fırsatım bile olmadı."

"Ona bayılırdın," dedi Rory, onun tekrar tekrar uzaklaştığını gösteren görüntüleri durdurmak için başparmaklarını göz yuvalarına bastırarak. "Bir kitap dikkatini dağıttığı için neredeyse ona bir otobüs çarpıyordu."

"Hangi kitap?"

"Sanırım daha önce okuduğunu gördüm. Vonnegut'tan bir şey."

Jamie, "Bunu benim için nasıl mahvedersin," dedi. "Senden biraz nefret ediyorum."

Güldü ama gerçekçiliği yoktu. "Kulübe katıl."

Üçü, bir grup koşucunun sokağın ortasından geçip tahta kaldırıma doğru ilerlemesini izledi. Long Beach'te alışılmadık bir manzara değil ama bu büyüklükteki koşucu grupları genellikle bir yerleşim bölgesinden, özellikle de gelir yelpazesinin alt ucundakilerden geçmezdi.

"Daha önce bu yoldan geçtiklerini gördün mü?"

"Hayır," diye yanıtladı Andrew başını sallayarak. "Ve ben bu saatlerde hep çalışırım."

Jamie ve Rory göz devirmeyi değiş tokuş ettiler.

Ama tekrar sessizliğe büründüklerinde, Rory koşanları düşünmeden edemedi. Her sabah onun gibi kalktılar. Muhtemelen, çoğu işlerini sevmiyordu. Muhtemelen yorgunlardı, tatile ihtiyaçları vardı. Ama her şeye rağmen her sabah uyandılar ve bir hedefe ulaştılar. Oraya ulaşmak için farklı yollar izlediler, değiştiler, araziye uyum sağladılar ve onları tatmin edecek bir şey için çalıştılar.

Pekala, belki de bu yeni ifşaatları *ilk* sallayanlar koşucular değildi. Dün gece tavana bakarak çok zaman geçirmişti. Olive'i düşünüyordu, evet, ama aynı zamanda kendisi hakkında da çok şey düşünmüştü. Aynı tekrarlayan cankurtaranlık ve barmenlik modelinde hiçbir şey göstermeden daha ne kadar devam etmeyi bekleyebilirdi? Yirmi dört yaşında bundan çoktan bıkmıştı. Joggers gibi asla bir hedefe ulaşmadı.

Tıpkı kardeşlerinin yaptığı gibi. Andrew, Kale Kapısı'nı azar azar iyileştirerek onu bir dalış noktasından mahallenin saygın bir temel malzemesi haline getirdi. Artık bir gün dönüm noktası barı miras alacak olan çocuk değil, artık meşru bir iş adamıydı. Jamie yakında öğretmenlik görevini alacaktı. Bazen Rory, ortanca erkek kardeşlerinin her yaz patentli cankurtaranlık ve barmenlik rutinlerine geri döndüğünü düşünürdü çünkü bu bir aile geleneğiydi. Gerçekten de, zekası ve üniversite derecesi ile her şeyi yapabilirdi.

Rory'den ayrıldı. İsteddiği hiçbir şeyi *yapamadı*.

Ama belki de bir şeyler denemenin zamanı gelmişti.

Bir hedef belirlemek ve onun için koşmak.

Rory boğazını temizledi. "Dün çuvalladığıma göre, sormak için pek iyi bir zaman olmadığını biliyorum, ama, şey..." Nabzı kulaklarını atmasına rağmen gelişigüzel olmaya çabalayan Rory omuz silkti. "Streslisin A. Bar ve sahil arasında gidip gelmen gereken en az altmış çalışanın var." Ne kadar denerse denesin, orada bir ihtiyat görmesinden korktuğu için Andrew'la göz teması kuramadı. "Bar için nasıl içki siparişi verileceğini bilecek kadar uzun süredir buralardayım. Teslimatları alın. Mutfak ve barın dolu olduğundan emin olun. Bana maaş bordrosunun nasıl yapıldığını gösterebilirsin." Yuttu. "Yardım etmeme izin ver."

Rory ufka baktı ve bir yanıt bekleyerek nefesini tuttu. Jamie'nin ağabeylerine sessizce baktığını hissedebiliyordu, büyük ihtimalle şoktan çıkmışlardı. Bu üç tane yaptı. Aniden hayatının en önemli kararı gibi görünen kararı beklerken, Olive'in düşünceleri aklına geldi. Üniversite mezunu olma şansı yok denecek kadar azdı. Ya da tonlarca kitap okuyan biri. Muhtemelen dokuza beşi asla olmayacaktı.

Hala. Düşünmeden edemedi... Rotasını değiştirip yeterince sıkı çalışsaydı, Olive onun gibi bir adamla birlikte olmaktan gurur duyabilir miydi?

"Bu gece bara erken gidebilir misin?" diye sordu Andrew, bir gözünü kısarak ona bakarak. "Bordro biraz aldatıcıdır, ancak bunu öğrenmeniz uzun sürmez."

"Evet," dedi Rory kalın bir sesle, içini rahatlatan bir rahatlama onu umuda benzer bir şeyle ısıttı. "Bunu yapabilirim."

Jamie elini kalbinin üzerine koyup konuşmadan önce birkaç ağır vuruş geçti. "İşte buradayız, anın kehribarında kapana kısılmış durumdayız..."

"Tanrım," diye mırıldandı Rory, ayağa kalkıp Jamie onun gülümsemesini görmeden önce döndü. Kapa çenenin Jamie.

Ortanca kardeşi de ayağa kalktı. "Vonnegut'tan alıntı yaparken sözümü kesme."

Jiya, elinden bir önlük sarkarken, verandanın dibine varmak için o anı seçti. "Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey," dedi üç kardeş aynı anda.

Yine de hiçbir şeymiş gibi hissetmiyordu. Bir şeyin başlangıcı gibiydi.

YEDİ BÖLÜM

O LIVE, bir kafenin vitrininde buzlu kahvesini yudumlarken ve onu rahatlatmak için okuduğu *Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin en sevdiği sahneleri arasında atlayarak oturdu*. Cam vitrinin önünden geçen herkes neşeli, rahattı. Sahile giderken. Onların izinden gitmek ve yeniden güneş ışığında ısınmak istedi ama klimanın içinde titreyerek sandalyeye yapışık kaldı. Kitapta, okuyucunun Galaksinin iki başlı, üç kollu eski başkanı ve gemi hırsızı Zaphod Beeblebrox ile tanıştığı, her zamanki teselli duygusunu yaşamayınca dehşete düştüğü kısma ulaştı.

İki haftadır sahile dönmemişti. Okyanustan çekilip cinsel bir uyanış yaşayıp bir kenara atılalı iki hafta olmuştu. Hepsi birkaç saat içinde. Bir öğleden sonra bu kadar çok tepe ve vadiyi sığdırmayı başarması gerçekten etkileyiciydi. Belki de Guinness'i aramalı ve dünya rekoru statüsü için başvurmalı.

Olive sulandırılmış kahvesinden bir yudum alırken yüzünü buruşturdu. Bu kadar olumsuz olmak ona göre değildi ama Rory Prince'ten kurtulması beklenenden çok daha uzun sürmüştü. İçinde olduğu gibi, iyileşmemiştir. Neredeyse hiç. Evinden her ayrıldığında, onun dışarıda bekleyeceğine yemin etti, muhteşem yüzündeki o ciddi, *bu-kötü-bir-fikir- ifadesi sabitlendi*. Long Beach'te yürürken, onu az önce görmeyi özlediği hissine her zaman kapılırdı. Bu çılgıncaydı. *O deliydi.*

Odak noktası, doğrudan yaz dersinde başarılı olmak ve harika bir üniversite kariyerine başlamak olmalıdır. Ve vardı. Ödev yazarken ve sınavlara çalışırken, çoğunlukla dikkatini dağıtmak adına her zamankinden daha titiz davranmıştı. Sadece ödevini bitirdikten sonra Rory'yi özlemesine izin verdi ve neredeyse her zaman bu teşvik/ödül sistemine bağlı kaldı.

Şaka yapıyorum.

Midesindeki bu derin his, onu kaç yemek kamyonu yemeğiyle beslerse beslesin, doldurulmayı reddediyordu. Yine de olurdu. Mecburdu, çünkü belli ki Rory geri gelmeyecekti. Saman kağıdına karaladığı numarayı da aramayacaktı. Hala dolabında mıydı?

Son iki hafta içinde milyonuncu kez, Rory'den çok erken uzaklaşıp uzaklaşmadığını merak etti. Az önce ona ciddi bir şey söylemişti. *Çok ciddi* bir şey. Bir adamı komaya soktuğu için hapse girdiğini. Kendisi gibi zeki bir kız, sağduyulu bir şekilde kaçmak ve bir daha arkasına bakmamak konusunda haklıydı. İki şey hariç.

Birincisi, Olive'in onun kötü haber olduğunu anlamasını sağlamak için adeta ayağına takılmıştı. Vicdan sahibi biri

bunu yapar mı? Yoksa bencilce davranıp, istediklerini alıp zamanı geldiğinde diğer kişinin acı çekmesine izin mi vereceklerdi?

Ve arkasını dönmeden önce kendini kontrol etmesi için ikinci neden?

Ona hissettirdiği şey bir daha ortaya çıkmayacaktı. Daha on sekiz yaşında olmasına rağmen, bu fikre bu kadar *olumlu* baktığı için insanlar ona gülebilirdi . Öyle olsun. Okuduğu her kitapla biraz daha bilgi özümsemi. Olive, ailesinin evinin ikinci katında gizlenirken, milyonlarca ayakkabı setinde, düzinelerce benzersiz türde dolaşmış, başkalarının gönül yarası içinde yaşamış ve dünya felsefelerini karıştırmıştı. Yalnızca on sekiz yıl yaşamıştı ama ruhu, yaşamların ağırlığını taşıyordu. Rory'yi bir daha hiç görmemiş olsaydı, o yaşlanana kadar onların nasıl olabileceğini merak ederdi. Sadece *biliyordu* . Bu yüzden tanıştıkları gün geri gelmesi için ona bağırmıştı. Bu yüzden artık uyuyamıyordu.

Ve Tanrım, bu korkunç değil miydi? Hepsini. O kadar korkutucuydu ki, titremesine artık klimanın sebep olduğunu düşünmüyordu.

Rory, onu gördüğünden beri tamamen kendisine çekildiğini hissettiği bu kişi... onu başından savmıştı. İki hafta sonra, bunu inkar etmek mümkün değildi. Ayrıldıkları gün - çünkü erkek ve kız arkadaş olmasalar bile ayrılık tam olarak böyle hissettirmişti- Rory'yi ailesiyle karşılaştırmıştı. Bu duygusal bir tepkiydi ve bunu onun yüzüne fırlattığına pişman olmuştu.

Şimdi, yine de? Rory'nin tekrar ortaya çıkmasını istediğinden pek emin değildi.

On dört yaşında bir öğleden sonra, okul ödevlerini erken bitirdikten sonra bir film izlemeye gitmişti. İlgisini çekmeyince tiyatrodan erken çıkmış ve eve geldiğinde anne babasını kardeşleriyle video çekerken bulmuş. Onu koridorda bulmak için döndüler, yüzlerinde suçluluk duygusu yazılıydı. Ağabeyi ve kız kardeşi parmak boyasıyla kaplıydı, kahkahaları yüzlerinde donmuştu. Onu kasıtlı olarak bir çekim seansının dışında bırakmışlardı. Ve bu, aile bölünmesinin başlangıcı olmuştu; Bir yanda zeytin, diğer yanda herkes. İlerlemelerini kesintiye uğratmamak için kendi evinde parmak uçlarına basarak ilerlemişti, uzaklardan gelen kıkırdama sesleri, anne babasının seslerindeki gurur ve cesaretlendirme yüzünden göğsü inip kalkıyordu. Elbette, videolar çekildikten, düzenlendikten ve YouTube'a yüklendikten sonra annesi ve babası onunla etkileşime geçmek için çaba göstermişti, ancak bu konuşmalar zorlama gibi görünmekten asla vazgeçmedi.

Daha genç yaşta onu videoların dışında bıraksalardı, Olive muhtemelen rahatlayacaktı. Ama on dört yaşına geldiğinde, kitleleri yıllardır eğlendiriyorlardı ve o, kasabadaki insanlar arasında *o internet kızı olarak çoktan tanınmaya başlamıştı* . Onu uyurken, dişlerini fırçalarken, ağlarken, saçını kestirirken ve bademciklerini aldırırken görmüşlerdi. İçinde yaşamak için çok çalıştıktan sonra birdenbire o kimliğe sahip olmak... zordu. *Gerçekten zor.*

Sanki terk edilmenin birden fazla biçimi varmış gibi görünüyordu. Rory'nin onu kötü bir alışkanlıkmış gibi bırakması, ailesinin ona olan ilgisini kaybetmesiyle aynı seviyede değildi. Ama Olive'i aynı boşluk ve belirsizlikle baş başa bıraktı. Rory onu sersemlettiğinde, o ve Rory

birbirlerini yalnızca *üç gündür tanıyorlardı*. Onunla bir ilişki nasıl olurdu? Vicdanının bir dahaki sefere alevlenmesi için sürekli beklemek ve endişelenmek? Er ya da geç bitirdiği için minnettar olmalıydı.

Cebindeki cep telefonu çaldığında Olive boğazındaki her zaman var olan gerginliği ovuşturuyordu. Tıpkı son iki haftadır her çaldığında olduğu gibi, kalbi ağzına geldi. O değildi ama. Tanrıya şükür.

Sağ?

"Hey, Leanne," diye yanıtladı, içkisinin kamışını bükerek. Karşı uçtan gülen erkek sesleri gelince gözlerinin arasında bir çizgi oluştu. "Naber?"

"Bu gece dışarı çıkıyoruz," diye ciyakladı Leanne. "Psikiyata Giriş sınıfımızdaki ikinci sınıf öğrencisini biliyor musun? Dışarıdan taco alırken ona rastladım ve beni takılmaya davet etti -kampüs dışında bir yeri var- ve bütün bu acayip kıdemli *adamlar* burada. *Sporcular*, *Zeytin*."

"Ne tür?"

"Atletik türden."

Olive bileğinin arkasından kıkırdadı. "Devam etmek."

"Bu gece bizi dışarı davet ettiler. Dışarı çıkıyoruz. Barlara ."

"Biz?"

"*Evet*. Dost sistem kartını oynuyorum."

Leanne'i sadece sınıfın ilk gününden beri tanıyordu ama Pavlov sevgisi yüzünden birbirlerine bağlanmışlar ve birbirlerini güldürmüşlerdi. Olive, onu *önce* bir YouTube kişiliği ve sonra Olive olarak tanımayan başka bir kızla tıklalayalı uzun zaman olmuştu . Canlandırıcı ve rahattı ve Olive, Stony Brook'a gitsinler ya da gitmesinler, Leanne'in

neredeyse yabancılarla yalnız başına çıkmasını istemiyordu. Özellikle de yetişkin parti deneyimi departmanında ikisi de eksik olduğu için. Yine de sadece giyinme ve havadan sudan konuşma fikri bile onu yoruyordu. Erkeklerle çıkmaktan bahsetmiyorum bile... bunun fikri bile Rory'ye karşı sadakatsiz hissetmesine neden oluyordu. Bu çok saçma. Ve aptal.

gitmemek için bir bahane bulmaya çalışırken pencere demirinin altında dizini salladı . Kendini hayal kırıklığına uğratiyordu ama öyle olsun. Yeşil gözlü cankurtararı kafasından atması için iki hafta yeterince uzun olmamıştı ve...

Kahve dükkanının karşısındaki caddede bir motosiklet ışıktaki durdu. Sürücünün parmakları, gergin omuzları ve uzun boylu yapısıyla birlikte tanıdığı bir şekilde gidonun üzerinde gerildi. Hayır, o olamazdı. Olabilir mi?

Kaskı çıkardı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi, koruyucu donanımını kafasına takmadan önce yüz siperinde biraz ayar yaptı.

Olive neredeyse telefonu düşürüyordu. Oydu . _

Farkında olmadan taburesinden kaymış ve vücudunu kısmen bir sütunun arkasına saklamıştı. Derisindeki tüyler dikildi, nabızı sürekli bir hızla yükseldi. Onun hatırladığından daha da muhteşem ve erkeksi görünmeye nasıl cüret ederd? Onu daha önce hiç bisiklet üzerinde görmemişti ve tüm çabalarına rağmen sahneyle ilgili bir şeyler Olive'i heyecanlandırdı. Avuçları terlemeye başladı ve boş olanını şortunun paçasından aşağı doğru sürükledi, adamın sesi birdenbire aklına geldi.

Kalçalarımın etrafında birbirine dolanan bacakları hayal ediyordum. Aynen böyle.

O bisikletle onun arkasından gitmek nasıl olurdu?

Zeytin mi? "

Leanne'in istemi onu şimdiki zamana geri getirdi. Ah, evet. Buradayım."

Sanki onun sesini duymuş gibi, Rory'nin başı o yöne doğru hızla döndü ama Olive tam zamanında sütunun arkasına çekildi ve burnundan sakinleştirici bir oksijen miktarı çekmeye çalıştı.

"Ne oluyor?" Leanne sordu. "İyi misin?"

Bilmiyorum.

Ama Rory'nin motosikletinin motoru gaza basıp mırıltı gittikçe uzaklaştıkça, Olive sinirlendi ve sinirlendi. bana *bak* Bir erkekten saklanmak. Sahilden kaçmak. Allstate reklamlarında ağlamak. Rory Prince, *ondan* kaçınmak için rutinini değiştirmeli . Kendini ona açmıştı ve o teklifi reddetmişti. Bu, ortalıkta dolaşp neden Long Beach'e taşındığını unutması gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu, yeni başlangıçları benimsediği ve üniversite kariyerine başlamaya hazırlandığı yazdı. Leanne ve diğer sınıf arkadaşları hayatlarını yaşıyorlardı ve onun da aynısını yapmaması için hiçbir sebep yoktu.

"Leanne," dedi Olive, omurgası dümdüz olmuştu. "Akşam kaçta çıkıyoruz?"

*

VAY. REŞİT OLMAYAN İÇKİ İÇMEK bir meydan okuma bile değildi. Polisin bundan haberi var mıydı?

Zed adlı kıdemli bir lakros oyuncusu, Olive'e pek çok barda köpüklü ikinci birayı uzattı ve zeytin onu izlerken

selam vererek ve küçük bir yudum alarak teşekkür etti. Abartılı bir zaferle kollarını kaldırdı ve o acı tadıyla kendini güldürdü.

Zed gece boyunca diğer dört kıdemli erkek ve kızla gürültülü bir sohbeta katılırken Leanne onu kaburgalarından dürttü. "O senden hoşlanıyor."

"Ah evet?" Olive, Zed'i değerlendirdi, Kaptan Amerika'nın yakışıklılığını Rory'nin hainleriyle karşılaştırmaktan başka bir şey yapamıyordu ve can sıkıcı bir şekilde ikincisini tercih ediyordu. "Serin. Bu birayı benimle paylaşmak ister misin?"

"Söyleyeceğin tek şey bu mu?" Leanne gözlerini devirdi ve birayı derin derin içerek aldı. "Tanrım, bu iğrenç."

"Biliyorum. Keşke benim için onları almayı bıraksa."

"Onunla ilgilenmediğin için mi? Ya da bira?"

İkisi birden. Ancak bu görüşünü yüksek sesle dile getirmek yerine, o günün erken saatlerindeki kararını hatırlamaya zorladı kendini. Her köşe başında Rory Prince'i aramayı bırakıp *eğlenmeye* başlaması gerekiyordu. Zed biraz şamatacı olsa da iyi bir tipti. West Beech Caddesi'nin bir ucundan yola çıkıp yemek kamyonu empanadalarını kapıp KJ's Saloon'a dolmuşlardı. Bundan sonra, Olive ve Leanne arkada asılı durmuş ve adamların maskaralıklarını izlerken bira uğultularını tahta kaldırıma götürmüşlerdi. Zed, yoldan geçenlerin öfkeli bakışlarına neden olan adamlar arasında bir sıra atlama yarışması başlatmıştı. Olive, Zed'i biraz olgunlaşmamış bulduğu için ilişki kurabiliyordu. Yine de, belki de yeni ufuklar keşfetmek için en iyi ruh halinde değildi ve muhakemede bulunmalı.

Leanne eğildi ve koluna hafifçe vurdu. "Milkshake dükkanındaki adamı düşünüyorsun, değil mi?" Olive'in

şaşkınlığı, Leanne'in yüz hatlarını kibirli hale getirdi. "*Numbahını* isteyen adam."

İddiayı reddetmeye başladı ama neredeyse anında pes etti. "Nereden biliyorsunuz? Onun hakkında bilerek tek kelime etmedim."

"Psikiyatri bölümü olduğumuzu unutuyor musun? Ondan bahsetmemek ölü eşantiyonu."

"Bravo." Olive başını salladı, etkilenmişti. "Mezuniyete atlayabilirsin."

Leanne düşündü. "Ama o zaman iğrenç bira ve sık şakalarını kaçırdım."

"Sen de bu adamlardan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Tanrım hayır. Ve çok büyük umutlarım vardı. İçini çekti. "Çok teşekkürler Hollywood."

O kadar yüksek sesle güldüler ki, yaşlılar grubu onlara şüpheli bakışlar gönderdi. "Gidecek miyiz? Buradaki protokol nedir?"

İki el masaya vurdu. "İçin hanımlar. Bir sonraki yere gidiyoruz." Leanne, Zed'e birayı verdi ve onun kalan altın rengi sıvıyı masanın üzerine dökmeden önce çabucak bitirmesini izlediler. "Eğlenmedin mi birinci sınıf öğrencisi?"

Bardan çıkan gürültücü grubu takip ederken Olive inlememeye çalıştı. O ve Leanne tahta kaldırımında kol kola yürüdüler ve bir dahaki sefere denemek istedikleri yerleri - tercihen yalnız başlarına- işaret ettiler. Çocuklar sıra atlamalı yarışmalarına devam ettiler ve bu sefer iki kat daha sarhoş ve hantal olmalarına rağmen, Olive iyi vakit geçirdiğine karar verdi. Yani iki inek, bazı kıdemli sporcularla iyi geçinememişti. Ne olmuş? Tam olarak şaşırtıcı değildi.

Artı, gecenin garipliği onun Leanne ile bağ kurmasına izin vermişti. Evde eğitim gören Olive pek çok yakın arkadaşıyla büyümemişti. Çoğunlukla sadece mahalleden ve kiliseden tanıdıklar. Yine de Leanne ile olan ortak ilgi alanları, açılmasını kolaylaştırdı ve onlar yürürken ve Leanne onun yetiştirilme tarzıyla ilgili ayrıntıları paylaşırken, Olive de YouTube'un ailesini nasıl böldüğünü anlatırken kendini aynı şeyi yaparken buldu. Olive bunun hakkında konuşmanın yardımcı olacağını biliyordu. Merhaba psikoloji. Anıların şimdiki zaman üzerindeki hakimiyetlerini ne zaman gevşeteceğini merak etti. Bu gece dinlenmekle ilgiliydi. Yeni bir başlangıç. Bu yüzden geçmişi bir kenara bırakıp tadını çıkarmaya çalıştı.

Rüzgar Atlantik'ten esti ve Olive çıplak omuzlarının ve bacaklarının üzerinden geçip ensesinden düşen sarı saçlarını kaldırırken gözlerini kapattı. Açık havada sigara içen bir kalabalığın arasından yeni bir bara girdiklerinde, onu yeni bir sakinlik dalgası sardı - ve burası, sakinliğinin bin parçaya ayrıldığı yer. Çünkü barın arkasında beyaz kulplu bir musluktan bir bardak bira çeken Rory vardı. Tıpkı daha önce onu kafenin penceresinden gördüğünde olduğu gibi, sanki adını seslenmiş gibi kafası ona doğru döndü.

Gözlerini kilitlediler ve kadın derin bir nefes aldı, adamın dikkatini tekrar üzerinde toplamamanın etkisine hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu. Ama bu dikkatin, kalabalığın arasından ona rehberlik etmek için kolunu omzuna atmış olan Zed'e kayması hiç zaman almadı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir SANİYEDİR BÖLGEDEYDİ . Bu gece gibi yoğun bir gecede barmenlerin ritmi düşer. İçki dökün, nakit alın, arayın,

üstünü bırakın, bir sonraki müşteriye geçin. Tüm bunlar boş bardakları temizlerken, onları yıkayıp tekrar kullanıma hazır hale getirirken. Hızlı, hızlı, hızlı. Barı dolduran susamış müşteri kalabalığından başka bir şey fark edecek zaman yok. Her zamanki barmenlik rutinine ek olarak, şimdi yeni şeyler fark etti.

Son birkaç haftadır, malzeme siparişi Rory'nin omuzlarındaydı, bu yüzden Sam Adams dökümlerindeki köpük kafaların küçülmeye başladığını fark etti ve yarın tedarikçiden başka bir fıçı sipariş etmek için not aldı. Buz makinesi daha yüksek sesle uğuldamaya başlamıştı, bu yüzden tamirciyi görevlendirdi. Personeli molalarına gönderdi ve rezerve koltuk isteyen daha büyük gruplar için telefon görüşmeleri yaptı. Omuzlarında daha fazla ağırlık olması güzeldi. Bu sadece onu motive etmekle kalmadı, odaklanmasını da artırdı... bu yeni şeyler, Olive Cunningham'la on dört gün birlikte olmamanın mutlak ıstırabından uzaklaşmasına yardımcı oldu.

Artık hiçbir şey aynı görünmüyordu. Artık onun içinde yaşadığını, onun varlığının bilgisi varlığının her hücrelerine kazındığını bildiği için dünya değişmişti.

Böylece Olive, Kale Kapısı'nın eşiğini geçtiği anda onu hissetti. Midesinde bir bükülme hissetti ve ritminin aksamasına neden oldu.

İsa. Tanrım.

İnanılmaz görünüyordu, tüm uykulu gülümsemeleri ve beyaz mini eteğinin içine sıkıştırılmış ipek bir atlet. Gözlükleri burnunun üzerine tünemiş, onu seksiliğin yanı sıra sevimli kılıyordu. Her erkek, onun girişini izlemek için pozisyonlarını değiştirdi. Sanki bu, onun akıl sağlığını anında

mahvetmemiş gibi, bir adam kolunu ona doladı ve Rory kahrolası yıldızları gördü. Doğrudan görüşünde parlak, kör edici, keskin köşeli işkence sesleri, sanki beyni kendini korumak adına saldırgan görüşü engellemeye çalışıyormuş gibi.

Bira parmak boğumlarının üzerine aktı ve bardağı, pompalanan müzik tarafından hemen emilen yüksek bir çingırakla bakır gidere düşürdü. İnsanlar suratına para salladılar ve içki siparişleri için bağırıldılar ama o bunların hiçbirini duyamadı. Terli, Ralph Lauren polo gömlek giyen bir pislik eğilip Olive'in yüzüne çok yakın bir şey söylerken sadece korku içinde izleyebildi.

Rory homurdandı, sağ eli çubuğu o kadar sıkı kavramıştı ki tahta damarları avucunda izler bırakmıştı. Erkek arkadaşı mıydı? *Erkek arkadaşı* var mıydı ?

"Hey." Jamie, Rory'nin yanına geldi ve ona bir havlu uzattı. "İyi misin?"

Kalabalığın arasından geçerken Olive'in yüzü tekrar görüş alanına girdi ve Rory boğulur gibi bir ses çıkardı ve onu başka bir adamdan uzaklaştırmak için barın üzerinden atlamaktan zar zor kendini alıkoydu. Ona nasıl baktığını tarif edemiyor muydu? Yarı kızgın, yarı... özür dileyen? Rory bundan hoşlanmadı. Orada öylece durup birinin onu dürtmesini izlemesi mi gerekiyordu? Tanrım, bunu yapamazdı. Aklını kaybederdi.

"Bu Olive, değil mi?" diye mırıldandı Jamie. "Siktir, adamım."

"Gidip onu almalıyım..." diye mırıldandı Rory, barın arkasından çıkmasına izin verecek kapağa atılarak. Ancak Jamie, o ulaşamadan onu engelledi. Başkası olsa bu

hareketinden pişman olurdu ama Rory ortanca kardeşine parmak basmaktansa uzuvlarını kaybetmeyi tercih ederdi ve Jamie de bunu biliyordu. "Yoldan çekil. Ona *dokunuyor* .

"Beni dinle Rory. O senin malın değil." Jamie ellerini Rory'nin omuzlarına koydu. "Onunla çıkmıyorsun bile."

Yine de geçen her saniye onu boğuyor, nefes almasını gittikçe zorlaştırıyordu. "Olive...o...ben onun için yeterince iyi değilim," diye başardı. Başka kimse de değil. O adam da değil.

"Senin kararın değil."

Hareket et Jamie . "

"Hı-ıh."

Kalabalık barın derinliklerinden bir yerden bir bağırış geldi. Ve Rory'nin dünyası ağır çekimde hareket etmeye başladı. Bara en yakın müşteriler kargaşaya bakmak için döndüler ve ceset yığnında bir kırılma oldu. Olive'e sımsıkı sarılan adam, şimdi Rory'nin tanıdığı bir Castle Gate müdavimi ile karşı karşıyaydı. Polo Gömlek müdavimi itti ve Rory'nin müzik üzerinden duyamayacağı bir şeyler bağırdı, ancak bu, müdavimin onu geri itmesine neden oldu. Ve sonra yumruklar uçmaya başladı.

"Zeytin," diye soludu Rory, Jamie'den sıyrılıp şişe raflarını takırdatarak, o yumruklardan biri onun altmış santim yakınına gelmeden önce ona ulaşmaya çalışırken. Ancak kapağı kaldıramadan önce, Polo Gömlek'in normal şekilde savrulmasını, bloke olmasını ve geriye doğru tökezlemesini, Olive'e sert bir şekilde çarpmasını ve onu tökezletmesini korku içinde izlemekten başka bir şey yapamadı. Düştü, giderken başını masanın yan tarafına vurdu ve Rory'nin içinde bir bomba patladı.

Kızgın böğürmesinin çıtayı -ve kavgayı- durdurduğunun ancak belli belirsiz farkındaydı, çünkü yalnızca onu görebiliyordu. Nasıl yüzünü buruşturdu ve elini kafasına bastırdı. *Acıtmak. O yaralandı.*

Bu sefer lanet kapağı kullanmaya zahmet etmedi. Barın üzerinden atladı, şişeleri alt üst etti ve içkileri döktü, görüşünün kenarlarında kırmızı kanlar akıyordu. Olive'i deviren adama doğru yürürken insanlar yolundan çekildi. Yumrukları iki kaya gibiydi, iki yanında titriyordu, kaldırıyordu, ciddi bir zarar vermeye hazırdı ve Tanrım, bu çok iyi hissettirecekti. Sırf Olive'le girdiği için bu lanetin saatini temizlemiş olabilir. Onunla aynı havayı soluyabileceğini düşündüğü için. *Bu gece bazı hatalar yaptın pislik. Kocaman olanlar.*

Rory, arkadaşı tarafından teselli edilmek üzere yerde oturan Olive'e neyin bakış attığını bilmiyordu ama onun ifadesi, adımlarını duraksatmasına neden oldu.

Gözleri kocaman açılmış, elleri çenesinin altında kıvrılmıştı. Baktı... korkmuş.

Korkmasına ne gerek vardı? O buradaydı. Her şeyle o ilgilenecekti. Onu yaralanabileceği bir duruma sokan aptalın icabına bak. Rory bunu ona kelimeler olmadan söylemeye çalıştı, ama o sadece başını salladı, güzel ama solgun yüzünde daha da belirginleşme korkusu vardı.

Olive'in arkadaşı, Rory'yi görmesini engellemeye çalıştı. İşte o zaman Rory, Olive'in ondan korktuğunu fark etti. *Ondan korkuyordu .*

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nasıl ayakta durduğunu merak etti. Öfke bir anda çekildi ve geriye kalan tek şey inkardı. Utanç. Bu kombinasyonu daha önce hissetmişti ama

asla ciğerlerindeki rüzgarı söndürecek kadar güçlü hissetmemiştir.

"Güneş ışını," dedi Polo Gümlek'e doğru ilerlemesini durdurarak. Yumruklarını açmaya zorladı ve iki elini kaldırarak ona yavaşça yaklaştı. "Üzgünüm. Hiçbir şey yapmayacağım," diye homurdandı, sözlerini doğru şekilde ifade etmeyi unutarak. "Bak bebeğim."

Sert bir şekilde burnunu çekti ve başını salladı.

Rory ona yavaşça yaklaştı ve arkadaşı ona dokunmasına izin vermeye isteksiz görüldüğünde bir yumru yuttu. Ama Olive, arkadaşının elini okşadı, arkadaşı çömelip yüzünden düşen gözlüğünü yerine koyarken bir kez bile göz temasını kesmedi. Sonra onu kucağına aldı ve göğsüne yasladı. Bliss, Olive'i sessiz kalabalığın arasından bara doğru taşıırken, başının üstünden aşağı doğru aktı ve ayağa kalktı. Andrew yolda şok olmuş bir ifadeyle yanından geçti, sonunda kendini silkeledi ve otoritesini kavgacıları dışarı atmak ve düzeni sağlamak için kullandı.

Tanrım , ona sarılmak çok iyi hissettirmişti. Ona yakın olmak için. Onu tehlikeye atanları cezalandırma ihtiyacı, saç çizgisindeki kanayan kesiği fark edene kadar neredeyse ezilmişti. Arka ofise girerken adımları titriyordu. "Jamie," dedi kalın bir sesle. "İlk yardım çantasına ihtiyacım var."

Rory, o ve Olive karanlık ofise girmeden önce ortanca kardeşinin şaşkınlığını zar zor fark etti. Onu dikkatlice masanın kenarına yerleştirdikten sonra, dirseğiyle elektrik düğmesini çevirdi ve Olive'in güzelliği aydınlatıldığında, dili ağır ve işe yaramaz bir şekilde ağzının içinde sadece bakabildi.

"Çok güzelsin."

Nefesi kesildi ve daha dik oturdu, çenesi titriyordu. "Ah... *kapa çeneni* ."

Bir gecede kalbi güvertede kaç kez çarpabilirdi? "Kapa çeneni?"

"Bu doğru. Romantik sözlerinizi buraya getirmeyin. Onları satın almıyorum.

"Romantik davranmıyorum." Rory bir adım daha yaklaştı, vücudundaki her hücre, ona yakınlaştığı her santimde daha yüksek sesle uğulduyordu. "Gördüğümü söylüyorum."

seni iki haftadır görmedim ." Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu, ama onun titrediğini görmeden önce değil. Ciddiyim, Rory. Bu kadar kolay uzak durabiliyorken beni özlemiş gibi davranma. Aslında, şu anda senden biraz nefret ediyorum.

Midesine enayi bir yumruk yemiş gibi hissederek masayı onun kalçalarının iki yanından kavradı ve izin verdiği kadar yaklaştı, köprücük kemiğinin üzerindeki havayı kokladı. " *Kolay mı?* Başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Dün sabah dersten sonra geç kaldın ve Long Beach'e giden otobüsünü kaçırdın. Güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için takip ettiğim kişi mi? Kafasını salladı. Burnbaum binasına gidip seni bulmama iki saniye kalmıştı. Asla geç kalmazsın."

Yüz ifadesi yavaş yavaş hüsrandan arındı ve yerini inanamamaya bıraktı. "Beni mi takip ediyorsun?"

"Yalnızca Stony Brook'a gittiğinde," dedi, dudaklarını bir santim ayırarak ve başparmaklarının onun kalçalarının dışını sıyrmasına izin vererek. "Şehirden ayrıldığın zaman geriliyorum."

"Biliyordum. Seni hissettim," diye fısıldadı, göz kapakları titriyordu. "Beni öpmeye cüret etme, Rory Prince. Gerçekten kızgıyım."

Dünyada bu kızıdan uzak durmaktan daha kötü bir şey yoktu ama onun ona kızması çok yakın bir saniyeydi. O anda, aralarındaki yerçekimi onu Dünya'ninkinden daha güvenli bir şekilde sabitlerken... koruma mesafesini korumayı bitirmişti. Onun önünde durmak, tüm dikkatini ona vermek, vücudunun her yerindeki görünmeyen yaraları iyileştirerek onu bir bütün haline getiriyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

Artık uzak durmak yok. Bu kadar uzun sürdüğü için şanslıydı.

"O çocuk senin erkek arkadaşın değil." Rory'nin nefesi daha hızlı geldi, parmakları eteğinin eteğinde kıvrıldı, saf irade gücü onu kucağına çekmesini engelledi, horoz sineğinin arkasında kalınlaştı. Talep etmeye hazırlanıyor. "O, güneş ışını mı?"

Olive'in gözleri parladı, başını hayır anlamında sallarken nefesi titriyordu. "Onunla daha bu gece tanıştım. Orada hiçbir şey yok."

Rahatlama, ikinci bir deri tabakası gibi ona yapışmıştı. "İyi bir kız."

"Kapa çeneni."

Jamie elinde mavi teneke ilk yardım çantasıyla içeri girmek için o anı seçti. Rory'nin çevresinde, kardeşinin yanlarında yavaş yavaş durduğunu gördü ama gözlerini masanın üzerinde oturan kızıdan alamıyordu. Mesafesini korumayı nasıl başarmıştı?

Vay canına. Jamie alçak sesle güldü. "Beni tanıştıracak mısın?"

"Zeytin," diye başardı. "Bu benim kardeşim Jamie."

Onu itmek için elini göğsüne koydu, ama o elini tuttu ve onun yerine dudaklarını bileğinin içine bastırdı, gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü fark etti. Görünüşe göre büyük bir çabayla başını Jamie'ye çevirmeyi başardı. "Tanıştığıma memnun oldum," dedi gülümseyerek. Söz veriyorum, o kutuda ne varsa ona ihtiyacım yok.

Jamie bir kez başını salladı. "Sana kalmış, Olive. Yine de hızlıca bir göz atmamıza izin verebilirsiniz, çünkü kanıyor—"

Ah ! Olive masadan kayarak Rory'ye yanaştı ve Rory acılı yüzünü başka tarafa çevirmek zorunda kaldı, gırtlğından zorlukla bastırdığı bir inilti çıktı. "Arkadaşım Leanne'i orada bıraktım. Biz dost sistem ortaklarıyız. Gidip onu almam gerekiyor.

Bariz sıkıntısı Rory'yi sarstı. Gidip onu yakalayacağım. Olive'in alnındaki kesiğe hafifçe dokundu ve yüzünü buruşturdu. Jamie'nin bunu sarmasına izin verir misin? Lütfen?"

Bir an sonra başını salladı.

"Döndüğümde burada olacaksın, değil mi?"

"Evet."

Ortadan kaybolması ihtimaline karşı onu bir saniyeliğine bırakmak istemeyen Rory, ofisten çıkarken bakışlarını olabildiğince uzun süre onun üzerinde tuttu. Bara tekrar girdiğinde, yaz gecesi enerjisinin büyük ölçüde normale döndüğünü, sürahilerin kaldırıldığını, neon internet müzik kutusunun yanında öpüşen çiftleri, dışarıdan içeri sürüklenen sigara dumanını gördü. Andrew barın arkasına

dalmıştı ama evrensel işaretle Rory'ye defolup *gitmesi için el salladı, ben hallederim*. Rory'nin çıkışın yanında duvara yaslanmış endişeli görünen Leanne'i bulması fazla zamanını almadı.

"Kızları öylece alıp götüremezsin," diye selamladı onu. "Bunun normal olduğunu sana kim söyledi?"

Rory çenesinin kenarını kaşıdı ve gülümsemesini geri aldı. Bunun için üzgünüm. Arkadaşlık sisteminin yürürlükte olduğundan haberim yoktu."

Bir nefes aldı. "O iyi mi?"

"Evet. Evet, iyi olduğundan emin olacağım." Baş parmağını omzunun üzerinden salladı. Gelip kendin görmek ister misin?

"Hayır..." Rory ilk kez elden ele hokkabazlık yaptığı beyaz akıllı telefonu fark etti. Bir süre kalıp kalamayacağımızı sormak için bana mesaj attı. Ama bir Uber evi bulacağım. Zaten birini aradım.

"Olive kalmak istiyor, değil mi?" Zevk ve beklentinin karnını doldurmasını durdurmak mümkün değildi. *Ona geri dönmen gerekiyor. ona dokunmak* gerek Sol eliyle çıkışı itti ve Leanne'e kendisinden önce gelmesini işaret etti. "Gel, seni gezdireceğim."

"İyi." Leanne homurdandı. "Senin kek puanlarını kazanan kişi ben olacağım."

Bardan çıkıp yan yana Leanne'in Uber'inin beklediği tahta kaldırım rampasından aşağı yürüdüler. Rory hızla aklına plakayı not etti, iyi geceler diledi ve yeniden Olive kokusu için can atarak bara doğru döndü. Ama Leanne'in sesi onu kısa çekerek omzunun üzerinden arkasına bakmaya zorladı.

"O adama neden vurmadın?"

Olive'in bar zemininde kendisinden uzaklaşan görüntüsü onu çok etkiledi. Onu korkutuyordum. Onu asla korkutmak istemiyorum."

Leanne arabanın arka kapısını açtı. "Dövüşmek, bunu yapmanın yollarından yalnızca biri," dedi sakince. "Umarım dikkat ediyorsundur."

Rory, Leanne'in ne demek istediğini deşifre etmeye çalışarak Kale Kapısı'na geri dönüş yolunu harcadı, ancak girişten geçer geçmez ve Olive'in varlığının vaadi aklına gelir gelmez, aklının bir köşesine kaçtı. Daha sonra. Bunu kesinlikle sonra anlayacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

OLIVE kapıya bakmamaya ve Rory'nin Leanne ile dönmesini beklemeye çalışırken, hareketsiz kaldı ve Jamie'nin kesiğine biraz Neosporin sürmesine ve sıyrık üzerine küçük bir yara bandı koymasına izin verdi . Asla doğrudan tenine dokunmadı ve Olive, onun bu çabayı Rory'ye duyduğu saygıdan dolayı yaptığı hissine kapıldı. Doğru ya da yanlış, haftalar önce kesip kaçmış olmasına rağmen, onu sahipleniyordu. Sonra tekrar... gerçekte, tamamen kurtulmamıştı, değil mi?

Tanrıya şükür karıncalanan eti görünmüyordu çünkü onu durduramıyor gibiydi. Rory'nin otobüsünü Stony Brook'a kadar takip etmesine haklı olarak kızmalıydı ama ne kadar derine inip öfkesini bulmaya çalışsa da yerini bulamıyordu. Evet, bu tür davranışlar olağandışıydı ve... *müdahaleciydi* . Ama Olive gerçeği kabul ederse? Rory ona istediği zaman sahip olabilirdi. Ne zaman gölgelerden çıkmayı seçse, bu gece tam olarak üç virgül sekiz saniyede

yaptığı gibi, onun vücut ısısına aç kalacaktı. Endişelendiği için gerçekten onu sınıfa kadar takip etmişti. Ne de olsa, neredeyse bir otobüsün önüne geçiyordu, boğulmak üzereydi... ve bu gece Dünyanın Kazalara En Çok Eğilimli Birey'i olarak konumunu sağlamlaştırmıştı. Rory'nin endişelenmesi zor değildi, değil mi?

Olive'in kesin olarak bildiği bir şey vardı. Rory'nin ona uzaktan baktığını bilmek, onu bu kadar tahrik etmemeliydi. Şimdi bile, o odada yokken bile nefesini düzenli tutmak için konsantre olması gerekiyordu. Onu ofise taşıma şekli, ona bakışı, sanki tek ihtiyacı olan tek bir cesaret verici sözmüş ve bir sonraki yemeği o olacakmış gibi.

Muhtemelen erkek kardeşi kelimenin tam anlamıyla iki adım ötedeyken pis şeyler düşünmeyi bırakmalıyım.

Olive, Jamie'nin yara bandı ambalajlarını avucunun içine alıp çöpe atmasını izledi. Rory'yi merak ettiği inkar edilemezdi. Onu sosyal medyada bulmaya çalıştığı ve sefil bir şekilde başarısız olduğu son on dört gün içinde zayıf anlar yaşamıştı. Facebook, Instagram, Snapchat ve Twitter dünyasında o yoktu bile. Artık Rory'nin erkek kardeşiyle birkaç dakika yalnız kalmıştı. Fırsatı varken merakının bir kısmını gidermek o kadar kötü mü olurdu?

"Aklınızdan ne geçiyor?" Jamie tek kelime edemedi sordu. Başını kaldırdı ve uzaktaki duvara asılmadan önce ona yarım bir gülümseme gönderdi. Sıradan bir poz verip kollarını kavuşturana kadar Olive hiçbir benzerlik görmemişti. Ama işte oradaydı. Rory'nin birden fazla kez kullandığı o baş döndürücü sırtış. Aynı yeşil gözler de, Rory'nin ham yoğunluğunun aksine Jamie'nin gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. Prens kardeşlerin üçü de benzersizdi,

ancak her biri delicesine çekiciydi. Gerçekten adil bile değildi.

Jamie fırsat bulamadan tekrar konuştu. "Muhtemelen dönüş yolundadır. Yapabiliyorken bu soruları alın.

Olive gözlerini kısıp Jamie'ye baktı ve ölçüsünü aldı. Aynısını ona yaptı. Ona tatmin vermeli miydi? Oh doğru, yardım edebilecekmiş gibi.

Ama önce. Onu sahte bir güvenlik duygusuna kaptırmak için. "Buranın sahibi siz misiniz?"

"Rory sana söylemedi mi?" O, başını salladı. "Evet. Üçümüz Kale Kapısı'na sahibiz." İfadesinde bir şey titredi. "Yaklaşık dört yıl önce babamdan devraldım."

Bunu özüksedi. "Ve Rory'yi hapse gönderen kavga...neyle ilgiliydi?"

"Üzgünüm, buna cevap veremem." Göz kırptı. "Onun seçimi olmalı. Yine de iyi deneme."

"Lanet etmek."

Jamie'nin ağzı seğırdi ama gözleri ciddiye. "İnan bana, sana söylemek isterim çünkü onu daha iyi anlamana yardımcı olur."

onu anlamama yardımcı olacak *başka* bir şey söyle ."

Başını eğdi. "Son iki haftadır barın yönetimine yardım ediyor. Maaş bordrosu yürütmek, teslimatları planlamak, çitayı stoklamak, hatta çevrimiçi reklamcılıkla uğraşmak. Sahile odaklanabilmesi için Andrew'un yerine geçtim." Yüz ifadesi saf bir gururdu. "O da bu işte iyi."

Tam olarak iki hafta mı? Değişikliğin onunla bir ilgisi olamaz, değil mi?

Jamie ofis kapısını işaret etti. "Kardeşimi hiç böyle bir kavgadan kaçarken görmemiştim. Fiziksel olarak bunu

yapabileceğini düşünmemiştim." Tek kaşını kaldırdı. "Ona ne yaptın?"

yapmak için ortalıkta bulunmadım . Yapmayacağımdan emin oldu. Eteğinden bir parça tüy aldı. "Burada çalıştığını bile bilmiyordum. Şu anda tamamen tesadüfen konuşuyoruz."

"Biz?" Jamie duvardan itti. "Siz birkaç kez aynı yere geldiniz. Belki de tesadüften çok evrenin size bir şeyler anlatmaya çalışmasıdır. Ve pragmatik bir ekonomi öğretmeni için bunu kabul etmek zor."

"Eğer konuşan evrense... Onu ilk dinlediğimde korkmadım." Yuttu. Ama şimdi öyleyim. Ben şimdi o daha önce ayrıldı. Artık onun gidişini izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Jamie kapının yanında durdu, kaşları arasında bir çizgi oluştu. "Bunu yapmanın onun için kolay olmadığını söylediğimde bana güvenin," dedi. "Ve bunu bir daha yapabileceğini sanmıyorum."

"Evet kesinlikle." Ona yarım bir gülümseme verdi. " Öyle düşünmüyorsun ."

Kapı patlamak için o anı seçti, Jamie'yi az farkla ıskaladı ve ofis duvarından uzaklaştı. Rory'nin yerine, kolunda çıplak bir kadın dövmesi olan kaslı bir tişört giymiş dev bir adam patladı. "Ne oldu? Birisi bana kavga olduğunu söyledi." Jamie'nin iki büklüm olduğunu ve ellerini dizlerine dayadığını görünce havası söndü. "Kahretsin dostum, seni barın arkasında görmeyince kavgaya karıştığını sandım." Çok gürültülü bir kahkaha atarak doğruldu. "Yani, şey. Tamam aşkım. Boş ver. Sonu iyi biten tum seyler iyidir. Ve

sen... Yani, iyi görünüyorsun, Jamie Prince. Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sen?"

" *Evet* ." Jamie burnunun kemerini çimdikledi. "İşine geri dön, Marcus."

"Evet. En kısa zamanda." Kıpırdamayı reddettiği için poster çocuğu olarak iri kollarını kavuşturdu. "Kız kim? Erkeklerden hoşlanma konusunda fikrini mi değiştirdin?"

Jamie ellerini birbirine kenetledi. "Neden evet, bu sadece bir hevesle olan bir şey."

Marcus tek gözünü kıstı. "Beklemek. Gerçekten mi?"

" *Hayır* ." Jamie adamın omzunu itti. "Hareket et, aptal. Andrew onu bu kadar uzun süre yabani otların arasında bıraktığım için muhtemelen beni öldürmeye hazır - ve siz sormadan önce - hayır, erkek kardeşim beni *gerçekten* öldürmeye hazır değil. Bu sadece bir ifade."

Bir vuruş geçti. "Bana aptal dedin."

İkisi de kapı çerçevesinden geçerken Rory'nin kardeşi içini çekti. Üzgünüm Marcus. Öyle demek istemedim.

"Tamam aşkım."

yaptığı konuşmayı hem de Marcus'la arasındaki tuhaf bir şekilde sevimli dinamiği özümsemeye çalışıyordu . Ve evet, vay. Vay canına, kalçaları masanın içinde eridi ve odadaki oksijen çorba gibi yoğunlaştı. Aynen böyle. Olive ona olan öfkesini sürdürmek istedi ama yapamadı. Onu hâlâ orada bulduğu için bu kadar rahatlamış görüldüğünde değil. Leanne nerede?

"Onu bir Uber'e bindir. O iyi." Uzanıp elini tuttu ve başparmağıyla avucuna masaj yaptı. Olive'in tam bacaklarının arasında hissedebildiğine yemin ettiği bir hareket. "Benimle çıkar mısın güneş ışını?" Rory onun

bileğine doğru mırıldandı ve dilinin dışarı çıkıp derisini dağlamasına izin verdi. "Caddenin aşağısında tanıdığım herkesin bizi izlemeyeceği bir yer var."

Bunu yapmalı mı? Daha fazla potansiyel hayal kırıklığı ve acı için kendini mi açsın?

Hayır diyebilir ve kendini korumanın günü kazanmasına izin verebilirdi, aklının bir köşesinde küçük bir hatırlatma belirdi. Dünyanın bir ucundan diğer ucuna yürüyebileceğine ve kimsenin ona bir daha Rory gibi hissettiremeyeceğine dair o kahrolası kesinlik. Ancak bu sefer... gardını koruması gerekiyordu.

"Zeytin?"

Canlandırıcı bir nefes aldı. "Tamam, Rori. Bir süre için."

*

o gece barların hiçbirini özellikle ilham verici BULMAMIŞTI . İçeride hepsi hemen hemen aynı görünüyordu. Her köşede düz ekran televizyonlar, yüksek sesli sohbetler, daha yüksek sesli müzik, raflarda aynı sıra sıra parlayan mücevher rengi likör şişeleri. Zed ayağına basan bir yabancıyla kavga etmeye karar verene kadar sadece iki dakikanın tamamı Kale Kapısı'nda kaldığından, etrafına bakma fırsatı bulamamıştı. Rory onu kalabalığın arasından geçirip kapıdan çıkarırken, onu farklı kılan bir şeyi inkar edemezdi.

Duvarlardaki hatıralar başka bir zamana aitti. Talaş zemini süsledi ve dökülen birayla karışan aroması, ona bazı neşeli, ortaçağ toplantılarını düşündürdü. Televizyonlar vardı ama gürültü yapmıyorlardı ve bir tanesi gerçekten de klasik yarışma programlarının tekrarlarını gösteriyor gibiydi. Geleneksel bir İrlanda şarkısı bitti ve Radiohead başladı ve kimse zıtlığı fark etmemiş gibiydi. Zeytin yaptı

ama. Serin geceye doğru yürürlerken bas ve karamsarlığının damarlarına sızdığını hissetti.

Sadece bu adama duyduğu açlık tüm erojen bölgelerini zonklattı ve yakındaki okyanus sesleri onu romantizmle gıdıkladı. *Şehvet* ve romantizm. Bu kombinasyon, onun gardını almasını özellikle zorlaştırırdı. Rory onu vücudunun sıcaklığına çekti ve başındaki bandajı nazikçe öptü. "Zayıf güneş ışını."

Tanrım. Başının belada olduğunu söylemek güvenli.

"Nereye gidiyoruz?"

Sözlerini seçiyormuş gibi Olive'e baktı. "Bu gece içiyordun."

Kabul eder gibi bir ses çıkardı. "Biraz."

"Eğlendin mi?"

"Biraz. Yine de henüz alkol ruh eşimi bulmuş gibi hissetmiyorum. Bir surat yaptı. "Kesinlikle bira değil."

"Beyaz bir Rus istersin. Tadı milkshake gibi."

"Beni bir tane almaya mı götürüyorsun?"

"Hayır, reşit olmayan içici. Değilim." Kaburgalarını gıdıkladı ve kadın bu temasa yarı güldü, yarı nefesi kesildi. "Ben de içmiyorum. Bu gece bisikletimi burada sürdüm." Parmak uçları onun kolunun yan tarafına dokundu, sonra tekrar aşağı indi. Normalde bu beni bira içmekten alıkoymaz ama bu gece olmaz. Seni eve bıraktığımda olmaz."

Midesi alt üst oldu. "Ona binecek miyim?"

Rory onu tahta kaldırımın korkuluklarında durdurdu ve göğüslerinden ve karnından aşağı yavaş, yapışkan bir sıcaklık dolanarak birbirlerine baktılar. Sanki engel olamıyormuş gibi daha da yakınlaştılar ve Olive'in başı, saçlarının uçları kürek kemiklerini gıdıklayana kadar geriye

doğru eğildi. Onu öpmek istiyordu, bunu görebiliyordu. Dudakları bir anda yumuşadı ama bariz ihtiyaçları olmasına rağmen öpücük asla gelmedi.

"Benim bisikletime binme fikri seni geriyor mu?"

Başka biriyle mi? Kesinlikle. Bu adamla mı? Başındaki bir saç telinin zarar görmesine izin vereceği bir senaryo hayal edemiyordu. "HAYIR. Gergin değilim. Son iki haftadır onu paçayı sıyırmaya hâlâ hazır olmayan kadın, gelişigüzel bir şekilde omuz silkmeyi denedi. "Bugün seni bisiklette gördüm. Bir trafik ışığında. Sanırım bunu ustaca hallettin.

Biraz geri çekildi. "Beni gördün. Nerede?"

"East Park Bulvarı'ndaki şu kafenin dışında." Dudaklarını ıslatmak için içe doğru kıvırdı. "Bu gece dışarı çıkıp çıkmama konusunda ikilemde kalmıştım ama senin sadece işine baktığını görünce evet dedim. Asla gelmeyecek bir aramayı beklemekten bıktım." O, başını salladı. "Bunu sana neden söylüyorum?"

"Çünkü bana işkence etmek istiyorsun," diye hırladı. Sözlerine sadık kalarak, dudaklarını onun alına bastırıp oraya bir öpücük kondururken ifadesi acılıydı. "Üzgünüm."

Olive mırıldandı, elleriyle vücudunun her santimini takip etmemek için tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Canının çektiği gibi onu daha yakına çekmek ve onun sıcaklığıyla kendini demirlemek.

"Bu gece birlikte olduğun çocuklar..." Rüzgarda savrulan saçlarını hafifçe yumruk yaptı. "O çocuklarla okula mı gidiyorsun?"

"Onlara çocuk demeyi kes. Çoğu benden yaşlı."

Tek kaşı kalktı. "Onlara ne isim vermeyi tercih ettiğimi bilmek ister misin?"

"Hayır," dedi hızla, gülümsemeye çalışarak. "Evet, okula birlikte gidiyoruz ve bir kez daha ucuz koltuklar için kıskanmaya hakkın yok."

Göz kapakları yarı yarıya düştü. "Oh hayır?"

"Hayır."

Rory'nin ağzı hiçbir uyarıda bulunmadan onunkine yaklaştı, itti, üst dudağı onunkine doğru kıvrıldı. Nefesleri çarpıştı ve hızlandı, parmakları onun saçlarına kaydı ve kavradı. "Başka kimseyle böyle değil. ikimiz için de Bu mu?"

Olive, neredeyse öpüşmelerine geri dönmek için aceleyle başını bir kez iki yana salladı. "HAYIR."

"Kıskanma hakkını istiyorum, Olive. Üzerinde çalışıyorum. Ben oraya varana kadar, aramızdaki bu şey olağan kurallara uyuyormuş gibi davranmayalım. öyle değil." Onu sertçe öptü. Dil yok. Sadece amansız bir şekilde, çok erken geri çekildiği, çaresiz bir şekilde dudaklarını emmesi, nefes alması zordu. "Artık kızları fark etmiyorum. Haftalarca değil. Sadece biri var."

"Güzel," dediğini duydu, bu kelime onun derin, dünyevi bir yanından geliyordu.

"Kesinlikle. İyi. Çok erken olması gerekip gerekmediğine bakılmaksızın, istediğin bu.

Öp beni. Öp beni. Öp beni. *"Evet."*

"Çünkü bizim için kahrolası kurallar yok. Bu yüzden bu gece o çocuğun sana sarılmış kolunu düşünerek soğuk terler içinde uyanacağım.

"Adı Zed ve ona katlanamadım."

Rory bir kahkaha patlattı ve alınlarını birleştirdi. "İyi bir kız."

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldılar, yan yana sallandılar, ağızları o kadar yakındı ki, nefesindeki nane tadını alabiliyordu. Başparmakları saç derisine masaj yaptı. Rory ile geçirdiği her saniye ince bir belirsizlik barındırıyor gibi görünse de, tam olarak olmak istediği yerdı. O çok tahmin edilemezdi. Her hareketi, her sözü, düşünceleri. Onun yanında *kendini* tahmin bile edemiyordu . Ancak aynı zamanda, bir meteor dünyaya doğru hızla geliyorsa tahta kaldırımdaki o noktadan kımıldamazdı.

"Ona katlanamasam da, bu gece kavga etmediğine sevindim," diye fısıldadı. "Durduğun için seninle gurur duyuyorum."

Rory onun içinde eriyip yüzünü onun boyun girintisine bastırdı. tenefüs "Evet?"

"HI-hı."

"Düşüğünü görmekten daha kötü olan tek şeyin, benden korktuğunu görmek olduğu ortaya çıktı. Gerçekten korkmuş. Sanki beni tanıımıyormuşsun gibi."

Senden korkmuyordum, Rory. Senin *için* korktum .

Başını kaldırıp sorgulayıcı bir ifadeyle yüzünü inceledi.

Olive dürtülerine teslim oldu, ellerini tişörtünün altından geçirip göğsüne koydu, kalbinin onun avuçlarının altında düzensiz bir ritimle atması onu heyecanlandırdı. "Bana hastaneye kaldırdığın adamdan bahsettiğinde çok üzıldün. Dövüşmeyi *sevdiğini* düşünmüyorum . Bu gece pişman olacağın başka bir şey yapmandan korktum. Tırnakları kalbinin üzerinde hafif bir daire çizerek hareket etti. "Geriye doğru anladın. Seni *tanıyormuşum* gibi sana bakıyordum .

Rory ona baktı. "Bana böyle bakmaya devam edersen bir daha yumruklarımı kullanmayacağım." Sonunda, açık ağzını

onunkilerin üzerinde gezdirdi, dillerinin birbirine değmesine, dans etmesine ve karşılıklı inlemeyle derinleşen öpüşmelerine izin verdi. Olive'in sırtı tahta kaldırım korkuluğuna yaslanmıştı, Rory'nin sağ kolu bariyerle kalçaları arasından kayarak onu yukarı ve kendi vücudunun beşiğine doğru itti. Karnı kot pantolonunun arkasındaki katılıkla buluştuğunda, öpücüğü bir nefesle kesti, başı geriye düştü ve Rory'nin dişleriyle boynunun kıvrımını sıyırmasına izin verdi, ön kolu onu ayak parmaklarının üzerinde kaldırdı. Daha yakın, insanca mümkün olduğunca yakın.

Rory . "

Ağzı aşağıya doğru hareket etti ve Olive, göğüs ucunun hemen üzerinde, atletinin ince ipeğinden geçen nemli sıcaklığı hissetti. Dudaklarının tomurcuğa yakın olduğunu hissetti, bir erkek iniltisi baştan ayağa titredi. Ağızları yeniden aynı hizaya geldiğinde saçları darmadağın olmuştu, gözleri parlıyordu. "Evet bebeğim?"

Olive cesaretini topladı ve o an oksijenden çok ihtiyaç duyduğu şeye uzandı. O. Onlara. Yalnız. "Evinde beni beyaz bir Rus yapacak malzemeler var mı?"

Yüzünde sergilenen şehvetin küçük bir parçasının yerini tereddüt aldı ve Olive'in midesi, bu konuda hâlâ yüzde yüz olmadığını kanıtıyla burkuldu. *onlar* . Hala onun çok genç olduğunu düşünüyordu, çok yanıliyordu. Çok kötü. Geçmişinin çok fazla hasara yol açtığını. Nedeni ne olursa olsun, muhafızı kaçınılmaz yaralanmayı önlemek için çoktan yerine geri dönüyordu...

"Evet. *Minör bir içecek* yapmak için gerekli malzemelere sahibim ." Kuru bir yarım gülümsemeyle parmaklarını birbirine doladı ve onu kaldırıma ve ötesindeki kasabaya

ıkan tahta kaldırım basamaklarına doğru çekti. "Haydi, güneş ışını. Hadi gidip kanunu iğneyelim."

ONUNCU BÖLÜM

RORY DERİN BİR NEFES ALDI ve nefesini tuttu, tam da Olive'in parmak uçları göğsünü ısırсын diye. Kahretsin, harika hissettirdi. Uylukları onun kalçalarına dolanmıştı ve bisikletinin motorunun mırıltısı, öz kontrolünde delikler açmaya yetecek kadar sürtünmeye neden oluyordu. Tanrıya da şükür. Şehvet onu kaza yapma ihtimalinden uzaklaştırıyordu. Sadece on beş blok gidiyorlardı ve ona kaskını vermişti. Sabahın birinde, caddeler sessizdi. Bisikletinde hiç bu kadar sıyrılmamıştı. Yine de, Olive'in kendi güvenliği için sorumluluğunu üstlenmesinden dolayı derisinde ince bir ter tabakası vardı, önündeki yolda çukurları veya kırmızı ışıkta geçenleri ararken gözleri zorlanıyordu.

Olive'i gerçekten eve mi getiriyordu?

Prince bekar evinin ciddi bir makyaja ihtiyacı olduğu ve Olive'in muhtemelen çok daha güzel ortamlara alışık olduğu gerçeğini unutun. Geldiklerinde olanlar hakkında daha çok endişeliydi. Gece kalacak mıydı?

Kan kemerinin altından akarken Rory'nin azı dişleri birbirine değdi. Tanrım, son iki haftadır Olive'i öpmenin nasıl bir şey olduğunu unutmamıştı ama ondan uzak dururken aklını kaybetmemek için tüm deneyimini bastırmış olmalıydı. Onun ağızı onun ağzının altında açıldığında, bu telaş onun zihnini daha fazlasını almaktan başka her şeyden arındıracak kadar güçlüydü. Ağzının dokusunu, ellerinin altındaki eti emiyor. Tek amacı vermek ve almak ve vermek

ve almak oldu, ta ki nefes almak gibi normal işlevler sonradan akla gelene kadar. *Nefes* alıyordu .

Rory'nin büyük bir kısmı onu Olive'den uzak durması konusunda hâlâ uyarıyordu. Bir erkeğin bir ömür boyu elde tutmak için çalıştığı türden bir kızdı. Sadece iki haftadır kışını yırtıyordu. Bu *hiçbir şeydi*. Göğsüne bastırılan güvenilir elleri hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Geçmişteki seçimlerinin damgası her zaman onu takip edecekti ve eğer bir arada kalırlarsa, buna karşılık Olive de.

kalsalar ?

Rory sessizce ve mizahtan yoksun bir şekilde güldü. İlk başta gitmesine gerçekten izin vermemişti, değil mi? Onu sınıfa kadar takip etmek, belki bir an için onun binasının önünden geçmek. Artık birbirlerinin hayatlarına girmenin yolunu bulmuşlardı ve o muhtemelen geceyi onun yatağında geçirecekti. Birlikteydiler. Geri dönüş yoktu.

Onun için değil.

Yine de, ona bu tür bir baskı uygulamadan önce ölürdü. Dünya olması gerektiği gibi emrinde olan bu zeki kız.

Böylece Rory kendi kendisiyle bir anlaşma yaptı. Boğazını sıkan ve bilinmeyen korkusunun kök salmasına neden olan. Olive'e sahip olmasına izin verirdi. Ona bildiği her şeyi verecekti. Eğer bir gün bunun yeterli olmadığına karar verirse, kendini bunu kabul etmeye zorlayacaktı.

Evin önüne geldiklerinde Rory hâlâ yutkunmakta güçlük çekiyordu. Bisikletten indi, kask askısını dikkatlice çenesinin altından çıkardı, parmakları alışılmadık derecede beceriksizdi çünkü o gülümsemeye konsantre olamıyordu.

"Bu ... idi..."

"Ne?"

"Bağımlılık yapıyor," diye soludu, ellerini bisikletinin gövdesi üzerinde gezdirirken. "Bir tane istiyorum."

"HAYIR."

"Affedersin?"

Rory ellerini Olive'in beline doladı ve onu bisikletten indirdi. "Otobüs önünde yürüme olayını hatırlatmaya gerek var mı? Boğulmak üzere olma deneyimine ne dersin? Elini tuttu ve onu, anahtarları hızlıca çevirerek kilidini açtığı ön kapısına götürdü. "Şimdi kafanda bir yara var. Kalbim buna dayanamıyor, güneş ışını. Bana böyle yapma."

"Üzgünüm. Bir erkek bana hayır dediği için bir kadın olarak şimdi bir motosiklet almakla yükümlüyüm." Ona acıyan bir bakış attı. "Kırmızı olana çoktan karar verdim."

Olive , *diye* homurdandı, mutfağa girerlerken onu kucağına aldı. Ciyakladı ve kollarında büküldü, vücutlarını birbirine kaynaşmış ve ayaklarını yerden kaldırdı. Ona bir kez daha söylemek için ağzını açtı, kesin bir ifadeyle, onun kendi cesedinin üzerinden motosikletle geçişini izleyeceğini söyledi. Bunun yerine, "Neden sana benimkini nasıl kullanacağını öğretmiyorum ve nasıl gittiğini görelim?"

Gülümsemesi kalbini ağzına gönderdi. "Bana gerçekten öğretecek misin?"

"Evet." Tanrım, durumu çok kötüydü. "Sen zaten benim ölümüm olacaksın. Sadece *kendinin de* ölümü olmadığından emin ol .

Yine oradaydılar, vücutları yaklaşmak için çabalıyordu, ağızları neredeyse öpmek üzereydi, göğüsleri inip kalkıyordu. Rory'nin siki tam bir protesto modundaydı ve işkence gibi bir zonklamayla anında tatmin olma argümanını ortaya koyuyordu. Şimdi onu öpebilirdi ama

duramayacaktı... ve Tanrı yardımcısı olsun, gerçekten ağırdan almak istiyordu. *Ağırdan almak*. Rory, bırakın yüksek sesle söylemeyi, bu cümleyi daha önce kafasında bile çaldığından emin değildi.

Öyle olsun. Uyanıkken her düşüncesine hükmeden kızla birlikte boş bir eve yeni gelmişti. Sessizlikle çevrelenmişlerdi ve tüm zamanlardaki kısıtlamalar ortadan kalkmış, onları uzun bir günün ardından eve dönen iki kişi haline getirmişti. Evcilik oynamak gibi bir şey ama niyeti doğası gereği çok daha yetişkinlere yönelikti. Basitçe söylemek gerekirse, mutfağında, merdiveninde Olive'e tanık olma deneyimini istiyordu. Döşeme tahtalarındaki ayak seslerini duymak istedim.

İstemeyerek de olsa alnına bir öpücük kondurarak Olive'i ayağa kaldırdı. "Sana etrafı gezdirmemi ister misin?"

"Elbette," diye mırıldandı, görünür bir şekilde kendini sallayarak. "Evet."

Parmaklarını birbirine kenetledi, parmak boğumlarını öpmekten kendini alamadı ve başparmağıyla ovuşturdu. "Bir ön kapı var ama biz onu hiç kullanmıyoruz. Sadece mutfaktan giriyoruz."

"Bu nedir?" Ocağın yanındaki tezgahta duran büyük, çentikli çelik kabı işaret etti.

"Onlar Jiya'nın baharatları." Onu metal fıçıya götürdü ve kapağı açarak içindeki bölmeleri ortaya çıkardı. "Bunlar bir nevi temel Hint baharatlarıdır. Siyah hardal tohumu, kurutulmuş acı biber, hardar - bu zerdeçal tozu - ve kimyon kişniş karışımı. O gülümsedi. "O olmasaydı, muhtemelen paket yemekten başka bir şey yemezdik. Yine de yardım

etmemizi sağlıyor, bu yüzden daha iyi oluyoruz. Artık tarife bakmadan khichdi yapabilirim.

Eğilip baharatları kokladı. "Hiç sahip olduğumu sanmıyorum."

"Senin ilkin olacağım."

Olive'in gözleri onunkilere kaydı, ağzına doğru kaydı. Pink boynuna tırmandı ve Rory diliyle yaptığı o renk değişikliğine zar zor direndi. "Hmm, ilklerden bahsetmişken..." dedi Olive boğuk bir sesle. "Beyaz bir Rus'a borçlu olduğumu düşünüyorum."

Rory gülümseyerek içini çekti. "Unutacağını umuyordum."

Kalçasını tezgaha dayadı. "Bana bir alkollü içecek verme konusunda gerçekten ahlaki bir ikilem içinde misin?"

"Evet." Elini saçlarından geçirdikten sonra sobanın üstündeki dolaba uzandı ve yerleşik Absolut votka şişesini çıkardı. "Ben gerçekten."

"Kolejdeyim. Sarhoş cümbüş için belirlenen zaman."

Rory bulaşık makinesinden temiz bir bardak çıkardı ve buzdolabından buzla doldurdu. Votka, Kahlua ve sütü ölçtü, sonra içindekileri bir martini çalkalayıcıya boşalttı ve malzemeleri karıştırıp soğuturken kısılmış gözlerinden onu izledi. "Ben hafiflettim."

Buzlu, açık kahverengi karışımı bardağa geri aktarırken, kadın dikkatini onun yüzünde tuttu. "Biliyorsun," diye başladı. "Eğer yapacaksak..."

"Ne?"

Boynundan yanaklarına kadar yükselen pembe, tenini kızarık ve her zamankinden daha seksi yapıyordu. "Pekala,

barda çalışan biriyle d-çıkıyorsam, muhtemelen arada bir içki içerim, değil mi?"

Flört kelimesi yüzünden aleti rahatsız edici derecede ağırlaştı . *Bu kızı randevuya çıkaracağım. Daha sonra onu eve getir. Onu tamamen kendime al.* Bu gerçek miydi? "Evet, muhtemelen yapacaksın," dedi alçak bir sesle. Bir an tereddüt ettikten sonra içkiyi tezgahın karşısına kaydırıldı. "Bazen alkolü kötü kararlarla bir tutuyorum. Özellikle benim. Ama bu gece iyi bir tane yapmama yardım ettin ve... Ben de aynısını senin için yapmak istiyorum. Mümkün olduğunca sık."

Gri gözleri meraklıydı, her zaman satır aralarını okuyordu. "Muhtemelen barda kötü kararlar veren pek çok insan görmüşsünüzdür." Hiçbir şey söylemediği bir vuruş geçti. Peki ya evde?

Rory boğazındaki ani karmaşayı gidermeye çalıştı. "Babam içti," dedi şişeleri yerlerine koymak için arkasını dönerek. "Aslında çok."

"Nerede o şimdi?"

Hala ona bakamayan Rory, "Bilmiyoruz," diye yanıtladı. Annem Bayside'da ama. Büyüdüğü Queens'te kız kardeşiyle birlikte yaşıyor," dedi rahatsız edici bir konuyu diğeriyle değiştirerek. Yine de aklından geçenleri Olive'e söylemekten kendini alamıyordu. Sırlar ve rahatsız edici gerçekler gibi şeyleri unutmasına neden olan tam bir anlayış ve muhakeme eksikliği yansıttığında değil. "Aslında onun doğum günü haftaya."

Olive onu inceledi. "Gidiyor musun?"

Rory başını salladı. "Asla gitmem. Yapamam." Şişeleri kaldırma ve dolapları kapatma görevini bitirdikten sonra

ellerini kalçalarına koydu. Nefes aldı ve verdi. "Her şey olduğundan beri onu görmeye gitmedim. On sekiz yaşımdayken gittiğimden beri. Bu yüzden birkaç taneden fazlasını kaçırdım.

"Bu uzun bir süre." Elini kokteylin etrafında gezdirdi ama almak için hiçbir harekette bulunmadı. "Neden uzak duruyorsun?"

Her zamanki gibi annesini düşündüğünde, mahkûm edildiği gün mahkeme salonundaki yüzündeki ifadeyi hatırladı. Üç erkek çocuğu büyütmüş ve tacizci bir kocayla yaşamıştı, bu yüzden hayal kırıklığını iyi biliyordu. Yine de, yüzünün o günkü kadar derin bir çizgi çizdiğini hiç görmemişti. Olay olduğunda Jamie ve Andrew evde yaşamıyorlardı. Burada ailemle birlikte kalan tek kişi bendim. Babama müdahale edebilirim. İçtiğinde ve kötü hissettiğinde evde olduğumdan emin ol. O zamana kadar ona elini sürmeyi bırakmıştı, yoksa ne olacağını biliyordu. Rory göğüs kafesindeki ağrıyı ovuşturdu ama sürtünme ağrıyı daha da kötüleştirdi. "Ben hapse atıldıktan sonra onu durduracak hiçbir şey yoktu, Olive. Onu onunla yalnız bıraktığıma inanamıyorum. Orada olsaydım, onu kurtarırdım."

"Rory," diye fısıldadı, yüzü acı içindeydi. "Annen için çok üzgünüm. Kimse böyle korku içinde yaşamak zorunda kalmamalı. Ama çok uzun zaman önce olan bir şey için kendini cezalandıramazsın. Gitmeseydin bile sonsuza kadar burada kalamazdın. Anneni tanımıyorum ama eminim onu koruma sorumluluğunu sana yüklemek istemezdi. Süresiz değil. Bu adil olmazdı." Olive başını onun göğsüne yaslayıp kollarını onun beline dolayana kadar ona doğru gelmeye

devam etti. Altı yıldır uzak duracak kadar kendini suçlu hissediyorsun. Eğer bana bir daha kötü biri olduğunu söylersen, ben...

Rory tuttuğu nefesini bırakma konusunda sessiz kalmaya çalıştı. "Ne, güneş ışını mı?"

Surat asmak. somurtacağım."

İsa. Rory hayatında hiç bu kadar hafif hissetmemişti. Bu kıza ailesiyle ilgili çirkin gerçeği ve annesinin acısının sorumluluğunu nasıl taşıdığını anlatmıştı... ve kız bu kadar çirkinliğin ortasında güzel bir şey bulmuş gibiydi. Onun suçlu olup olmadığını düşünmeye bile zaman ayırmamıştı, sadece suçsuz olduğunu beyan etmişti. Tanrım, ona inanmak ne kadar cezbediciydi, ama o kadar uzun süredir pişmanlık ve suçluluk duygusuyla dolmuştu ki, bunun sadece küçük bir kısmını bırakabildi. "Nasıl somurtacaksın? Bana göster."

Rory'nin ördek dudaklarını ve gürleyen kaşlarını görebilmesi için başını geriye eğdi. "Bu nasıl? Korktun mu?"

Ah, bebeğim. çok korkuyorum."

Olive gülümsedi ve kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu. Hareket sıradan başladı, ancak dudakları hâlâ o noktaya bastırılmışken ve atmosfer değişirken göz teması kurdular. Olive'in yüzünde, o organın göğüs kafesine vahşice vurduğunu duyduğunu belirten bir farkındalık vardı. İkisinin de nefesi değişti ve bir anda, vücutlarının yakınlığı artık rahatlatıcı değildi.

"Seninle doğum günü partisine geleceğim," diye mırıldandı Olive tatlı kıvrımlarını ona doğru kaydırarak. "Eğer istersen."

Boğazında bir düğüm oluştu. "Bunu benim için yapar mısın?"

Başını salladı. "Söz."

Rory, bu teklifin onu ne kadar küçük düşürdüğünü gizlemeye çalışarak güçlkle yutkundu ve yaptığı içeceği almak için uzanıp dudaklarına tuttu. "Bir yudum almak. Sana kendi takıntılarımı yüklemeyeceğim. Durmadan. Anlamak?" Olive başını sallayıp söyleneni yaptığında ve bardağın kenarından onu sessizce izlediğinde, ağzından boğazından aşağı akan soğuk sıvıyı kışkandı. Kahretsin, onun bir yudum almasını izlemek bile taşaklarını normalden iki kat daha ağır hissettiriyordu. Onu bir an önce öpmezse çıldıracaktı. Karnını doyurduktan sonra dudaklarını yaladı ve Rory onun kalçalarını, onun yarattığı etkiyi ona gösterecek kadar öne doğru sıktı. Sürekli. Göz kapakları titriyordu, gözbebekleri irislerindeki gri rengin bir kısmını kapatıyordu ve onun adını bir dua eder gibi mırıldandı.

Rory bardağı yere bıraktı ve ellerini saçlarının arasına daldırdı ve onu geriye doğru merdivene doğru yürütürken sımsıkı tuttu. Yatak odasına götüren. Kafasının içinden bir ses ona Olive'in ilk seferi olacak kadar iyi olmadığını hatırlatsa da, aralarındaki yerçekimi ona bir seçenek vermiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ona *ihtiyacı vardı*. Ama vicdanı onu bir tane daha teklif etmeye zorladı. Yapılacak doğru şeyi gözden kaybetmeden önce bir tane daha.

"Seni eve getirebilirim," dedi dudaklarını birbirine sürterek. "Sadece kelimeyi söyle."

Onu incelerken Olive'in nefesi kesildi, yukarı çıktıklarında olabileceklerin önemi gözlerinde yazılıydı. Muhtemelen onun da. "Kalıyorum."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

O canlı daha merdivenlerin başına varmadan soyunmaya HAZIRDI .

Sadece karşı cinsten biriyle öpüşecek kadar ileri gitmiş bir kız için oldukça cesurdu - ve bir kez kilise kampında el yordamıyla el yordamıyla dolaşan bazı üstsüzler, ama bu o kadar beceriksiz ve beceriksizdi ki, o' d onu kayıttan çıkardı. Rory vasıfsız olmazdı. Böyle bir sonuca varmak için gerçekleri incelemek yeterlidir.

Aman Tanrım , tahrik edildiğinde zihinsel olarak deneme formatında monolog mu yaptı? Her neyse. Odaklanmasına yardımcı oluyordu. Ve bu gecenin her anını hatırlamak istiyordu. Bu yüzden. Gerçekler.

Acele etmedi. Henüz onu öpmemişti bile, sadece onu karanlık yatak odasına götürüp dudaklarına doğru solumuştu. Nefes alıyor, ağızlarını birbirine sürtüyor, mırıldanıyor. Saçını okşuyor ve ara sıra ona sineğinin arkasındaki kabarmış eti hatırlatıyordu. Bu genç, deneyimsiz bir adam değildi ve orgazmı kıl payı tetikteydi. Gerek olmadığı halde onu baştan çıkarıyordu. Milkshake'lerini paylaştıkları sabah baştan çıkarılmıştı.

Rory başparmaklarını kulaklarının arkasında gezdirerek hassas olduğunu bile bilmediği noktalara masaj yaptı. Onun vücudu hakkında onun bilmediği başka ne biliyordu? Yarın sabah uyandığında hangi sırları öğrenmiş olacaktı? Heyecan kollarında dikenli fırıldaklar gibi bir aşağı bir yukarı koşuyor, sinirleriyle çatışarak onu titretiyor, nefessiz bırakıyordu.

bıraktı . Omuzlarında çok fazla yük taşıyan bu adam. Onu ondan uzaklaştırmak, mümkün olduğu kadar uzun süre dikkatini dağıtmak istiyordu. Mutfaktaki işkence görmüş

ifadesini hatırladığında, göğsündeki keskin ağrı yeniden canlandı. O kadar çok şey yaşamıştı ki, bunun boyutlarını hâlâ bilmese de, annesini bu kadar yüzüstü bıraktığı için yas tutan bir adamın özünde iyi olduğunu biliyordu. Ve Olive, teninin her değerli okşayışında, ona doğru gönderdiği her hayranlık dolu bakışta, onun iyiliğinin gerçekliğini hissedebiliyordu. Kendini bu adama tüm kalbiyle verecekti çünkü ondan uzak durmak imkansızdı. Hatta acı verici.

Lütfen, lütfen pişman olmama izin verme.

Onun gittiğini görmenin nasıl bir şey olduğunu bir daha öğrenmeme izin verme.

Gelecekle ilgili geriye kalan çekincelerini unutmak isteyen Olive dudaklarını ıslattı, sesi dumanlı bir gaklamayla çıktı. "Ee, yani. Yakında beni öpmeyi planlıyor musun?"

Tam bacaklarının arkası şiltenin kenarıyla buluştuğunda boğazından alçak bir ses çıkardı. Henüz değil bebeğim.

"Ah." *Bebeğim* dediği boğuk söz, baldırlarının arasında nem birikmesine ve külotunun ince kumaşının yapışmasına neden oldu. "Neden?"

Rory alınlarını birbirine bastırdı. "Öpüştüğümüzde çok ısıniyorsun. Bana tırmanmaya çalışıyor ve o seksi, küçük sızlanma seslerini çıkarıyor. Parmaklarını saçlarından çözdü, kalçalarına indirdi ve sıktı. "Senin için zaten kaya gibi sertim, Olive. Yavaş gitmek muhtemelen beni öldürecek, ama kararımı verdim. Sana sahip olduğum en iyi şeyi veriyorum."

Sesindeki özlem ve kararlılık telleri onun sarsılarak başını sallamasına neden oldu. Anlamasını sağladı. Rory'nin bu geceyi özel kılmaya *ihtiyacı* olduğu kadar ihtiyacı da vardı. Sadece bu seferlik, başka birinin deneyiminin her zaman hazır olma mantığını, kendisi için en iyi olanı bildiği

inancını gölgede bıraktığına güvenmeye ihtiyacı vardı. Sadece bu gece için, *Rory'nin* ona tam olarak ihtiyacı olan şeyi bilip vereceğine güvenecekti .

"Yatakta," diye fısıldadı kulağına. "Seni bir süre tutmak istiyorum."

Olive daha fazla öpülmediği için neredeyse ağlayacaktı ama Rory'nin onlara yol göstermesine izin verme kararlılığını hatırlayarak yatağa oturdu ve başucuna doğru ilerledi. Odanın içi karanlık olmasına rağmen, tek pencereden giren ay ışığı, Rory'nin üstünü çıkarıp şiltenin üzerindeki şık, dövmeleli bir hayvan gibi ona doğru sinsice yaklaşmasını izlemesine olanak tanıyordu. Adamın üstüne çıkacağına yemin ettiğinde -ve bunun için dua ettiğinde- gözlüğünü dikkatle çıkarıp komodinin üzerine koydu. Sonra Olive'in yanına indi, vücudunu çevirdi ve arkasından onu kaşıkladı.

Ağır ön kolu kalçasının üzerinden sarktı ve hafif bir tereddütten sonra onu geri çekti ve arka tarafını kucağına *sımsıkı bastırdı ve kulağına uzun bir inilti bıraktı*. "Senin bu kışın hayatımı mahvediyor bebeğim, biliyor musun? O kadar yüksek ve tatlı ki acıtıyor. Dili boynunun eğiminden aşağı doğru kayd, dişleri omzunu sıyırdı. "Senin her parçan. *Her yeri o kadar güzel ki doğru düzgün düşünemiyorum. Önce neyi takdir edeceğime karar veremiyorum. Uyluklarını başımın etrafına sarmak ister miyim? Ya da o inanılmaz gözleri üzerime dik ve orada yaşa , çünkü en başta bana baktığın için minnettar olmalıyım? Bu kahrolası bir mücadele, güneş ışını. Bilmiyorsun bile."*

Rory'nin her zaman göğsünde yarattığı baskı, şimdi gücünü katlayarak dışa doğru itiyor ve onu oksijensiz

bırakıyordu. Mümkmn olduğu kadar insani bir şekilde yaklaşma ihtiyacı duyarak, ayağını onun baldırına doladı ve başını tekrar boğazının çentiğine soktu. "Benim için de aynı. Senin için her şeyi yapmak istiyorum," dedi gözleri kapalıyken. " *Seninle* her şeyi yapmak istiyorum . Belki çok erken oldu? Bilmiyorum, ama sen gidince çok canım yandı.

"Üzgünüm," Olive'in saçını sıyırdı, onu kendine çekti, daha da yaklaştırdı ve kaslı kalçalarını her ikisinin üzerine attığında ayağını yerinden çıkardı. "Tanrım, çok üzgünüm."

Bunun tekrar olacağına dair kıkırdayan korkuyu üzerinden atıp konuyu değiştirdi ve sonunda bu şekilde bir araya geldiklerinde orada oturmayı reddetti. "Bana dokun, Rory. Lütfen?"

Bundan sonra olanlar, hayatının en erotik anıydı. Bu adamın ona umumi bir duşta oral seks yaptığını düşünürsek bu bir şeyler söylüyordu. Rory'nin parmak uçları yavaşça, yavaşça kalçasından aşağı kaydı ve eteğinin yüksek eteğinin altında hareket etti. Elbiseyi santim santim yukarı çekerken adamın ensesinde nefesi sığlaştı. Hava, Olive'in çıplak poposunu öptü ve parmaklarını pazen yatak örtülerine daldırarak, onun sergilediği şeyi hararetle değerlendirdiğini hissetti. Tangasının ince şeridinin altına sıkıştırılmış küt bir parmak ileri geri koşarak, parmak eklemimin poposunun yarığından geçmesine neden olan hareket - ve ah oğlum. Hâlâ çoğunlukla giyinikti ve şimdiden vücuduyla ilgili sırları öğreniyordu çünkü bir erkeğin dokunuşunun iyi hissettireceği konusunda *hiçbir* fikri yoktu . Hayır, *harika*.

" Rory- "

"Bana bir dakika ver," diye homurdandı, o parmak eklemi ileri geri yolculuğuna devam ederken, nefesi onun boynunda

sıcaktı. Arada bir arkadaşlarıyla dışarı çıkacağını biliyorum, Olive. Senden şunu yapmanı istiyorum. Ama kısa etek ve tanga kombinasyonunu Rory ile dışarıda geçireceğiniz geceler için saklayabilir misiniz? Ha?"

Sahipleniciliği bir kapatma olmalıydı. Sağ? Tanrım, *değildi* . Azıcık bile değil. Kadınsı, güçlü ve aynı anda korunmuş hissetmesini sağlıyordu. "Seni göreceğimi umuyordum." Bu açıklamanın yarısında, Rory tangasının kayışının topuzlarının arasından hafifçe çıtlatmasına izin verdi ve Olive yıldızları görerek onu bir anda kopmaya zorladı. "Beklemiyordum ama—"

Rory'nin ağzı sert bir şekilde boynunun yan tarafına doğru çekildi, büyük eli kaba bir masajla sağ poposunu yanağını kavradı. "Anlaştık mı bebeğim?" Dili, boynunda kesinlikle iz bıraktığı noktayı yaladı. "Birinin senin güzel kıcını ele geçirmesi bu kadar kolayken, seninle olmak istiyorum. Çünkü bu olmayacak. Ben olmadığım sürece hayır. Onu ağlatacak kadar sıktı. "Burada sana sadece bu eller dokunuyor. Her yer. O adamın kolunu senin omuzlarında gördüğümde hayatım gözlerimin önünden geçti, bu yüzden bu konuda piç olacağım, Olive. Lütfen. Anlaşmayı yap.

"Dışarı çıktığımda tanga ve kısa etek kombini yok," diye hıçkırdı, ona daha fazla verildikçe daha fazlasını arzulayarak, onun dokunuşuna geri bastırdı. "Yanımda olmadığın sürece hayır. Söz veriyorum."

"İyi bir kız." Rory, onun niyetini tahmin edemedi, Olive'i sırtüstü yatırdı ve ağzını onun cinsiyetiyle aynı hizaya getirerek yatağın üzerinde aşağı kayd. Onun tangasını çıkarırken ifadesi odaklanmış ve acıkmıştı, dili onu ıslak kıvrımlarını ayıran alaycı bir yalamayla bulmadan önce

sadece bir saniyeliğine onu açığa çıkardı. "Şimdi sana anlaşmanın bana düşen tarafını göstereceğim," dedi boğuk bir sesle, tıpkı onun ağzını öptüğü gibi dudaklarının arasını öperek. "Bütün bunlar benim için kalsın, ben de her zaman memnun kalacağımdan emin olayım."

Rory'nin nasırlı parmakları onun ağzını açık tutması için bir V yaptı ve göz kapakları yarıya dönükken dilinin düz tarafını onun klitorisinin üzerinde ileri geri, sağa sola sürükledi. *Yan yana*. Olive'in görüşü titredi, adının haykırışı boğazına düğümlendi. Rory'nin yatak odasının tavanında ışıklar göz kırptı, kısaca büyük kepçeyi andırıyordu, parmakları Rory'nin saçlarına dolanmıştı. Rory, kalçalarını onun geniş omuzlarının üzerine attığında neredeyse onun iplerini serbest bırakacaktı, ama Olive sımsıkı tutundu ve pozisyonun sunduğu yeni açılara inledi.

"*Lanet olsun* bebeğim. Çok ıslak," diye homurdandı Rory, omuzları onun kalçalarının altında esniyor, kalçaları yatağın kenarına doğru hareket ediyordu. "Günün her saniyesini seni yemeyi isteyerek geçiriyorum, bunun iyi bir nedeni var. Amin bir uyuşturucu. *Lanet ilacım* .

Olive'in vücudundan sert bir ürperti geçti. İlk seferini her zaman gerekli bir kötülük olarak hayal etmişti. Nihai daha iyi şeylere açılan bir kapı. Ama buradaydı, kendini Rory'nin diline bastırıyor, yüzünü daha yakına çekiyor, tavanda göz kırpmaya devam eden yıldızlara tutarsız bir şekilde gevezelik ediyordu. Uylukları erimiş bir tereyağı hissi ile fiyonk sıkma arasında gidip geliyordu, boğazı çığlık atma ihtiyacıyla geriliyordu. Daha iyisi mümkün değildi. "Aman Tanrım. Dur . ben gidiyorum..."

Rory'nin başparmağı girişinin hemen içine sıkıştı ve ötesindeki ete sürtündü. "Gelecek misin? İyi." Diliyle bir, iki kez klitorisine dokunurken gözleri parıldayan ve sıcaktı, Olive'in yüzüne dikilmişti. "Amcığınızı yaladığımda böyle oluyor bebeğim. Sadece pes et.

Olive'in içinde bir ip koptu ve içinden sıcak bir rahatlama nehri akararak onu sırtından bir kavis haline getirdi ve parmakları Rory'nin saçlarını yoldu. Ağzı artık dalga geçmiyor, incelik göstermiyordu. Hayır, açgözlüydü. Özel eti yakalanırken, serbest bırakılırken, sanki tadına doyamıyormuş gibi gırtlığından kısık sesler çıkararak ona şaplak attı. Bu gözle görülür zevk, Olive'in orgazmını, yanları gerginlikle zonklamaya başlayana kadar uzattı.

Görüşü netleştğinde, Rory onun üzerindeydi, sert, yakışıklı yüzü gölgelenmişti, saçları onun umutsuz parmaklarının arasında bir enkazdı. "Artık durabiliriz," dedi titrek bir nefesle ve Olive onun pantolonunu çözdüğünü gördü, bir eli gevşemiş kotun içinde görünmüyordu, kendini okşarken ön kolu esneyip esniyordu. "Durabilirim," dedi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Hayır," diye nefes aldı, tenlerini birbirine bastırma ihtiyacı fiziksel olarak ağrıyordu. Öyle ki kolsuz bluzunu çıkardı, titreyen parmakları askısız sütyeninin ön çitçitiyle uğraşıyordu. "Buraya gel. Lütfen? Gelmek..."

Rory sıcak elini onun elinin üzerine koydu, ağzını aşağı indirdi ve sütyenini çözüp ipeksi kupları bir kenara itip sağ göğsünü avuçlarken bir öpücükle dikkatini dağıttı. Ereksiyonunun ağırlığının çıplak karnına düştüğünü hissedebiliyordu, tok ve sertti.

"Üstümde olmanı istiyorum," dedi aceleyle.

Onun tam ifadesini çözemedi. Merak, inançsızlık ve derin cinsel hayal kırıklığı notları vardı. Ama ciğerlerinin hızla dolmasını ve boşalmasını durduracak kadar şiddetliydi. Rory kollarını onun iki yanından destekledi ve hafifledi, Olive'e ağırlığını yavaş yavaş verdi, her ikisi de temastan inledi. " *Tanrı aşkına* ," diye inledi onun boynuna. "Beni mahvediyorsun, güneş ışını."

, o ana kadar *çöküş* kelimesinin anlamını bilmiyordu . Ya da en azından, onu her zaman çikolatayla ilişkilendirmişti. Yine de gezegende Rory'nin ağırlığının onu yumuşak şilteye bastırmasından daha yıkıcı bir şey yoktu. Teni, muhtemelen barda her ikisini de idare ettiği için likör ve meyvenin keskinliğiyle kesilmiş, belirgin erkek kokusuyla sıcak ve hoş kokuluydu. Karnındaki, göğsündeki, baldırlarındaki her kas hareketini hissedebiliyordu. Daha *fazlasına* -daha *fazlasına*-ihtiyacı olan Olive, kalçalarını daha geniş kaydırды ve dizlerini Rory'nin bacaklarına dolayarak ayak kemerlerini Rory'nin baldır kaslarına uydurdu.

Rory'nin çeşitli dokularından zevk almakla meşgulken, Rory'nin nefesi boynunda giderek daha sık hale geliyordu, kalçaları aşağı doğru gıcırdayarak, uyarılmasının sert uzunluğunu onun leğen kemiğine doğru itiyordu. Ağzı kulağının altında açıldı ve aşırı hassas noktaya öpücükler aramaya başladı. "Çok seksisin," diye fısıldadı, diliyle onu yalayarak. "Çok güzel. Çok güzel. Seninle böyle olduğuma inanamıyorum."

Avuç içlerini sırtının çıkıntılarından aşağıya, düz kot pantolonunun bol beline, boxer külotunun bariyerini geçerek sürükledi. Elleri yükselip onun pürüzsüz kıvrımları üzerinde kaydığında, *çöküş* daha da yüksek bir zirveye

ulaştı, çünkü Rory oradaki ellerini beğendiğini belli etti. Ellerin her yerde olması hoşuma gitti. "Seni içimde istiyorum," diye mırıldandı, tırnaklarıyla adamın kalçalarına hafifçe vurarak, sonra o nefes nefese kalırken daha ısrarlı bir şekilde. Rory, lütfen. Olive kalçasını kaldırdı ve aynı anda vücudunun alt kısmını daha da yaklaştırdı. "Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu hissedebiliyorum."

Boyundan bir titreşim geçti. "Asla gitmeyecek," diye kulağına yarı geveleyerek ağzını boynundan aşağı, göğüs ucunu ağzına yaladığı, ilk emmede kalçalarını ona yumruk attığı göğüs dekoltesinin üzerine sürüklemekten önce. "Emin ol Zeytin. Emin misin?"

"Evet," diye inledi, o göğüslerini değiştirirken. "Seni istiyorum. Şimdi."

Rory onun üzerine atıldı ve komodinine uzanmadan önce ağzını sertçe öpmek için durdu. Çekmecedan folyo bir paket çıkardı ve dişleriyle yırtarak açtı, eli ereksiyonunu kapatmak için aralarında kayboldu. Olive'in amansız merakı, süreci izlemek için can atmasına neden oldu ama bunun için daha sonra bol bol zamanı olacaktı. Rory'nin alnının buruşmasını ve üst dudağındaki boncuk boncuk terleri izlemek çok daha keyifliydi. Acı çekiyordu. Onun vücudunun içinde olmak için açlığıyla cehennemden geçmek - bu ne kadar şaşırtıcıydı? Sadece kendi vücuduna istediği şeyi vererek bu acıyı sona erdirebilmesi daha da şaşırtıcıydı. Temas etmek. Rory. Rahatlama. Bu adamla yakınlık.

Onu hemen içine itmedi. Hayır, alnını Olive'in alnına dayadı ve gözleri kapalı, inkar edercesine iki yana salladı. Tekrar yalvarmaya, zihninde aralarına koyduğu engellere karşı savaşmaya hazırdı. Sonunda, yine de gerek yoktu. Rory

ağzını onunkine yapıştırdı ve bir elini karnından aşağı kaydırarak onun kalın cinsel organını tuttu ve koca kafasını onun bol nemiyle ovuşturdu.

"Bana kelimeleri söyle, güneş ışını," dedi, gözleri onun yüzüne kilitlenmişti. "İsmiyle ne istediğini sor."

Adamın eti klitorisinin üzerinde gezinip onu daire içine alırken titredi. "Sen, seni istiyorum."

"Benden ne istiyorsun?" Ereksiyonunun ucunu Olive'in içine itti, inlerken çenesi gücünü kaybediyordu. "Bu horozdan ne istiyorsun?"

Tanrı aşkına, o kelimeyi söylediğinde onu bu kadar çok sevmesi mi gerekiyordu? Olive onun kavrulmuş dudaklarını yaladı ve sırtını bükerek ona göğüslerini gösterdi ve gözlerinin parlamasını izledi. "Ben..." Bulabildiği en temel gerçeğe uzandı. "Benden zevk almanı izlemek istiyorum. Keyfini çıkar... kahrolası m-me. Benim vücudumla kendine bir orgazm vermeni istiyorum."

Rory boğuk bir ses çıkardı ve onun içine bir santim daha sıkıştırdı. Bir diğer. Rahatsızlık tehdidiyle Olive'in dizleri kendiliğinden kalktı ama Rory'nin öpücüğü her şeyi bulanıklaştırdı. *Her şey*. Tek hissedebildiği ve düşünebildiği, dillerinin yavaş, ıslak çiftleşmesi, öpücük derinleşirken boğazından çıkan lezzetli sıyrıklar, başını döndürecek kadar derin, kaburgalarını gıcıklayan baş dönmesi... ve uylukları bir kez daha açıldı. .

"Tekrar geleceğin kısmı atlamışsın bebeğim," diye mırıldandı Rory, akıllara durgunluk veren öpücüklerin arasında. "Biz sikişelim, sen gel. Bu kesin, anlıyor musun?"

Bir çift yoğun, yeşil gözle hipnotize edildiğini hissederek başını salladı. "Evet."

"Artık daha derine iniyorum," diye inledi, kalçasını öne doğru salladı ve kadının başına bir dizi küfür savurdu. "Zeytin. Zeytin. Çok sıkısın. *Çok sıkısın* . "

Ani baskı, Olive'in boğazından bir hıçkırığın çıkmasına neden oldu. Nem, göz kapaklarının arkasına battı. Gerçek acıdan çok ilk kez dolmanın şokuydu. Ve Rory'nin vücudunun kendisinininkine kilitlenmiş olmasının tatmini o kadar güçlü ve haklıydı ki, küçük ağrıya yaslanmak istedi. Kucakla.

"Bebek." Rory onun yüzünü inceledi, kara kaşlarının arasına endişe kazınmıştı. "Ah, bebeğim, iyi misin?" Bir hırıltıyı yutmak için gözle görülür bir çaba sarf etti, ama yine de ortaya çıktı, kalçaları kendi iradeleriyle öne çıkıyor gibiydi. "Aman Tanrım, Zeytin. *Tanrım*. İnanılmaz hissediyorsun."

"Sen de çok iyi hissediyorsun," dedi hayranlıkla, her yeni hissi ezberleyebilmek için vücudunun alt kısmını hareket ettirirken. "Çok zor, Rory."

Omuzlarındaki ve göğsündeki kaslar kasılarak, neşesiz bir kahkaha attı. "Böyle şeyler söylediğinde yerimde duramıyorum."

Olive'in elleri, bir kez daha kıcının şişkinliklerine yerleşmek için güçlü sırtından aşağı indi. "Yapma. Kıpırdama."

Gözlerinin hemen önünde, Rory'nin kontrolünün son izleri de buharlaştı ve Rory, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerine düştü. Ağzı sanki evrenin sırlarını taşıyormuş gibi onun ağzının üzerinde hareket etti, dilleri kıvrıldı, eti onu terk edip geri pompalandı, yavaş ve derin, yavaş ve derin, erotik ritim anında onun ruhuna yazıyordu.

Ereksiyonunun kökü onun aşırı hassas klitorisine öyle sürekli bir sürtünmeyle temas ediyor ki Olive yerinde duramıyordu. Kalçaları Rory'nin kalçalarını çevreledi, onları sımsıkı kucakladı, kalçaları Rory'nin hamlelerini karşılamak için kalktı. *Sert ve hızlı* arzusunun nereden geldiğini bilmiyordu , sadece orada olduğunu biliyordu. Ve *inkar edilemez*. Hemen rahatlamayı bulamayınca, bacaklarını Rory'nin vücudunun çevresinden indirdi ve bacaklarını genişçe açtı, horoz aşağı indiğinde boğuk bir inlemeyi yuttu ve Rory onu yukarıdan izlerken etini kullandı . *orada* _ İşte oradaydı.

Rory, "Kardeşlerim saatlerce evde olmayacak bebeğim," diye homurdandı, temposu metodikten endişeliye dönüyordu. Aç. Çaresiz. "Küçük kalbini haykır."

Ve yaptı. Onu daha iyi ovmak için vücudunu eğdi ve kadın bir çığlının yırtılmasına izin verdi, tırnakları onun sıkı kalça yanaklarına gömülerek onu sımsıkı tuttu. Onu orada tutmak.

Sağ eliyle onun çenesini tuttu, yukarı kaldırdı ve ağzını onunkinin tam üstüne -*hemen yukarısına*- getirdi ve onun her tepkisini bir atmaca gibi izledi. "Kendini ne kadar mükemmel hissettiğin hakkında bir fikrin var mı?" Başparmağı alt dudaklarını aşağı çekti, sonra ağzına kadar kaydı. "Tanrım, benim gibi bir adam senin ilkin olmak için ruhunu satmalı ama sen kendini bana veriyorsun. Beni kurtaran. Bu kara *ruhu kurtarıyorsun* . " Başparmağını ağzından çekti ve ıslaklığı dudaklarına yayarak hayranlıkla izledi. "Ben seni hak edecek ne yaptım ki?"

Olive ona onu hak etmek için tek bir şey yapması gerekmediğini söylemek istedi. Sadece kendisi olması gerekiyordu. Sadece Rory. Gereksiz acıyı taşıyan ve böyle

olmaları gerekmesine rağmen onu kendinden kurtarmaya çalışan adam. Birlikte. Adam yüzünü boynunun girintisine gömüp kaba darbelerle ona saldırmaya başlamadan önce, kırık homurtuları kulaklarını doldurup onu n'inci dereceye kadar tahrik etmeden önce bunu gözleriyle iletmeyi umuyordu.

Sonunda nasıl hissettiğini bile bilmeden can attığı o sert, hızlı, dizginsiz sekse kavuşan Olive'in gözleri başının arkasına döndü, uylukları Rory'nin güçlü kalçalarına binmek için fırladı. Artık biliyordu. Adam için aynı şehveti paylaştığında, şehvetin nesnesi olmanın muhteşem olduğunu biliyordu. Rory'nin vücudundaki artan baskı, parmak uçlarıyla onun klitorisini kızdırmak için aralarına uzanma şeklindeki çılgın hareketlerinde barizdi. Bu dünya için uzun değildi ve dokunuşu, yukarı, yukarı ve uzağa uçmak için onun da gelmesini istedi.

"Şişmiş, küçük bakire klitoris. Nasıl bu hale geldiği çok karışık," diye boğuk bir sesle onun saçlarına doğru mırıldandı. Geriye uzandı ve dizlerinin alt tarafını kavradı, dizlerini kalçalarının etrafında yukarıya doğru çekti ve onu şiltenin içine doğru ezdi, eti ıslak tokatlarla içine giriyordu. "Tanrı'nın istediği gibi şimdi senin içine girecek. seni benimle istiyorum *Benimle ol* bebeğim."

Sözleri, neredeyse alt vücutlarının nemli sürtünmesi kadar onu bitiş çizgisine itti. Belindeki gıdıklanma hissi sona erdiğini işaret etti ve oraya doğru hızla ilerledi, Rory'nin doruğa ulaşacağını bilmesiyle orgazmı daha parlak ve daha keskin hale geldi. Tanrım, boğazının ipleri dışarı fırlamıştı, ağzı açık, gözleri kördü... ve onun dudaklarında kendi adıyla kenardan gidişini izledi. Çok hızlıydı. Sonsuza kadar devam

etti. bilmiyordu. Bilmiyordum ama Rory'nin zevkine tanık olmak hayatının en inanılmaz anıydı. Gerginlikten tamamen yoksun bir hale geldi, yatağın üstüne çöktü, onu kollarının arasına öyle sıkı sardı ki, kadın zar zor nefes alıyordu.

Dakikalar sonra, Rory başını kaldırıp onun gözlerine baktığında, ağzına yayılan en parlak gülümsemeyi engelleyemedi. Geri verdi.

Ve Olive Cunningham, Rory Prince'e tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşık oldu.

ONİKİNCİ BÖLÜM

ne VAR *SENİN* FAVORİ renkli slime Aşağıdaki yorumlarda cevaplayın ve beğenmeyi ve abone olmayı unutmayın! Bu meydan okumayı beğendiyseniz, daha tonlarca var...

Göz kapakları çatlayarak açılıp sabah ışığının içeri girip onu kör etmesine izin verirken Olive'in damarlarına panik damladı. Bu onun tamamen yönelim bozukluğuna bir nebze yardımcı olmadı. Son birkaç haftadır kulağına ulaşan sesler, okyanus dalgalarının çarpması, metal mağazalarının önlerinin açılması, binasının önünden koşarak geçen koşucuların konuşmasıydı. Anne babası ve kardeşleri değil ve kıkırdıyor, yatak odasının kapısı tarafından boğuk bir şekilde. Long Beach'e taşınmayı hayal etmiş miydi? Rüyasında Rory mi görmüştü?

Bu düşünceyle Olive'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve bir kez daha gözlerini açıp kendini insan ve misk kokan pazen çarşafın üzerinde yatarken bulmak için dua etti. Bu kadar detaylı rüya görmesi mümkün değildi. Bu kadar karmaşık ve güzel birini hayal etmesi mümkün değil, değil mi?

Gelecek hafta arka bahçede bir örümcek ağı öreceğimiz ve bir aile lazer etiketi partisi yapacağımız zamanı tekrar izleyin. Bunu kaçırmak istemezsin! Beğen ve abone ol...

Lütfen hayır. *lütfe*n ...

Pencereden sızan güneş kısa bir süre karardı ve Rory'nin ana hatları görüş alanına girdi. Ve kalbi eski yerine döndü ama normal ritmine dönmek için hiçbir hareket yapmadı. Üstsüzdü, odanın karşısında duruyordu, eşofmanı kalçalarının altından sarkıyordu, ıslak saçlarını bir havluyla ovuyordu. Dün gece yaptığı gibi dövmeler tenine yapışmıştı, siyahlar, maviler ve şurada burada bir miktar kırmızı. Tanrım, çok sıcak. Delicesine, gülünç bir şekilde, film yıldızı kalitesinde ateşli. Kaşlarının arasında bir konsantrasyon çizgisi vardı ve Olive sonunda tanıdık aile bağı seslerinin nereden geldiğini anladı. Rory'nin dizüstü bilgisayar şifonyerinin üzerinde açıktı. *Meet the Cunninghams videosu* mu izliyordu ?

Göğsüne yayılan rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışan Olive yavaşça doğruldu. "Hmm. Bunu neden izliyorsun?"

Rory, kuru bir söz söyleyecekmiş gibi, gelişigüzel bir sırtıtışla ona döndü, ama Rory'nin yüzünde gördüğü her ne ise, ifadesini kaygıyla kaplayarak dizüstü bilgisayarını hızla kapatmasına neden oldu. "Hey. Ben... kahretsin, güneş ışını. Ben bir aptalım." Havluyu düşürdü ve yatakta ona doğru sürünerek temiz, sabunlu, erkeksi bir iyilikle burnuna vurdu. "Bir süre önce uyandım ve endişelenmeye başladım..." Kafasını sallarken bir an geçti. "Burada üç bekar yaşıyor ve neredeyse hiç temizlik yapmıyoruz. Başlamak için hiçbir zaman büyük sarsıntılar olmadı, ancak yıllar içinde onu bir nevi yok ettik. Çok daha güzeline alışmış olmalısın. Nasıl bir

evde büyüdüğünü öğrenerek kendime işkence ediyordum. Ama bunun senin için işkence olacağını düşünmemiştim." Uzun, yavaş bir öpücükle onu yastıklara bastırdı. "Üzgünüm."

"Sorun değil," diye fısıldadı, vücudu çarşafın altında canlanmak için haykırıyordu. "Neden bu kadar erken kalktın? Bugün Pazar."

Öpüşmeleri için geçen kısa sürede, gözbebekleri tamamen kanayarak yeşil irislerine dönmüştü. "Artık neredeyse her gün barı hazırlıyorum. Gidip içki şişeleriyle evlenmem, rafları doldurmam, bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor. Sert bir ses çıkardı. "Tabii ki, bu iş için gönüllü olur olmaz, bu yataktan hiç ayrılmamak için bir nedenim var."

"Bu büyük bir tesadüf."

"HAYIR. Tesadüf değil, dedi sessizce, dudaklarını onun sağ yanağına yerleştirerek. "Bu iş için gönüllü olmamın sebebi sensin. Daha fazla sorumluluk istememin nedeni." Sol yanağına tüy gibi bir öpücük kondurmak için ağzı hafifçe onun ağzının üzerinde gezindi. "Bak ben seni hak etmiyorum. Ve ne yaptığının farkında olduğumdan bile emin değilim... ama artık biliyorum. Deniyordum - seni her seferinde biraz kazanmaya çalışıyorum . *Ben sadece seni kazanmak istiyorum .*"

seni seviyorum dememek için dilini ısırarak zorunda kaldı . O ıslak, eriyen his baldırlarının arasına geri dönmüştü, ağzı kurumuştur, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Tanrım, bu adam için tam bir karmaşaydı ve adam onu kazanması gerektiğini mi düşündü? "Rory-"

"Zeytin." Rory saçlarını yüzünden geriye doğru itti, ağzından sert bir kahkaha çıktı. "Şu an ne kadar tatlı görüldüğünün farkında mısın? Saçlar dağınık, ağız şiş, gözler hâlâ yarı kapalı. Bir dakika içinde bu odadan çıkmazsam, çıkmayacağım."

"Sen ne yapardın?"

"*Dur* ." Cinsel olarak hüsrana uğramış ses tonunun derin yankısı, teninin her santiminde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Uykuya geri dön. Uyandığında yan taraftaki Jiya'nın evine git. Ondan seni eve bırakmasını istedim bile. Bunu benim için yapacak mısın?"

Bunun için yardım yok. Kendini değer verilen bir eşya gibi hissediyordu ve bu... inanılmazdı. Çoğunlukla Olive, Rory'den bir şey yapmasını istediğinde oldukça olumlu olduğu için, Rory yapardı. Onu mutlu etmek için. Onu da mutlu etmek istiyordu ve tek yapması gereken sağ salim eve gitmekti. Onunla bu şekilde ilgilenmesine izin vermek. "Evet. Yapacağım."

"Teşekkür ederim." Omuzları gerginliğini kaybetti, eli onun yüzünü avuçlamak için kaldırdı. "Bütün gün sahildeyim ama bu gece barmenlik yapmıyorum." Yeşil gözleri ağzına indi ve karardı. "Seni tekrar görebilir miyim?"

Olive onun kollarına geri dönmeyi her şeyden çok istiyordu. Mümkün olduğunca hızlı. *Şu anda* onların içinde olmamak korkunçtu. "Bu akşam bir çalışma grubum var ama onu kaçırabilirim..."

"HAYIR." Çenesi kararlıydı ama gözleri yumuşaktı. "Benim yüzümden okul çalışmalarını kaçırma. Yarın sabah seni sınıfa bırakmama ne dersin?"

Kelebekler göğsüne koştu, kanatlarını çılgınca çırpı. Kulağa mükemmel geliyor.

Daha fazlası olmayı çok isteyen sert bir öpücükle onun ağzını yakaladı. Birkaç saniye birbirlerinin dudaklarına bastırarak ağır ağır nefes aldılar, Olive'in kalçaları yatak örtüsünün altında kıpırdandı, Rory'nin inlemesi herhangi bir belirtiyse bunu açıkça fark etmişti. "Vücudun nasıl hissediyor, güneş ışını? Yaptığımız şey seni incitiyor mu?"

"HAYIR." Çenesinin kenarını öptü. "HAYIR."

Gözleri bir an için kapandı, sonra tekrar ona odaklandı. "Video için üzgünüm."

"Sorun değil." Olive'in dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sosyal medyada seni aradım. Bu yüzden sanırım şimdi ödeştik."

Rory biraz geri çekildi. "Yaptın?" Ona bir eğlence ve kafa karışıklığı karışımı bir bakışla baktı. "Ben o bokların hiçbirinde değilim bebeğim."

"Biliyorum." Çenesini kaldırdı. "Bu çok sinir bozucu."

"Neden?"

"Ciddi misin? Bu bir...sanal ayak izi gibi. Senin hakkında başka nasıl bilgi alabilirim? Yüz hatlarını dehşete düşmüş bir ifadeyle düzenledi. " *Konuşmak mı?* "

Rory kaburgalarını gıdıkladı ve göğüslerinden çarşaf düştü.

Acı dolu bir kahkahayla onu tekrar yukarı çekti ve bir kez daha onun üzerini örttü. "Aman *Tanrım* , eğer çükler ağlayabilseydi, benimki şu anda ağlıyor olurdu."

Ayrılıp ayrılmamayı tartışıyor gibi görüldüğünde, Olive ona yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Çalışma grubunu kaçırmamasına izin vermiyordu ve o da onun yeni yöneticilik

yükümlülüklerinden kaçmasına izin vermiyordu. *Acıttığı* kadar . Cidden gibi, *ah* . Yeni uyanmış kadınlığından sessizce özür dileyerek, "Git," dedi. Gidip barı hazırlamanız gerekiyor. Ben..." Gerçek ağzından çıkınca nefesi biraz kesildi. "Yeni sorumluluklar aldığın için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Dün gece kavga etmediğin için seninle gurur duyuyorum... Ben sadece seninle gurur duyuyorum. Ama beni kazanmak zorunda değilsin. Ben tam buradayım." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Kendin Yap. Sen çabaya değersin. "

"Seni nasıl buldum?" Bakışları kesildi, boğazındaki bir kas çalışıyordu. "Sanırım artık işe gitmekten başka seçeneğim yok." O yataktan kalkıp şifonyerinin üzerine serilmiş olan gömleğini giyerken hüsrana uğramış bir kahkahayı paylaştılar. Odadan çıkmadan önce eli kapı kolunda durdu ve Rory omzunun üzerinden ona baktı. "Yarın görüşürüz, değil mi?"

Zeytin başını salladı. "Ben bekliyor olacağım."

"Evet, hala gerçek olduğuna inanmaya çalışıyorum," dedi kapıdan içeri girip dikkatlice arkasından kapatırken. "Güle güle, güneş ışını," diye duydu aralarındaki bariyerin ardından.

On beş dakika kıpırdamadan orada oturmuş olmalıydı. Rory aynı anda nasıl bu kadar kutuplaştırıcı ve bu kadar rahat olabiliyordu? Cildi sanki statik elektrikle kaplanmış gibi aşırı duyarlıydı. Göğüs uçları, sanki onun ayrıldığını inkar ediyormuş gibi, sıkı doruklardaydı. Sonunda uzandı, yan döndü ve onun kokusundan derin bir nefes aldı ve kokunun onu düzensiz bir yarı uykuya geri götürmesine izin verdi. Dün gecedan gelen inilti zihnine üşüştü, Rory'nin

dudaklarının bacaklarının arasında olduğu anılar, Rory'nin her seferinde bir inç olmak üzere içinde eve kayan uyarılması. En sonunda nasıl kontrolünü kaybetmişti, ona sertçe çarpmış, onun kabaca düşüneceğı şeyleri boynuna söylemişti ama ipinin ucundaki bir adamla mükemmel bir şekilde eşleşmişti. Onun umursadığı bir adam. İstenen.

Hala yarı uykulu olan Olive karnına döndü ve bir elini bacaklarının arasına soktu. İki parmağıyla klitorisini buldu ve yumruyu hızlı, sıkı daireler çizerek endişelendirdi, düzensiz bir şekilde Rory'nin yastığına doğru nefes aldı. Kokusu onu yalnızca uçuruma daha hızlı getirdi.

Biz sikişelim, sen gel. Bu kesin, anlıyor musun?

Kalçalarını parmaklarına bastırarak inlemesini bastırdı. Neredeyse. *neredeyse* . Tanrım, Rory'nin odaya geri dönüp kendini içine sokması için her şeyi yapardı. Zor. zor —

Fırtına koptu ve Olive dişlerini alt dudağına geçirdi, orgazm gök gürültüsü gibi içinden geçerken uzuvları titriyordu, o kadar yoğunlu ki baldır kasları hemen ağrıyor, sessiz kalmaya çalışmaktan boğazı geriliyordu. "Aman Tanrım." Döndü ve tavana baktı, başının etrafında meşhur kanaryalar dönüyordu. "Bu bir çeşit rekor olmalı."

Olive doğrulup etrafına bakındı, akan teri soğutmak için tenini yelpazeledi. Evin geri kalanını bilmiyordu ama Rory'nin odası oldukça düzenliydi. Yere atılmış bazı giysiler vardı -onunki de dahil- ama etrafta koşturan toz tavşanları yoktu. Kapının yanında duvarda asılı bir takvim vardı, notlar iki hafta önce başlıyordu ve onun dışarı çıkıp organizasyon malzemeleri aldığını hayal ederek kalbi üç katına çıktı. Daha iyisini yapmak istemek.

Yataktan kalktı ve önceki gecedен kalan kıyafetlerini giydi, odadaki tek çerçevesiz fotoğrafa bakabilmek için şifonyerin karşısına geçti. Boy sırasına göre verandada duran üç erkek kardeş, Olive'in pizza dağıtım kutusu tutan anneleri olduğunu varsaydığı gülen bir kadın ve arka planda bir pencereden onlara bakan ciddi bir adam.

Dün gece, Rory'nin annesi hakkında konuşmuşlardı ama babası hakkında konuşmamışlardı. Aslında bu onun hayal gücü müydü yoksa babası konusundan mı *kaçmaya* çalışmıştı ?

Olive bu tuhaf düşünceyi üzerinden attı. Her şeyi konuşmak için bolca zamanları vardı. Ve tartışılacak *çok şey* vardı . Olive, kendisini hapse gönderen kavgada Rory'yi neyin kıskırttığını hâlâ bilmiyordu ve herkes bu bilgiyi korumaya kararlı görünüyordu. Bu da ne yazık ki onu daha çok istemesine neden oldu.

Olive odadan çıkmadan önce işaret parmağını dizüstü bilgisayarın kapağının üzerinde gezdirdi. Hangi videoyu izliyordu? Yutkunarak ekranı kaldırmaya başladı ama kendini durdurdu. Pek çok insanı mutlu eden bu videolar ona sadece terk edildiğini hatırlattı.

Bakışları, Rory'nin resmine geri dönmekten kendini alamadı.

Terk edilmiş. Bunu ona tekrar yapmazdı . Yapar mıydı? Dün gecedен sonra değil. Birbirlerine dönüş yolunu bulduktan ve uzak durmanın çok zor olduğunu kanıtladıktan sonra. *Ben sadece seni kazanmak istiyorum.* Olive, yandaki eve giderken Rory'nin sözlerini tuttu. Ve telefonu adamın kendisinden gelen bir kısa mesajla aydınlanınca -seni *çok*

özledim güneş ışını- omurgasını dikleştirdi ve önseziyi bir kenara itti.

aşık oldun Endişelenmeyi bırak ve tadını çıkar.

Ama korku, kafasının arkasında çoktan bir yuva kurmuştu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

R ory tuttuğu nefesini DIŞARI VERDİ VE OLİVE'İN BİNASININ DIŞINDA ELİNDE AÇIK KİTABA BAKTIĞINI GÖRDÜ. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığında muhteşemdi, sarı saçları bir hale ile aydınlandı. Böyle bir melek. Bisikletinin yaklaştığını, kitabı çantasına tıktığını ve adamın boğazının düğümlendiğini görünce kocaman ve açık bir şekilde gülümsedi. *Siktir*. Buna alışamayacaktı. Dün onu yatağında bıraktığından beri içini kemiren beklenti, bu sabah hazırlanırken yerini endişeye bıraktı.

Değil mi... onu unutmaması için en ufak bir şey gerekmez miydi ? Onun eski kış evi. Çalışma programı. Bir ton para kazanmadığı gerçeği. Hepsi birleşti. On sekiz yaşında bir kızdı. kararsız, değil mi?

Sonra onu gördü ve hatırladı. O başka biri gibi değil. O Olive.

Kopan bir bağlantı onu daha da yaklaştırdı, o kadar vahşi ve somuttu ki, onun pahalı bir kapıcı binasının dışında durduğunu neredeyse unutuyordu. Bir sırt çantası giyiyor. Bunlar ona kendi kendine verdiği yemini hatırlatmaya yetiyordu. Artık uzak durmak yok. Tanrım hayır. Ama onu mutlu edecek en iyi erkek olmadığına karar verirse... kışını yırtıp bunu denemeye ne kadar istekli olursa olsun... onu rahat bırakmanın bir yolunu bulurdu. Onu öldürse bile.

Şimdilik ama? Şimdilik, bu kızın hayatında olmasının bir saniyesini bile hafife almayacaktı. Onu tanıdığı kısa sürede, kendisini farklı görmesi için ona ilham vermişti. Zor soruları sormasını sağladı. *Ben ne yapabilirim?*

Yavaş yavaş öğreniyordu.

Dün sabah söylediklerini ciddiye almıştı. Daha fazla sorumluluk almak ve durumunu kendisi için iyileştirmek hakkında - ve bu çok mantıklıydı. Bunun üzerinde çalışacaktı ama şu anda bunu Olive için daha iyi bir adam olma ihtiyacına bağlamadan hiçbir şey yapmak zordu. Belki de sonunda oraya varacaktı. Rory bilmiyordu. Dünden beri aklından bir saniye bile ayrılmayan kızı yakalaması gerekiyordu. Cehennem, *haftalardır*.

"Hey." Rory kaldırımında durdu ve miğferini çıkarıp Olive'e getirdiği miğferin yanına koydu. Hızlı bir hareketle bisikletten indi ve kaldırımında ona doğru yürüdü. "Hey. Kız arkadaşım olmak ister misin?"

"Evet."

Ağzı Olive'inkilere yapıştı, kolunu kalçasının altından sarkıtarak onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. Taşıtlar yanlarından geçerken korna çaldı ama Rory neredeyse hiç duymadı. O sadece Olive'in gırtlığındaki küçük inlemeler, çıplak baldırlarının pantolonuna sürtünmesi için oradaydı. Olive onun gömleğinin yakasını kavradı, öpücüğü almakla kalmayıp, sanki o da açmış gibi öpücüğü ona geri verdi. Rory bir sonraki nefesinden çok onu o sıkı, seksi kıcından tutup beline dolanan kalçalarının yaşamı onaylayan hissini hissetmek istiyordu ama binanın girişinde kapıcının boğazını temizlediğini duydu ve bir şekilde kaldırmayı başardı. kafası.

"B-nasıl... şimdi sınıfa gitmem gerekiyor?"

"Başaracaksın." Rory, Olive'in başının üzerinden bir göz attı ve adamın ifadesindeki hoşnutsuzluğu fark etti - bunu saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. Olive onun görüş açısını takip etmek için baktı ama Rory onun çenesini yakaladı ve ağzına son bir sert öpücük kondurdu. "Hadi. Barı erken kurdum ve ilk bir saat sandalyemi örtmesi için birine rüşvet verdim, böylece seni geri götürebilirim.

Tıpkı geçen gece Rory'nin Olive'i bisikletiyle sürdüğü zamanki gibi, Stony Brook'a giden yol boyunca gergindi, ama Rory onun gerginliğini hissetmiş gibiydi. Göğsüne yayılmış parmakları, otoyoldaki mesafeyi tüketirken yatıştırıcı daireler çizerek hareket etti. Sırtının ortasına bir öpücük kondurdu ve yolculuğun sonuna doğru yanağını o noktanın üzerine koydu. Ondan sonra yüz mil daha gitmek istedi ama onun dersi kaçırmasına izin vermedi.

Ancak erken geldiler, bu da onları beklemek için Burnbaum binasının arkasına park etmelerine yol açtı. Rory iki kaskını da çıkarıp gidonlarına astı, ancak Olive'i bisikletten indireceği zaman, onu sadece yan çevirerek avuçlarını kalçalarından yukarı kaydırды. Parmak uçlarının beyaz şortunun eteklerinin altına girmesine izin verdi.

"Seninle tanıştığım gün bunları giyyordun."

Biliyorum, diye fısıldadı. "Bugün bir sınavım var, bu yüzden şans getirmesi için onları giydim."

Böyle şeyler söylediğinde kendisini onu yutmaktan nasıl alıkoyacaktı? Bu durumda, ellerini onun bacaklarının, kollarının, boynunun ve yüzünün dokusunu ezberlemekten alıkoyamadı. Aynısını ona da yaptı, avuçlarını onun karnında ovuşturarak, parmak uçlarını göğsünde yukarıya doğru gezdirerek.

"Yani Şimdi Őenin kız arkadaşın mıyım?"

Olmak istediğin sũrece, gũneŐ ışını. *"Bu doğru."*

Pembe elmacık kemiklerinin ũzerine ũfledi ve neredeyse evlenme teklif edecekti. Tanrıya dũrũst. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Bir erkek arkadaŐa sahip olmak."

"Diğer kızlar işin bir erkek arkadaŐa sahip olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum. Sadece Őenin işin ne anlama geleceğini biliyorum." Rory elini Olive'in saÇlarına doladı ve dudaklarını aÇarak nefesinin tadını ھاıkardı ve ikisini de ayağının altındaki yeri hareket ettiren bir ũpũcũĐe boğmadan ũnce. "Gũvende olduğunu bilmek isteyeceğim. Her zaman. Bu konuda takıntılı olacağım - ve buna engel olabileceğimi sanmıyorum. Bir santim geri ھاıktı. "Yanımda olmadığın zaman Őeni ũzleyeceĐim. Olduğun zaman, muhtemelen sana bakacağım. ھاok fazla. Bu zeki, komik, seksi kızın nasıl olup da tamamen benim olduğunu merak edeceğim." Parmak boğumlarına doladığı saÇları serbest bıraktı, iki elini dizlerine indirdi ve daha yakına bastırabilmek işin ellerini gevşetti, aleti Şortunun dikiŐiyle buluştuğunda gŕzlerinin irileŐmesini izledi. "Kız arkadaŐımın her yerine dokunacağım." Kalçasını yuvarlaması, onun gŕz kapaklarının titremesine, gŕĐsũnũn titremesine neden oldu. "Ve onu berbat bir Şekilde becereceğim."

"Rory," dedi nefes nefese.

"Benim işin ne anlama gelecek?" diye sordu ona boynunun yumuşak ısırıkları arasında. "Bir kız arkadaŐa sahip olmak."

Olive kekeleyerek biraz anlamsız sŕzler sŕyledi, sonra pes etmiş gŕrũndũ ve kalçasını koltuğun kenarına yaklaştırdı. "Şu anda dũŐũnemiyorum."

Gülümsemesine engel olamayan Rory, onun dolgun alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve çekiştirdi. "Facebook'a girmemi mi istiyorsun? Beni resimlerde ve tüm bu saçmalıklarda etiketleyebilmen için mi? Öneri ağzından çıkar çıkmaz geri almak istedi. Ya eğitimsiz bir barmenle çıktığını üniversite arkadaşlarının bilmesini istemiyorsa? "Söylediğimi unut..."

"HAYIR." Onun omuzlarını kavradı, yüz hatlarından zevk akıyordu. "Bunu gerçekten yapar mıydın? Sosyal medyanın aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum ama... bilmiyorum." Rory nefesini tutarken doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Profilimde Rory Prince ile İlişki İçinde yazmasını istiyorum. Bunu istemiyor musun?"

Kalbi hızla atmaya başladı. "Gerçekten bana sormak zorunda mısın?" Boğazındaki pası temizledi. "Şu anda yapacak vaktimiz var mı?"

"Gerçekten mi?" Olive ciyakladı, bisikletten atladı ve telefonunu sırt çantasından çıkardı. "Aman Tanrım, bu çok eğlenceli olacak. Facebook hesabı açmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamıyorum. On bir yaşımdan beri benimki var.

Rory bisikletine yaslandı ve dudağı dişlerinin arasına sıkışmış halde parmaklarının telefonunun ekranında uçuşunu izledi. Seçme şansı olsaydı, günün geri kalanında orada durup ona doğum günün ne zaman gibi soruların cevaplarını söylerdi. Liseye nerede gittin? Onun üniversiteyle ilgili bazı soruları atladığı hissine kapıldı ama hiçbir şey onu mutlu etmek için bu şansı mahvedemezdi. Resmini bir web sitesinde yayınlamak kadar küçük bir şeyle, daha az değil.

Olive sandaletlerinde kıpırdandı. "İlişki durumu..."

"Olive Cunningham'a tapmak."

Pembe boğazına tırmandı. "Seçeneklerden biri bu değil," dedi yumuşak bir sesle, gülümsemesini pek gizlemeden. "Ama hoşuma gidiyor."

"İyi. Bu benim planım."

Etraflarındaki hava yoğunken, bir süre birbirlerine baktılar. "Bu yüzden. Tamam, bir profil resmine ihtiyacımız var."

Ateş etmeye hazırlanırken telefonunu kaldırdı ama Rory başını salladı. "İçinde olmanı istiyorum."

"Ah."

Olive döndü ve telefonu tekrar kaldırdı ve Rory onları ekranda gördü, zıtlıklar içinde bir çalışma. Ön planda, geniş bir şekilde gülümsedi, güneş ışığıyla çelenklendi. Bu arada, kollarını kavuşturmuş bir gölgeye gömülmüş, göz kapaklarının başlığının altından onu izliyordu. Rory daha ne yapacağını bilemeden Olive'i koluyla beline doladı ve onu öne doğru sürükledi. Bir inlemeyle, adamın ağzı boynunun yanından yukarı çıkarken fotoğrafı çekti - ve o da kendini tutamadı. Doğrudan kameraya ölü gibi baktı ve onu gören herkesin bilmesini sağladı. *Ona dokun ve pişman ol.*

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Olive, nihai ürüne bakıp ekrana son birkaç kez dokunarak. "Ders sırasında buna sadece binlerce bakış atacağım."

Rory güldü. "Git, güneş ışını." Bisikletten indi ve alnını öptü, ellerini kalçalarına yerleştirdi. "İşin bittiğinde burada olacağım."

Başını salladı. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Sahile gitmen gerektiğini biliyorum."

"Bunu yapmayı seviyorum." Ağzından hipnotize olmuş görünmeye başladığında, Rory onu çevirdi ve binanın ön tarafına doğru hareket ettirmek için kıcına hafifçe vurdu. Gözden kaybolur kaybolmaz, titrek bir nefes verdi ve sert aletini düzeltti. Olive'i ne kadar kendine istese de, onun dersi kaçırmamasının nedeni asla o olmayacaktı.

Tanrım, sorumlu olmak çok acı vericiydi.

Aklını uyluklarının arasındaki ağrıdan uzaklaştırmaya çalışan Rory, kampüsten ayrıldı ve bisikletine gaz verdi, bir kahve aldı ve bir lokantada gazete okudu. Orada otururken, Andrew'dan gelen bir mesajla telefonu titredi.

Kafa sayımı gerekiyor. Annemin partisine geliyor musun?

Rory parmaklarıyla tezgahın üzerindeki kahvesinin yanında tempo tuttu. Elbette hayır diyecekti. Hep hayır dedi. Her zamanki gibi, onun mahkeme salonundaki hayal kırıklığının hatırası kafasına tıttı ve onu işgal etti. Diğer anılar hemen ardından geldi. Hapishaneden eve geldiğinde ve iki yıl içinde on yıl yaşlandığını fark ettiğinde. Çukur gözler, ağzının çevresinde acı dolu çizgiler. Hareket ettiğinde nasıl yüzünü buruşturdu.

Telefon Rory'nin yumruğunda gıcırdadı. Partiye hayır demek zorunda kaldı. Onu böylesine korkunç bir kadere terk ettikten sonra annesinin gözlerinin içine bakamazdı, değil mi?

Olive yanında olsaydı yapabilirdi.

Olive yanındaysa *her şeyi* yapması mümkündü .

Rory kendini durduramadan Andrew'la olan metin sohbetini açtı. *Evet, orada olacağım. Ben ve Zeytin.*

Andrew cevap vermeden önce tam bir dakika geçti.

Memnun oldum dostum. Sen oraya aitsin.

Boğazı düğümlenen Rory kahvesinin parasını ödedi ve lokantadan ayrıldı. Kampüse giderken nabızı yavaşlamıyordu, kanı verdiği kararlar uğulduyordu. Sinir miydi yoksa başka bir şey miydi? İyimserlik gibi bir şey mi?

Bu iyimserlik ancak Olive'in gülümseyerek, etrafı kızlarla çevrili, kitaplarını göğsüne bastırmış halde binanın kapısından çıkmasıyla yükseldi. Onu ararken dünya ağır çekimde hareket etti, onu gördüğünde dudakları daha da genişledi ve gözlüğünü burnunun üzerine itti. *Tanrım* . Hangi inanılmaz yeni gerçekliğin içine düşmüştü?

Arkadaşlarına birkaç şey daha söyledi ve başını sallayarak ona doğru ilerledi. Olive'in arkadaşlarının onu hayvanat bahçesinde tuhaf yeni bir tür gibi gözlemlediklerini ve Olive'in göğüsleri zıplayarak onu kot pantolonunun içinde yeniden demir gibi sertleştirdiği için kıkırdadıklarının ancak kısmen farkındaydı.

"Hey," onu nefes nefese selamladı, sıkı vücudunu ona bastırdı ve sanki vücutlarının birbirine bastırılması onu eski haline getirmiş gibi içini çekti. Rory de aynı şekilde hissettiği için ilişki kurabilirdi. Olive, ağızdan ağza canlandırmanın vücut bulmuş haliydi. "Bu gece tahta kaldırımda herkes o pop-up karnavala gidecek." Ağzına tatlı bir öpücük kondurdu. "Gitmeliyiz."

Rory onun ağzını uzun ve sert bir şekilde öptü. "Sen gitmek istiyorsun, gidelim."

Başını onun göğsüne koydu. "Seninle her yere gitmek istiyorum."

Ve sırtına sarılmayı hayal bile etmeye cesaret edemediği kızla birlikte Long Beach'e geri dönerken, bir kez olsun hiçbir şey ters gidemezmiş gibi görünüyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O CANLI, ılık yaz gecesi esintisini taşıyan tereyağlı patlamış mısır kokusunu derince içine çekti, kollarını iki yana açıp aşk hastası bir deli gibi daireler çizerek dans etmekten kendini zar zor alıkoydu. Arkadaşları daha şimdiden Rory'yi fazlasıyla merak ediyorlardı ama yüzündeki sırıtışı ilgilerini on kat artırmıştı. Olive'in, onu dev, pelte gibi bir aşk turtasına serbest düşüşe gönderen adamın her ayrıntısını ifşa etmek isteyen bir yanı kesinlikle vardı. Ama içinde sırları saklamak isteyen daha büyük bir yanı vardı. Hepsini kendine sakla, en yumuşak yastık gibi göğsüne sarılı.

Leanne ve çalışma grubundan diğer iki kızla tahta kaldırımında yürüdü, akşam kalabalığını incelerken rüzgarda dağılmış siyah saçlı ve sırıtış uzun boylu bir adam bulmak konusunda kendini belli etmemeye çalıştı. Cidden, onu binasının önüne bırakalı sadece altı saat olmuştu. Kulağına şüpheli şeyler söyleyip ağzını öpmeyeli neden bin yıl geçmiş gibi geliyordu? O, esintiyle dalgalanan bir rüzgar tulumuydu ve onun sağlam, topraklanmış varlığının etrafına sarılmak istedi.

Onu binasının ön kapısına kadar götürdükten sonra, yüzüne hüznü bir gülümsemenin yapıştığını bilerek asansörle üst kata süzölmüştü. Çalışmış, öğle yemeğini hazırlamış, balkonda güneş ışığında uyuklamış, hain bir yarım gülümseme ve duygulu bakışlar hayal etmişti. Karnaval için giyinme zamanı geldiğinde tıraş olmak, losyon sürmek, saçını düzleştirmek ve makyaj yapmak için zaman ayırmıştı. Tam olarak doğru elbiseyi giymiş, baldırlarının üst kısımlarında uçuşan yumuşak, sarı, straplez bir sundress. Bu

arada, midesi takla attı ve kendini sürekli boşluğa bakarken buldu, birden fazla durumda düzleştiriciyle neredeyse kendini yakıyordu.

Belli ki boşluğa bakmayı bitirmemişti çünkü Leanne'in dirseği şimdi onu kaburgalarından yakalamış ve onu şimdiki zamana geri göndermişti; gürültülü, kalabalık bir tahta kaldırım.

"Kahretsin, Olive," diye güldü Leanne. İfaden hepimizi hamile bırakacak ve ben çocuklar için çok gencim. Yan not, kırk yaşına geldiğimde çok genç olacağım. Çocuklar kokar."

"Demek istediğim, bugün hepimiz kanka gördük. Anlaşılabilir," dedi diğer kızlardan biri şakacı bir gülümsemeyle. "Ama kıskançlıktan senden nefret eden *o arkadaş* olmak istemiyorum . Sadece tehlikeli bir şekilde yakın olduğum konusunda uyarılırsın."

Olive ellerini yanaklarına bastırdı. "Üzgünüm beyler. Muhtemelen yakında normale döneceğim. Sağ?" Hepsi onun şüpheli bakışlarını geçtiğinde yüzünü buruşturdu. "Uh, peki... bugünkü ders hakkında ne düşünüyorsunuz-"

"Kapa çeneni," dedi Leanne, omzunun ötesindeki bir şeye başını sallamadan önce ona solgun bir bakış atarak. "Rory orada."

Üzerine kimyasal bir değişiklik çöktü, cildi hassaslaştı, nefesi sığlaştı. Kulak memeleri ve ayak parmakları bile, sanki tüm vücudunu uyandırmaya hazırlanıyormuş gibi karıncalanmaya başladı. Rory'nin tahta kaldırımında bir eli kotunun ön cebinde, diğer eli ıslak saçlarının arasından ona doğru sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi hareketlerle yaklaştığını gördüğü anda oldu. Duştan yeni mi gelmişti?

Olive'in kalçaları birbirine yapıştı ve sıktı, cinsiyeti şimdiden yumuşamaya ve nemlenmeye başladı. Parmakları, şimdi pişman olduğu elbisesinin kısa eteğinde kıvrıldı. Vücudunun Rory'ye verdiği tepkiyi nasıl saklayacaktı? Onu gördüğü anda ıslansa, bir öpücük kalçalarının içini ıslatırdı.

"Hey," dedi huysuzca, onun önünde durarak.

Ve yanılmıştı. Uyluklarını kaygan hale getirmek için bir öpücük bile gerekmedi.

Selamlaması anlaşılmaz bir fısıltı olarak ortaya çıktığında, Rory'nin gözleri eğlenceyle doldu. "Ah, ah." Eğilip alınlarını birbirine yaklaştırdı. "Beni özlemişsin gibi görünüyor. Belki de seni özlediğimin yarısı kadar.

Olive'in dizleri neredeyse gücünü kaybediyordu ama onların ağızlarını kapalı tutma arzusu ona ayakta kalma gücü veriyordu. "Erkek arkadaş edinen ve arkadaşlarını eken o kız olmamaya çalışıyorum. Bana yardım et."

Onu öpmeden yarım saniye önce adamın kahkahası dudaklarını şişirdi, hafif ve şefkatliydi ama o kadar güçlüydü ki kadın onun geniş göğsüne doğru sallandı. "İçecek bir şey var mı hanımlar?" dedi Rory, başının üzerinden kısa bir bakış atarak.

"Bira," dedi Leanne hiçbir şeyi kaçırmadan. "Bira kulağa harika geliyor."

Rory başını salladı ama gözlerini Olive'den ayırmadı. "İyi deneme. Gazoz alıyorsun." Ağzını Olive'in kulağına dayadı. "Seni sonra beyaz bir Rus yapacağım."

Isı bir torpido gibi karnına doğru itildi. "Tamam," dedi dudaklarını ıslatarak. "Sana ne yapacağım?"

"Mutlu."

Elini onun saçlarının üzerinde gezdirdi ve kıllı vücudunun her çizgisinde isteksizlikle geri çekildi. "Eğlenmene bak. Seni bulacağım."

Bir an sonra kalabalığın akıntısına kapılmıştı, ama karnaval müdavimlerinin çoğunun üzerinde kara kafası hâlâ görülebiliyordu. Olive onun gidişini izledi, arkadaşlarını ihmal etmemek için yardım talebinde bulunduğuna çoktan pişman olmuştu. Yine de, ikisi de açıkça yalnız kalmak için can atarken, boyun eğme istekliliği? Onu daha çok *sevmesini* sağladı . Tıpkı o bencil olmayan adam gibi. Daha sonra gecikmeyi telafi etmek için bencillik yapacağına dair bir sezgiye sahip olsa bile. Tanrım, onun kendisine bencil davranmasını bekleyemezdi.

Arkadaşları iki yanında onu kuşatarak yukarı çıktılar.

"Sadece yap," diye mırıldandı Leanne.

Zeytin ciyakladı. Dürüst Tanrı *ciyakladı* , yoldan geçenlerin kafasını çevirdi.

"Teşekkür ederim. Sadece bunu çıkarmam gerekiyordu.

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi Leanne.

Yürümeye ve sohbet etmeye devam ettiler, karnaval girişine girdiler, bu da onları büyük bir boş araziye oyuncaklar dikilmiş olan tahta kaldırımın hemen çıkışına götürdü. Karanlık tamamen çökmüştü, yanıp sönen, gökkuşağı ışık çeşitleri yollarına çıkan her şeyi rüya gibi bir kaleydoskopla dönüştürüyordu. Tuzlu okyanus havasının kokusu huni pastasının kokusuna karışıyor, kalabalık hareket eden bir animasyon denizi. Olive'in kollarında sanki bir elektrik akımının içinde yürüyormuşçasına bir coşku dans ediyordu, kahkahaları hiç olmadığı kadar özgürce geliyordu.

"Rory ile nasıl tanıştın?" diye sordu çalışma grubundaki kızlardan biri.

"Beni kurtardı," diye yanıtladı Olive, Rory hakkında konuşma hevesinin kendini göstermesine izin vermemeye çalışarak. "Okuyup aynı zamanda yürüyordum..."

Üç kız da tamamen anlayışla başlarını salladılar.

"Ve tam da hızla giden bir otobüsün yoluna çıkmak üzereydim. Ama beni geri çekti." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "A-ve birkaç gün sonra beni boğulmaktan kurtardı. Rip akıntısına kapıldım."

Herkes yürümeyi bırakmıştı, çeneleri yarıya kadar yere değmişti.

Leanne'in ifadesi saf bir ihanetti. "Bunu şimdi mi öğreniyorum?"

"Ben utandım! Özür dilerim özür dilerim." Yüzünü buruşturarak Leanne'e hızlıca sarıldı ve kalabalığı yararak ilerlemeye devam ederek kızları onu takip etmeye teşvik etti. "Evet, işte böyle tanıştık. Sonra tuhaf bir mola verdik. Ama sonra beni bir bar kavgasından kurtarmak zorunda kaldı..."

Olive, kaşlarının arasında bir kırıışık hissederek sustu. Rory onu gerçekten üç kez kurtarmış mıydı ? Vay. Tüm bu olayları birkaç cümleye sığdırmak, onu yalnızca zavallı ve kazaya yatkın biri gibi göstermekle kalmıyor, aynı zamanda nedense sırtına bir rahatsızlık sızıyordu. Başından beri Rory'nin ona neden bu kadar aşık olduğunu merak etmişti. Yasal olarak alkol bile satın alamayan, ön dişleri arasında boşluk olan karidesli bir kitap kurduydı. Son derece muhteşem, havalı, ilgili ve *sadıktı*.

O da suçluydu. O kadar çok suçluluk duygusu taşıyordu ki, aslında omuzlarındaki ağırlık neredeyse görülebiliyordu.

Orada olsaydım, onu kurtarırdım. Rory bunu söylememiş miydi? Olive'e, kurtarılmaya ihtiyacı olduğu için mi ilgi duyuyordu? Annesiyle yapamadığı gibi mi?

Artık sürekli kurtarılmaya ihtiyacı *olmadığına göre* ... ilgisini kaybetmesi ne kadar sürer?

Olive'in etrafındaki karnaval sesleri boğuklaştı, arkadaşlarının sohbeti, yalnızca kendi kalbinin donuk gümbürtüsünü duyana kadar azaldı. Midesinde bir mağara açıldı. Ya da belki de en başta hiç kapanmamıştı. İlk seferden sonra, tam olarak haklı olmadığı için ailesi tarafından göz ardı edilmişti.

Olive belinde bir el hissetti. Nefesi boynunu ısıttı ve alçalmış olan pusun arasından tanıdık bir ses geldi.

"Hey, güneş ışını." Rory'nin ses tonunda yoğun bir endişe vardı. "Bana bak. Sorun nedir?"

Bir roller coaster tepeden son hızla geçti ve bir grup çocuk gülererek koştu, dünyayı her zamanki ritmine döndürdü. İlk başta, yanıp sönen ışıklarla çevrili Rory'nin kafasının sadece ana hatları vardı, ama o, yakışıklı yüzünü endişeyle kırıştırarak, sürekli olarak mükemmel bir görünüme kavuştu.

"*Bebeğim*," dedi telaşla.

"Ben iyiyim," dedi, sonra boğazını temizledi ve daha ikna edici olmaya çalıştı. "Ben iyiyim. Üzgünüm, sanırım bölge dışına çıktım.

Olive etrafına bakındı ve isteksizce gazozlarını yudumlayan üç arkadaşını gördü, ama hiçbiri onun La La diyarına yaptığı geziyi fark etmemiş gibiydi. Rory'yi sorgulamak istedi. Sözler dilinin ucundaydı. Ben sadece bir kurtarma görevi miyim? Geçmişindeki bir pişmanlığı yerine

getirmek için onu kullanmak mantıklıydı, değil mi? Psikoloji profesörü buna baskı derdi. Ya da eşit derecede süslü bir şey.

"Sorun nedir?" dedi, yaklaşıp onu vücut ısıyla sararak. "Söyle bana."

"Yanlış bir şey yok, ben sadece..." Şüphe yeterince kötüydü - bu kadar erken onaylanmaya ihtiyacı yoktu. Ya yanılıyorsa? Aralarındaki elektrik tesadüf değildi. Ya da geçmişin bir ürünü. Tam şimdiydi ve tüketiyordu. *Fazla analiz etmeyi bırakın ve anı yaşayın.* "Beni gezintiye çıkarır mısın?"

Rory gülümseyip parmaklarını birbirine doladığında korkular dağılmaya başladı. Zayıf bir andan başka bir şey olmamıştı. Bu adam onun için deli oluyordu. Her iki yönde de gitti ve ilişkilerinin nasıl ters gidebileceğine dair bir kontrol listesinin altına gömülmeyecekti.

"Hadi gidelim," dedi Rory, onun parmak boğumlarını öperek. Arkadaşlarına "Kızımı çalışıyorum" diye seslendi. "Alkolsüz içeceklerinizi afiyetle tüketin. Birazdan size yetişeceğiz."

Leanne gürültülü karnavalın üzerine, "Arkadaşınız yaşlı bir adamla çıktığında ikramiyeler olması gerekiyor," diye bağırdı. "Ayrıcalıklarımı istiyorum!"

Rory ve Olive, karnındaki kaosu kesin olarak yatıştırmak için bir kahkaha paylaştılar. Onu, neyse ki sadece kısa bir kuyruk olduğu dönme dolaba götürdü. Ve Rory kollarını onun beline dolayıp çenesini başının üstüne yasladığında, daha yavaş hareket etmesini ve daha uzun süre bu şekilde durabilmelerini diledi. Dakikalar sonra, Rory onun hareketli koltuğa oturmasına yardım etti ve yanına kaydı, barı aşağı çekti ve emniyete alınana kadar gevşemeden test etti.

Kolunu koltuğun arkasına attı, omuzdan dizine gelene kadar yaklaştı - ve Olive'in midesindeki gıdıklanma, ağırlıksız duyguya onun yakınlığının mı yoksa aniden göğes yükselmelerinin mi sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hey," Rory ağzına doğru soludu.

"Hey," diye mırıldandı ve onun dudaklarını bir öpücükle açmasına izin verdi. Çıplak omuzlarından esen, saçlarını savuran havayla daha da güçlenen bir telaş geçti içinden. Bu adamın ağzı duyularını altüst ederken ayaklarının yerden düzinelerce fit yukarıda sallanması o kadar savunmasızdı ki, metal çubuğu beline dayandığı yerden kavramak zorunda kaldı, yoksa uçup gitme riskini göze aldı.

Çok kısa bir süre sonra Rory öpücüğü bitirdi ve Olive dönme dolabın en tepesinde durduklarını fark etti. Rory'nin önceki endişesi gitmişti. Yerini şehvetten başka bir şey almıyordu. Onun için. Sıkıştırılmış bir çenesi, sığ bir nefesi ve saçlarını on yöne savuran rüzgarıyla, muhteşemden başka bir şey değildi. Arkasında uzanan yıldızlarla dolu uçsuz bucaksız gökyüzü, anı dipsiz, başlangıcı ve sonu olmayan hale getiriyordu. Bakışları onun göğsüne kaydı ve boğuk bir küfür savurdu, uyluk kası onunkinin yanında esniyordu.

"Tanrım, Olive, ben sadece sana dokunmak istiyorum."

Ateşlenen ve ani bir haylazlıkla dolan Olive sırtını büktü, askısız elbisesinin yakasının çok aşağı çekildiğini ve göğüslerinin müstehcen bir kısmını açığa çıkardığını hissetti. "Bana dokun."

Boğazından çıkan hırıltı, baldırlarının kendine özgü bir hareketle birbirine çarpmasına neden oldu ve bu, Rory'nin sağ elinin göğüslerinden birini yutup bir kez sıktıktan sonra avucunu sivri uçlu meme ucunun etrafında ve çevresinde

sürtünme çemberi oluşturacak şekilde ovuşturmasından önceydi. Olive bir anda her şeyin tahrikiyle bir çığlık attı. Tabii esas olarak o. Dokunuşu, ona olan açlığı, kokusu, onların çekiciliği. Göğüslerinin bir dönme dolabın tepesinde açığa çıkması onu vahşi, pervasız ve mümkün olduğunu düşündüğünden daha ateşli hale getirdi.

Eğildi ve Rory'nin ağzına hızlı, ıslak bir öpücük kondurdu, ardından elini elbisesinin eteğinin altına kaydırırken yüz ifadesinin değişmesini izlemek için arkasına yaslandı.

Burun delikleri alevlendi. "Ne yapıyorsun?"

Alt dudağını ısırarak parmağını külotunun içine soktu ve biriken nemi klitorisini okşamak için kullandı. "Kendime dokunuyorum," diye fısıldadı, sözleri rüzgarla birlikte ilerliyordu. "Bunu dün sabah senin yatağında yaptım. Sen gittikten sonra.

Bir ürperti Rory'yi sarstı, Olive de sarsıldı. "Affedersin?" Çabucak eğildi, alınları buluşup birlikte yuvarlandı. "Yatağında amınla mı oynadın? Bana bunu mu söylüyorsun bebeğim?"

"Evet."

"Neden?"

"Senin gibi kokuyordu," diye nefesi kesildi, orta parmağının ucunu klitorisine sürüp hızla ovuşturarak. Hızlı hızlı. "Etrafımdaydın, her yerde... üstümde olmandan sonraki en iyi ikinci şey..."

"Yeterli. *Lütfen* ," diye sıkıdığı dişlerinin arasından yalvardı, elleri onun göğüslerini çalıştırıyor, parmakları meme uçlarını sıkıştırıyor ve görüş alanında ışıkların yanıp sönmesine neden oluyordu. " *Kahretsin*. Buraya erkek

arkadaşın olmaya geldim. Sana pamuk şeker al, elini tut ve sana olduğun gibi davran. Şimdi tek düşünebildiğim..."

"Ne?"

Rory sağ meme ucunu parmaklarının arasında yakaladı ve sertçe sıkıştırdı. "Seni gölgelere sürüklemek ve pis pis sikmek istiyorum."

Aman Tanrım. Evet. Olive karnındaki cıvataların sıkıldığını hissetti, kalçaları sahte deri koltukta kıvranmaya başladı. Ama doruğa ulaşamadan yolculuk sarsıldı ve yeniden hareket etmeye başladı. Rory bir kez daha küfretti ve elbisesinin üst kısmını yukarı çekip göğüslerini bir kez daha gizledi. Görevini bitirir bitirmez, Olive'in bileğini yakaladı, bacaklarının arasındaki boşluktan çıkardı ve sıcak ağzını onunkilerin üzerinde gezdirerek itiraz miyavlamasını yakaladı.

"Beni bir yere götür," dedi gözlerinin içine bakarak.

Yüzünden bir gölge geçti ama sert bir şekilde başını salladı. Ve dönme dolap onları bırakır bırakmaz Rory onu karnavalından çıkardı. Sahil kenarındaki barlara ve restoranlara taşan hareketli kalabalıktan sıyrılarak el ele tahta kaldırıma çıkan basamakları tırmandılar. Olive'in nabızı saatte doksan mil hızla atıyordu. Uyluklarının içini yapışkan bir sıcaklık kapladı. Vücudundaki her nabız noktası mini jeneratörler gibi uğuldadı ve hepsi, onu her yere götürmesi için güvendiği bu adam için atıyordu. O kadar ki, tahta kaldırımın tırabzanına atlayıp kollarını kaldırdığında, onun onu yakalayacağından hiç şüphesi yoktu.

Olive zıplayarak kollarının arasına indi. Sert göğsüne dayanıyordu, güven vericiydi ama esneme şekliyle o kadar cinseldi ki, onu hassas göğüslerini ona sürmeye, yürürken

bacaklarını onun kalçalarına dolamaya davet ediyordu. Nereye gittikleri umurunda bile değildi - Rory onu güvende tutacak ve *Tanrı'ya şükür onu tatmin edecekti* . Bu adamla tanıştığından beri, bedeni tatmin olma ihtiyacında acımasızdı. Artık acil bir görevdi. Hayatta kalmak için Rory'ye ihtiyacı vardı. Vücutları arasındaki kalın ve sert ereksiyon, Olive'e yalnız olmadığını gösteriyordu.

Ona da ihtiyaç vardı ve bu muhteşemdi.

Rory onları tahta kaldırımın altından, karanlığa doğru yürüttüğünde, sadece birkaç saniyedir yürüyorlardı, ayak sesleri başlarının üzerinde gümbürdüyordu. Onun da kalbi küt küt atıyordu. Olive onun vücudundan aşağı kayarken, ayak parmakları kuma değmeden ağzı yukarıdan ona saldırırken bunu duydu. Ve İsa, *elleri* . Eteğinin altında, külotunun arkasındaydılar, poposunu o kadar güçlü bir ihtiyaçla yoğuruyorlardı ki, alıcı tarafta başının döndüğünü hissetti.

"Bana sakinleşmemi söyle," diye tısladı öpücüklerinin arasında. "Bana seni eve getirmemi ve bunu doğru şekilde yapmamı söyle. Her zaman senin için doğru olmalı.

"Bunu seviyorum. Ona ihtiyacım var."

"Zeytin ."

Dizlerinin üzerine çöktü, kot pantolonunun fermuarını açmak için beceriksiz çabalarında parmakları birbirine dolandı. Hareket plansızdı. Daha önce hiç birini kırmamıştı ama onu kırılma noktasını aşma arzusu birdenbire o kadar güçlü, o kadar inkar edilemez bir hal aldı ki, bunu inkar edemedi. Rory, Olive'i ayağa kaldırmaya çalıştı ama o gitmedi. "Lütfen?" Bu tek kelime eylemlerini durdurdu ama ifadesi acılıydı. "Çok istiyorum."

Eli, onun başının tepesinde gezindi. "Senin yerine dizlerimin üzerine çökmeme izin ver."

Olive, o konuşurken fermuarını indirmeyi başarmıştı ve şimdi yanağını, boxer külotunun içinde gerilen sertliğine sürterek nefesini tıslamasına neden oldu. "Bunu her seferinde benim için yaptın."

Güçlü parmaklar saçlarının arasından geçti, titriyordu ama tereddütlüydü. "Çünkü kalçalarının arasında tuttuğun tada bağımlıyım," dedi derin bir sesle, sözcükler geveleyerek. "Daha fazla yalamaktan kurtulabilseydim, yapardım."

Kalbi onun sözleriyle zonkladı. "Sıra bende," diye mırıldandı, külotunun kemerini gevşetti ve adam kurtulduğunda hızla nefes verdi. Büyük. Ağır. Uzun. Rory'nin en ufak bir korku belirtisi göstermesi durumunda onu yerden kaldıracığını bilen Olive, iki elini de Rory'nin geniş köküne dolayarak ve onun uyarılma kafasını ağzına götürmek için hiç vakit kaybetmedi. Pürüzsüz kubbenin etrafını yaladı ve onun dilinin üzerinden ağzına kaymasına izin verdi.

" *Tanrım* ," diye homurdandı Rory, parmakları onun saçlarında gerilirken. "Aman Tanrım, bebeğim. S' iyi . Aman Tanrım."

Övgü kulaklarını bir okşama gibi karşıladı ve güvenini kabarttı. Ellerini hevesle ağzına doğru okşadı, yumruklarını her sıkı çekişinde etinin şişmesine, boğazından aşağı bir miktar tuzluluğun akmasına hayret ederek onu okşadı. Aynı anda ezberlenmesi gereken pek çok doku, yanaklarını gıdıklayan uyluklarının iç kısmındaki aşındırıcı kıllar, saç derisini kazıyan nasırlı parmakları, dilinin ucunda kayan horoz kafasının çıkıntıları. Rory kalçalarını çok hafif

esnetmeye başladığında boğazının isyan etmesi, çılgın sertliğini daha önce olduğundan daha derine sokması.

"Çok fazla? Bu çok fazla. Bu çok fazla." Kalçaları kıpırdamadan, midesi titriyor ve tişörtünün içini boşaltıyordu. "Zeytin. güneş ışını Çok minnettarım. O güzel ağzına aldığın her bir santim için minnettarım bebeğim. Yemin et." Boğazına o tuzlu tattan daha fazla yer bulan başka bir depremle sarsıldı. " *Fuuuuuu*. Yakında kalkmalısın. Onu kaybedeceğim.

Yalvarmanın onu ayağa kaldıracığını düşündüyse planı ters tepti. Erkek arkadaşının kontrolünü kaybetmesini izlemek, hızla en sevdiği eğlence haline geliyordu. Meme uçlarını ağrıyan mızraklara çevirdi ve bacaklarının arasındaki ağrıyı artırdı, ıslak merkezi hızlandı ve serbest kaldı, sanki onun ağzıyla hevesle emdiği kısmını arıyor, aşağı inerken dudaklarını gevşetiyor ve onları sıkıca *sıkıyordu* . çok geri.

"Orospu çocuğu. *Yeter* ." Rory'nin sözleriyle çelişen elleri onunkileri kavradı, sıktı, okşadı, ikisi de şimdi ona zevk veriyordu. "Uyanmak. Kalk, arkanı dön ve ben o amcıkdan başka bir yere üflemeden önce eteğini kaldır.

Dizlerinin altındaki kum, Rory'nin sesindeki sertlikte hiçbir şey ifade etmiyordu. Keskin, yeni, heyecan vericiydi. Adamın ipini koparmıştı ve sonra ne olduğunu bilmek istiyordu. O kadar çok ki çok hızlı ayağa kalktı ve başı döndü. Rory onu yarı yolda yakaladı, bir koluyla beline sardı, diğeri hâlâ ereksiyonuyla meşguldü. Aşağıya baktılar, onun şişmiş santimlerinin çaresiz çekişlerini izlediler, birlikte hızlı nefes aldılar. Rory, sanki onun aklını okumuş ve dengesini yeniden kazandığını biliyormuş gibi, Olive'i tahta bir direğe doğru

çevirdi ve sezgileri onun iki elini de sert tahtaya dayandırmasına, dudaklarından inilti ler düşmesine, duyularının içinden bir beklentinin geçmesine neden oldu. Onun vücudu.

"Lütfen lütfen lütfen" dedi, yukarıdan gelen yaya trafiğinin arasından onu duyacağını umarak. "Sana ihtiyacım var. Şimdi. *şimdi*."

Rory'nin ağzını arkadan kulağına bastırdı, sessiz tahta kaldırım kükremesi arasında bir prezervatif paketinin yırtılma sesleri duyuldu. "Sana küçük eteğini kaldırmanı söyledim."

Boğazına bir hıçkırık takıldı, bir eli direğinden düşerek malzemeyi kavrayıp beline kadar sürükledi, diğer eli ahşabın üzerinde kaldı. Gece havası onun çıplak poposunu öptü ve bir an sonra Rory, onun sırlıklam olmuş kadınsı kıvrımlarının arasından, onun ince ipini bir kenara çekiyor ve uyarılmasının pürüzsüz ucunu sürüklemeye başlıyordu. Adam durmadı, onun arka girişinden geçmesine izin verdi, onu şaşkınlık ve heyecanla sarstı ama şimdi ona içinde ihtiyacı vardı. Bir sonraki nefesine ihtiyacı varmış gibi o yoğun birleşmeye ihtiyacı vardı.

"Çok alçalmışsın bebeğim. Botlarımın üzerinde dur," dedi, dişleriyle boynunu sıyrarak, sertliğinin şişmiş uzunluğu ikna ettiği nem içinde yukarı ve geri sürüklenmeye devam ediyor, klitorisiyle onu hüsrana uğratacak, şehvetini harekete geçirecek kadar temas ediyor. ateş perdesine.

Aç ve muhtaç durumda olan Olive iki hızlı adım geri attı, botlarının üzerine çıktı ve o kritik birkaç santim yükseldi. Rory homurdanarak ona çarptığında, iki elini ancak bir kez daha direğe tutturmayı başarmıştı. Avucunun içiyle onun

çığlığını yakaladı... *Pompalama. Zor. Dört. Çıglıkları daha fazlası için boğuk bir yakarışa dönüştüğü zamanlar.*

"Üzgünüm," dedi huysuzca, kalçalarını tekrar ona doğru iterken kalçalarını onun poposuna yapıştırarak. Tekrar. Henüz yarı kızken seni bir kadın gibi becerdiğim için üzgünüm. Elimde değil.

"Yardım etme," diye inledi avucunun içine. Durma. *Asla durma.*"

Omzuna acı çeken bir adamın iniltisini bıraktı... ve sonra ayaklarını kuma iyice bastırdı, onun ayaklarını da yanlarına aldı. Bacaklarını bırakarak daha geniş yayıldı. Çok geniş. Etini imkansız bir şekilde açık ve birbiri ardına yaptığı darbelere karşı savunmasız bırakıyordu. Ön kolu kalçalarına dolandı ve onu sıkıştıran ıslaklığına doğru yukarı doğru sürtebilmek için onları geri çekti ve Olive ayak parmaklarını botlarının içine soktu, daha yükseğe itti ve inanılmaz etkinin zerresini bile kaçırmamasın diye kalçalarını eğdi.

"Çok derinsin, Rory." Olive kendi sesini tanıyamadı. Boğuk, nefesi kesiliyor ve titriyordu. "Çok derin. *Çok derin.*"

"Yapabilseydim daha derine inerdim." Onun içine sürdü ve tuttu, tuttu, klitorisiyle oynamak için eli ağzından düştü. "Senin bir parçan olacak kadar derine inerdim, böylece beni asla unutmazsın."

Uylukları titremeye başladı, doruk noktasının parıltısı daha parlak hale geldi ve onu bunun için savaşmaktan başka bir şey yapamaz hale getirdi. Teşvik etmek. Sözlerini ayırmak istedi ama vücudunun aciliyetleri dikkatini dağıtacak kadar fazlaydı. *Neredeyse.*

Rory bir adım daha atarak ortak duruşlarını daha da genişletti ve bir hamleden sonra Olive, direği kavradıkları ellerinin arkasına haykırdı. Rory . _

"İyi bir adam olabileceğime beni neredeyse ikna edeceksin. Her seferinde," diye gürledi boynuna, dişleri onu yerle bir etti, nefesi kesilene kadar ağzını emdi. "O zaman sıkı, genç kalçalarını benim için aç ve ben de sana göstereyim, değil mi? Sanki cehennemde bir yer kazanmışım gibi seni her zaman becereceğim. Dişleri onun boynuna battı ve sertçe iterek ayak parmaklarını çizmelerinin üzerindeki tüneğinden kaldırdı. "Tadını çıkarsan iyi olur."

Olive, ayakları havada sallanırken ve gırtlığına hapsolmuş bir çığlıkla doruğa ulaştı. Zevkin gücüyle o kadar şiddetli titriyordu ki dişleri takırdadı ve gözleri ışıkla dolmadan önce bulanıklaştı. Işık o kadar yoğunlu ki, bundan kaçınmak için başını Rory'nin omzuna attı. Parmak uçları hâlâ onun klitorisile oynuyor, mutluluğu uzatıyor ve onu hiç bitmeyecek hale getiriyordu. Ama onun da yaklaştığını hissettiğinde duygu, hayat değiştiren bir nirvanaya dönüştü. Ona *yanında ihtiyacı vardı* . Aynı heyecanı yaşamak. Her zaman. Her zaman.

Boğuk bir ses çıkardı ve kadın bunu nefes almak kadar doğal bir şekilde taklit etti, içgüdüsel olarak onun zirvesini nasıl daha iyi hale getireceğini bilerek iç duvarlarının onun etrafını sarmasını emretti. Rory sendeleyerek bir adım sağa doğru sendeledi, onu kalçalarından yukarı doğru kısa hareketlerle zıplattı, Olive'in sızlanmalarında noktalama işaretleri yarattı - ve sonra içinde bir sıcaklık filizlendi, Rory'nin bozuk bağırma müziği kulaklarına ulaştı. Adam onu yere indirirken ayakları kuma saplandı, kolları ona dolandı,

vücutları okyanusun alçalıp alçalmasını taklit ederek sallandı.

Arkasını dönmeden, aklından geçen düşünceleri şimdiden hissedebiliyordu. Çok kaba, çok açık ve her şeyi yaptığından endişeliydi. Korkularını yatıştırmak için sadece arkasını dönüp ona sersemlemiş, tatmin olmuş ifadesini göstermesi yeterliydi. Ama kelimenin tam anlamıyla hareket edemiyordu. Hiç taşınmak istemedim. Bu yüzden sağa doğru eğildi ve pazısını öperek, "Bu gece benim evimde kalsın mı?" diye fısıldadı.

Gerginliği, ona denize koşan bir dalgayı hatırlatarak onu terk etti. "Bir şartım var."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu, akşamın erken saatlerinden kalan bazı endişeler, içindeki memnuniyet balonunu kırmaya çalışıyordu. "Nedir?"

Rory daha niyetini anlamadan onu kollarının arasına aldı, burnundan bir dürtmeyle çarpık gözlüğünü düzeltti ve onu tahta kaldırımın altından göğsüne dayadı. "Ünlü uyumlu duş perdesi ve havluları görmek istiyorum."

Yüzünü omzuna gömdü ve güldü. "Tamamlamak."

Erkek arkadaşı tarafından tahta kaldırımında bir insan denizinin arasından taşınırken uyuyakalmak mümkün müydü? Olive, hipotezi test etmeye hazırlanıyordu ki Rory'nin kasları betona döndü. Olive'in içini titreten bu alarm yetti, gözleri uçarak açıldı. Görüş alanını takip etti ve Rory'ye bakan, sersemlemiş ve rahatsız görünen bir adam buldu. Aşağı yukarı aynı yaşıydılar, ama adam sarı saçlı ve temizdi, Rory ise her zaman şimşek çakmaya hazır güzel bir fırtına bulutuydu.

"Kim bu?" diye sordu.

Rory'nin Adem elması yükseldi ve düştü. "Bu o," dedi, topuklarının üzerinde dönüp Olive'i adamın aksi istikametine doğru taşırken. "Komaya soktuğum adam bu."

BEŞİNCİ BÖLÜM

RORY YEDİ YAŞINDAYKEN babası yüzmeyi öğrenme zamanının geldiğine karar verdi. Annesi, Andrew ve Jamie'yi yüzme derslerine sokmuştu bile ama para aynısını Rory için yapamayacak kadar kısıtlıydı. O Cumartesi öğleden sonra güneş kavurucuydu ve halk havuzu serinlemeye çalışan yerlilerle o kadar doluydu ki, ceset bolluğundan çatlak, beton tabanı göremiyordunuz. Hala kenarda durduğunu, sırtından aşağı terler aktığını, Jamie ve Andrew'un bir doğum günü partisinde olmamasını dilediğini hatırlıyordu. Keşke gelselerdi, böylece babasıyla yalnız kalmak zorunda kalmayacaktı. Havuza giden yol boyunca konuşmamıştı ve kimse onun nasıl bir ruh halinde olduğunu tahmin edemezdi.

"Ne için bekliyorsun?" Rory'nin babasının sesi arkasından geldi. "Bütün günüm yok, evlat. Atlamak."

Rory adama yüzme bilmediğini hatırlatma zahmetine girmemişti - zaten biliyordu. Okyanusa sadece dizlerine kadar girdiğini zaten biliyordu. Bilmediği şey, bilinmeyenin korkusunun en çok Rory'yi korkuttuğuydu. Su onu ağırlaştırır mı? Yüzmek ve dibini ayaklarıyla bulamamak nasıl olurdu? Yine de bu soruların hiçbirisi yüksek sesle dile getirilemezdi. Ona hanım evladı denirdi. Ya da sadece alay konusu olurdu. Belki de hazır olmadan önce içeri girdi. Hayır, bunu istemedi. Derin bir nefes almak için zamanı olduğundan emin olmak istedi.

Rory gözlerini kapatmış, göğsü ağrıyana kadar nefes almış ve vücudunun ne yapacağını bileceğini umarak havuza

atlamıştı. Keşke kardeşleri orada olsaydı. Serin etrafını sardı, ayak tabanları cızırtılı betona değdi ve zihnindeki panikle mücadele ederek, Andrew'dan gördüğü gibi ellerini kürek çekmesini emrederek kendini yukarı doğru itti. *Tekme atmak. Senin de tekme atman gerekiyor.* Yüzeyi aştığında duyduğu ilk ses, babasının kahkahasıydı. Dış hatları gölgelenmişti, tıknaz vücudu yaz güneşi tarafından çizilmişti ve paniğe kapılmış genç cankurtararı geride tutuyordu.

"Aferin evlat," demişti babası, yavaşça alkışlayarak. "Sonuçta seni bir adam yapabiliriz."

Yüzündeki paniği uzak tutmaya çalışan Rory, içini çalan istenmeyen gururu hatırladı. Babasını memnun etmişti. Bu daha önce olmuş muydu? Önce zıplamak, sonra soru sormak o günden sonra hayatının bir teması haline gelmişti.

Yine de şu anda? Kendini topluluk havuzuna attığı günden beri ilk kez... önce zıplayıp sonra soru sormuyordu. Olive'le değil. Onu bulduğunda, onu yutmaktan başka bir şey istememişti. Onu kendine sakla. Ama geri adım attı, değil mi? Doğru adam olduğundan emin olması için ona yer vermişti. Kendisini geliştirmek için ömür boyu sürececek bir yolculuğa başlamıştı. On beş dakika önce tahta kaldırımıdaki o adama baktığında, kendini kaçmış bir hayvan gibi hissetmemişti. Ne zaman saldırdığı kişiyle karşılaşacağını hayal etse, böyle hissedeceğini varsayıyordu. Hâlâ kilitli bir hücrede olması gerektiği gibi. Ama bu gece kendine yeni bir güven duydu ve bu çok iyi hissettirmişti.

O kadar iyiydi ki artık geçmişi içinde kilitli tutmak istemiyordu. Olive'in bisikletinden inmesine yardım edip onun binasına doğru yürürlerken, nabızı kulaklarında yüksek sesle zonkluyordu. Ona her şeyi anlatsa ne derdi?

Konuşmanın kaçınılmaz olduğunu zaten biliyordu, onun sessiz merakı ciltlerce konuşuyordu ama bu, hayvan gibi davrandığı geceyi anlatmak için fena halde gergin olmadığı anlamına gelmiyordu. Topluluğun güvenliği için hapse atıldığı gece.

Girişten birkaç metre uzaktayken, kapıcı kenara çekilip kapıyı açık tuttu. Bu adamla son iki karşılaşmasında olduğu gibi, kapıcının ifadesi Rory'yi görünce nahoş bir hal aldı ve kendine olan güveni bir an için azaldı. Adamın onu bir suçlu gibi görmeye hakkı vardı. Az önce tatlı, güzel kız arkadaşını toplum içinde -sert ve arkadan- becermemiş miydi ahlaksız pislik gibi?

Olive onun elini daha sıkı kavradı ve ona gülümsedi ve Rory onu kucağına aldığı anda onun göğsüne nasıl iç çektiğini hatırladı. Nasıl da yalvarmış ve isteyerek dizlerinin üstüne çökmüştü. hevesle. Hayır, tam orada onunla birlikteydi. Bu inanılmaz derecede zeki kızın kendi aklını bildiğine saygı duyması gerekiyordu.

Kapıcının Rory'ye alayla baktığını ve ağzının öfkeyle O şeklinde açıldığını görünce gülümsemesi soldu. "Mike, bu Rory. O burada olacak. Çok fazla." Rory'nin yanına eğildi ve çenesini kaldırarak girişten geçti. "Sana iyi geceler diliyoruz."

Asansöre biner binmez, Rory tutmakta olduğu kahkahayı attı ve Olive de ona katıldı. " *Sana iyi geceler mi diliyoruz?* "

Avuçlarını pembeleşen yanaklarına bastırdı. "Aman Tanrım. Kafamda uygun görünüyordu, ama sonra *Mary Poppins'teki baba gibi konuştum* .

Rory onu kollarının arasına aldı, vücudu hâlâ eğlenmeden titriyordu. "Sevimliydi."

Olive, onun bakışlarıyla buluşmak için başını yana eğdi. "Sana ilk kez böyle bakmıyor, değil mi?"

İsteksizce başını salladı.

"Bana söylemeliydin." Ellerini göğsünde, boynunda ve saçlarında gezdirdi. "Tamam değil. Seni tanımıyor bile."

Asansör yavaşlayarak durdu ve Rory yutkundu. "Daha sen de beni tam olarak tanımıyorsun. Bu gerçekten istediğin bir şey mi, güneş ışını?"

Tutuklandığı geceki gerçeğe atıfta bulunduğunu biliyordu. Ciddi ifadesi bunu açıkça ortaya koyuyordu. "Evet. Evet."

Metal kapı kayarak açıldığında Olive, Rory'nin elini tuttu ve onu duvarlarında aplikler ve altın levhalara daire numaraları kazınmış halı kaplı bir koridora götürdü. Koridorun iki ucundaki kameraları görünce sevindi. Güvende olacağı anlamına geliyordu. Bu da geceleri mışıl mışıl uyuyacağı anlamına geliyordu. Sıkı güvenlik, kendisini daha az yersiz hissetmesine neden olmadı ama elinin içindeki ele odaklandı. Onu nasıl bu kadar sıkı kavradı ve sen ona aitsin dercesine omzunun üzerinden güven verici bakışlar atmaya devam etti . *Buradasın çünkü sana ihtiyacım var.*

Rory derin bir nefes aldı... ve ona inanma seçimini yaptı.

Olive, koridorun kuzey ucundaki kapının önünde durup anahtarını kilide sokup onları içeri aldı. Işığı açtı ve Rory'nin gördüğü ilk şey kitaplar oldu. Çok fazla kitap. Renk kodluydular ve raflarda, masalarda istiflenmiş, yerde yığınlar halinde düzenlenmişlerdi. Havalı olsun ya da olmasın, buranın her santiminde Olive yazıyordu. Bu yüzden, onun izinden giderek ve kapının yanında ayakkabılarını

tekmeleyerek girerken kendini rahat hissetmekten başka bir şey hissetmedi.

Onun odadan odaya uçmasını, ışıkları açmasını ve kitap yığınlarını yoldan çekmesini izledi. Mutfak masasındaki evrak işlerini kaldırdı ve paslanmaz çelik buzdolabındaki küçük uçuşan saçlarını düzeltirken ve bulaşan göz makyajını düzeltirken yansımasına baktı. Dizüstü bilgisayarındaki birkaç düğmeye bastığında birbirlerine güldüler ve Sting'in "Fields of Gold" şarkısını söyleyen sesi daireyi doldurdu. Onun havasını izlemek o kadar keyifliydi ki, dairenin geri kalanına bakmak için dikkatini dağıtmak zorunda kaldı.

Tam karşıda, Tezgâh ve masanın üzerine iki vazo papatya t nemi , g ne li sarıya boyadı ı yemek odası ve mutfak birbirine ba lıydı. Freud havlusu bir sandalyenin arkasında kuruyordu ve açık bir ders kitabının yanına yarısı i ilmi  bir fincan çay bırakmıştı. Solunda küçük bir oturma odası vardı, sehpa görevi de gören büyük bir sandık ve bir ucunda onun yatağından fırlamış gibi görünen bir yastık olan s et bir kanepede vardı. O oda, Rory'nin alçak sesle ıslık  aldı ı sahil manzaralı bir balkona açılıyordu.

"Beni ziyaret etmek için sahile kadar y r menize bile gerek yok" dedi. "Muhtemelen beni buradan görebilirsin."

"Hayır. Denedim," dedi mutfaktaki bölme duvarın etrafından dolanarak ve çoraplarıyla ona doğru kayarak. "Senin yakın planın daha iyi zaten."

E ilip ağızlarını birbirine sürttü. "Evet?"

"Evet." Pahalı daireye tepkisini ölçmek istercesine onu inceledi. Rory de gülümseyerek, aynı yer olduğu sürece nerede oldukları umurunda olmadığını bilmesini sağladı. Haydi, diye mırıldandı, zevk yüz hatlarını daha da

yumuşatmıştı. "Duş perdesi ve havlu görmek istediğine inanıyorum."

Kısa koridorda salınmasını izleyen Rory takdir edercesine bir ses çıkardı. "Bir daha düşündüm de, belki bu bekleyebilir."

Olive'e uzandı ama o kıkırdayarak ondan kurtuldu, dans ederek banyoya girdi ve ışığı yaktı. "Danışmanlık becerilerimin kanıtını sunabilir miyim?"

Rory tertemiz banyoya bakmak için boynunu uzattı... ve kıkırdayarak başını öne eğdi. Duş perdesi, Güzel ve Çirkin'deki Belle'nin retro versiyonuydu. Çizgi film karakteri çıplaktı - iyi yerleştirilmiş bazı kitaplar dışında - ve havlular saçındaki mor çizginin aynısıydı.

"Pekala bebeğim, bu çok tatlı." Işığı söndürdü ve onu banyodan çıkardı, koridorda sallanırlarken onu öptü. "Ama çarşaflarınızda Disney karakterleri varsa, bir sorunumuz olabilir."

Alt dudağını ısırdı. "Bed Bath & Beyond ne kadar geç açılıyor?"

Rory gözlerini kıstı.

"Şaka yapıyorum. Zevkli bir funda grisi."

"Vay."

Başucundaki masa lambasının ışığı yandığında, yatak odasına bağlı başka bir balkon daha olduğunu gördü. Kontrol etmek için gitti, kilidi açtı ve köşeye sıkışmış bir şezlong bulmak için kapıyı kaydırarak açtı. "Burada güneşleniyor musun?" Dışarı çıktı ve bir daire çizerek döndü ve tam olarak o noktaya bakan başka kaç tane pencere olduğunu fark etti. Ah, bebeğim. Beni öldürmeye çalışıyorsun."

"Ne?"

Sahiplenici bir pislik olmayın . "Hiç bir şey." Arkasına baktığında onu tüylü kırlentlerle tamamlanmış kocaman, kabarık yatağının yanında otururken buldu. Güzel elbisesi ve sessiz lamba ışığında çok yumuşak, seksi ve kadınsı. "Sana bakan tek kişi olmayı istemekten kendimi alamıyorum." Odaya yeniden girdi ve gözlerinin onun üzerinde gezinişinden, sanki onun için uzanmaktan kendini alamıyormuş gibi vücudunun hafifçe yatağa yaslanmasından hoşlanarak ona doğru ilerledi. "Asla kıskanç olmadığımı bilmeni istiyorum. Tüm hayatım boyunca değil. Hepsi senin için, yani o...güçlü."

"Balkonda mayoyla kalmamı istemiyor musun?"

"Beni çıldırtsa da bunu yapmanı istiyorum." Uyluklarının arasına girdi ve onu yatağa kadar rahatlattı. "Bana çok fazla santim verme, tamam mı güneş ışını? Beni bir mil gitmeye ikna edeceksin.

"Bunu yapabilirim." Elbisesinin yan fermuarını indirip giysiyi çekip yatağın ucuna bırakırken nefesi kesildi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, don ve gözlük içindeki mükemmelliğe tepeden bakarak. Külot ve gözlükten *başka* bir şey yok . Parmak uçlarını boynundan aşağı, çıplak göğüslerinin arasından geçirdi ve göbek deliğinin etrafında daireler çizdi. Midesinin boşaldığını izlemek. "Gördüğüm en güzel şeysin, Olive Cunningham." Rory tişörtünü çıkardı ve onu kucağına aldı, yatağın ortasına yerleştirdi ve gözlüğünü zarar görmeyecek şekilde yerleştirdi. Çok erken baştan çıkmamak için kot pantolonunu çıkarmadan, onun yanına sırtüstü çöktü, ellerini başının altına koydu ve gözlerini tavana dikti. "Bu gece tahta kaldırımda olanları hiç açmasaydım... kiminle karşılaştığımızı... bana sorar mıydın?"

"Hayır, ama bu beni öldürür," diye fısıldadı, parmak uçlarını adamın göğsünün ortasında aşağı yukarı gezdirerek. "Senin kıskançlıktan kendini alamadığın gibi, ben de merak etmekten kendimi alamıyorum."

Tanrım, neredeyse karanlıkta onunla yatmak iyi hissettirmişti. Konuşmak, dokunmak, zaman sınırı yok. Anlatması kolay olmayacaktı, ama o anda orada, Olive'le olduğu kadar yükünden kurtulmak asla daha rahat olmayacaktı. "Teşekkürler. Buraya kendi zamanımda gelmeme izin verdiğin için. Kalbinin sıkışmasına neden olan uzun bir bakış attılar. "Tutuklandığım gece..." Boğazındaki rahatsızlığı gidermeye çalıştı ama hiçbir yere gitmiyordu. "Kulübeden eve yürüyordum. Tam orada, kaldırım boyunca, bu gece bulunduğumuz yerde - ve Jamie'ye ulaşamadım. Bir bira içmek için buluşacaktık. Çırpınmak ona göre değil. Her zaman zamanında gelir, geç geldiğimde her zaman söyleyecek alaycı bir şeyi vardır. Ama o gece zamanında gelmiştim ve o orada değildi."

Rory, olacakları geciktirmek için önemsiz ayrıntılar üzerinde oyalandığını biliyordu, bu yüzden kendini ilerlemeye zorladı.

"Belki bazı çocuklar hala yüzdüğü için geç kalmıştır diye düşünerek Jamie'nin kendisine tahsis edilen sandalyesine gittim ve bazı yaşlı adamları gördüm. Suyun içindeydiler. Güreşiyor gibiydiler, ben de tahta kaldırıma doğru yürümeye başladım ama içlerinden birinin Jamie dediğini duydum. Kardeşimin adını söyle." Rory gözlerini kapattı ve kanını ısıtan öfkeyle nefes almaya çalıştı. Bunca yıl sonra, bunu kontrol edemedi. "Bu gece gördüğümüz adam. Jamie'yi suyun altında tutuyordu."

Olive'in cildi Rory'ninkinin üzerinde buz gibi oldu ve Rory içgüdüsel olarak döndü ve iş için minnettar bir şekilde çıplak sırtına daireler çizerek onu kollarının arasına aldı. Bu, geride kalan öfkesinden uzaklaşmak içindi.

"Nefes almasına izin veriyorlardı. Onlar... Onu boğmayı planladıklarını sanmıyorum. Ama sarhoştular. Bunu bir mil öteden anlayabilir, seslerinden duyabilirdim. Bir hata yapmış olabilirler, biliyor musun? Ve *beş* tane vardı . Bire beş." Göğsü çöküyormuş gibi hissetti. "Ben her zaman bir savaşçı oldum bebeğim ama hiç bu kadar haksız bir şekilde savaşmamıştım."

"Hayır, yapmazsın." Olive onu sıkıca tuttu, yüzünü boynuna bastırdı. "Bunu yapmazsın. Senin hakkında bunu biliyorum."

"HAYIR. Ama bayıldıktan çok sonra birine vurmaya devam ederdim. Yaptım." Saçlarına titrek bir nefes verdi. "Dört arkadaşı beni çekemedi. Ben bir hayvandım. Polisler gelmeseydi ben de onlara saldırabilirdim. Benimle güreşti." Güçlkle yutkundu. "Onu öldürebilirdim. Sanırım yapardım, Olive."

Başını kaldırdı ve ona sempatik, güven dolu ve üzgün bir şekilde baktı... ve o geri kalanını çıkarmak zorunda kaldı. Hiç beklemediği ve hak etmediği rahatlığı kabul etmeden önce onu çıkarmak zorunda kaldı.

Saldırdığım adam...Jamie onun birlikte olduğu ilk erkekti. Ve bilmiyorum, pişman oldu. Ya da pişman *olmadığı* için nefret ediyordu . Ama biraz alkol aldı ve hissettiği her boku kardeşimden çıkarmaya karar verdi." Nefes aldı, nefes verdi. "Ona yaptığım şey genellikle çok daha uzun bir cezayla gelir

ama Jamie mahkemede ifade verdi. Yargıca yapabileceğini söyledim... o..."

Olive onun yerine, "Öldürülmüş olabilir," diye bitirdi, sesinde bir pürüz vardı. "Bu doğru, Rory. Öfkenin senin adına karar vermesine izin verebileceğini sanmıyorum. Dövüşmek ve birini yaralamak asla doğru cevap değil, ama...hikayeyi anlattığını duymak bile *beni* o kadar kızdırıyor ki, aynı şekilde tepki vermez miydim emin değilim. *Kimsenin* yardım edebileceğinden emin değilim ." Onu yakınına topladı ve o da ona, her şeyi bildiği ve yine de onu istediği gerçeğine kapılmasına izin verdi. Tanrı aşkına, bunun verdiği rahatlık başını döndürdü. "Kardeşini öldürebilirlerdi. Böyle bir şeyin gözünün önünde olduğunu görünce, aklının başında olmamana şaşmamalı."

Onayladı. "Sadece parçaları hatırlıyorum. Şimdi bile."

"İyi. Sanırım her ayrıntıyı hatırlamadığına sevindim, dedi başparmaklarıyla onun kaşlarını düzelterek. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Dudaklarını birleştirip onu yumuşakça öptü ve Rory kaba bir ses çıkardı. "Kahretsin, Zeytin. Bu bok senin için çok ağır. Bunların herhangi birini kafana sokmaktan nefret ediyorum. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Sadece iyi şeyler duymalı, görmeli ve hissetmelisin."

Birkaç vuruş boyunca ona sadece sessizce baktı. "En iyi sonlar, kötü bir başlangıçtan sonra gelir. İyi, ancak onu takdir edecek kadar kötü görmüşsen iyidir."

Rory ona ilk görüşte aşık olmasaydı, her şey tam orada, o cehennem gibi gösterişli apartman dairesinde yatağının ortasında yatarken olacaktı. Ona o kadar derinden aşıktı ki asla dibe ulaşamayacaktı. Hayatının geri kalanı bu kıza aşık

olmak, dibe batmak, dibe batmakla geçecekti. Zeytin. Onun Zeytini.

"Konuş benimle," diye tısladı, avucunu yan tarafındaki vadide gezdirip kalçasına dayadı. "Bana okuldan bahset. Bana en son okuduğun kitaptan bahset. Bugün benden ayrı geçirdiğin her saniyeyi duymak istiyorum.

Göğüslerinin uçları onun göğüs kıllarına bastırarak daha yakına sokuldu ve Rory inlemesini bastırdı. "Hmm tamam. Bugün sınıftayken, ben... derin, *derin* bir konsantrasyon içindeydim—"

"İyi bir kız."

"—bisiklet motorunuzun geri dönmesini dinliyorum."

"Ah." Dilini yanağına soktu. "Bok. Üzgünüm."

"Hayır değilsin."

"Hayır, kesinlikle hayır."

Sessiz bir kahkahayı paylaştılar, vücutları daha da yakınlaştı, çıplak ayakları onun baldırlarının arasına girdi, sıcak amcığı sinekliğinin arkasındaki şişkinliğe yaslandı. *Cehennem ve cennet çarpışıyor*. Rory'nin sağ elini kalçasının üzerinden geçirip o tatlı, küçük poposu avucunun içinde şekillendirmekten alıkoyma şansı yoktu.

"Hmm." Yanaklarına renk geldi. "Okuduğum son kitabın adı *You Are a Badass idi*."

Rory tek kaşını kaldırdı. "Bunun olacağını görmedim," diye homurdandı. "Zaten bir baş belası olduğunu öğrendin mi?"

"Evet. Ancak yeni ipuçları ve püf noktaları öğrenmenin hiçbir zaman faydası olmaz."

"Belki." Rory, onu kucağına yaslamak için arka tarafını kavradı ve saçma sapan olmayan bir öpücükle ağzını aldı.

Ağzını açtığında, onun nefes nefese olduğunu görünce memnun oldu. "Bak Zeytin. Senin çok genç olmanla ilgili bazı sorunlarım olduğunu biliyorum.

"Gerçekten mi? fark etmedim."

"Sessiz, serseri." Kıçına bir tokat attı ve ortaya çıkan nefesini ağzıyla yuttu ve onu ikisinin de inlemesine neden olan bir öpücüğün içine çekti. "Evet, yaşını bir problem haline getirdim ama bilmeni isterim ki... artık bir problem değil. Buraya tek başına taşındın, burayı tam istediğin gibi kurdun. Okula gidiyorsun ve arkadaş ediniyorsun. Onu her yaş için öldürüyorsun, güneş ışını." Burnunun ucunu öptü. "Seninle gurur duymama izin var mı?"

"İzin vereceğim," dedi Olive duraksayarak. "Aslında çok güzel. Birinin benimle gurur duyması." Durdu. "Aileme minnettar olmam gerektiğini biliyorum... kanal, böyle bir yerde yaşamama ve kredi derdi olmadan okula gitmeme izin veriyor, ama bazen düşünüyorum da, sırf benim iyi iş çıkarıyor."

Sesindeki hüznün içini paramparça etti. "Hiçbir zaman çok param olmadı, Olive ama seninle geçen zamanın yerini doldurabilecek hiçbir miktar olmadığını biliyorum. Seninle gurur duyuyorum? Ben şaşırdım. Bana kalırsa buraya kendi başına geldin ve Tanrıya şükür geldin." Yuttu. "Benim ailem senin olabilir. Ben, Andrew, Jamie, Jiya. Bana zaten sahipsin ama hazır olduğunda bir biz de var."

"Teşekkür ederim." Olive birkaç kez gözlerini kırptı, başını eğdi ve tekrar kaldırdı. Gülümsedi, bir bacağını Rory'nin kalçalarına attı ve üzerine oturdu. "Şimdi bu," diye soludu, ağır göz kapaklarının altından ona bakarak. "...çok sert."

"Ah evet?" diye sordu, onun izinden giderek ve konuyu değiştirerek, çünkü buna ihtiyaı olduğunu hissetti. "Yukarıdan ne yaptığına bağlı."

Onu kalçalarıyla kaldırdı ve Olive acıyla inledi.

Rory bıaklandı, kalbi boğazında atıyordu. "Aman Tanrım. Ne oldu?" Nabzı kulaklarında gümbür gümbür atarken, yara aramak için ellerini onun vücudunda gezdirdi. "Lütfen bana seni incitmediğimi söyle."

"Hayır, bu iyi." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sorun değil, birdenbire ortaya çıktı... eh, beklemiyordum ama ben sadece biraz... acıktım. Sunmak. Aşağıda."

"İsa." Göğsündeki acıyı ovuşturdu ama bu onu daha da kötüleştirdi. "Burada bekle. Gidip kendimi balkondan atacağım."

"Keser misin?" Güldü, onu tekrar yatağa itti, dudaklarını birbirine kilitledi ve yavaş yavaş alt vücutlarını birbirine bastırdı. Sanki yeterince suçluluk duymuyormuş gibi, horozu onun amının sıcak baskısına fırlatmaya hazırlanan lanet bir torpido gibi tepki verdi. "Sadece biraz acıyor, ama... ben yine de seni istiyorum," diye mırıldandı, kalçalarını hafifçe oynatarak. "Gerçekten kötü."

Rory parmaklarını arşafta kıvırdı ve gözlerinin kaymasını bekledi. "Emin misin güneş ışını? Bunu sert olduğum için söylemiyorsun değil mi? Bunu sana söylemekten nefret ettiğim için, ne zaman yanında olsan böyle oluyor." Bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Burada uzanıp sana sarılacağım. İsteyebileceğimden daha fazlası olacak.

"Aslında seni daha az istememe neden olmuyor," diye fısıldadı, kotunun fermuarını açıp klotuyla birlikte

bir ifadeyle onu görseler de, herkes onun bu işi iyi yaptığını bilirdi.

"Ah. Ah ." Başını geriye attı, ağzı açık, kalçaları meşgul, meşgul, daha hızlı hareket ediyor. "Gidiyorum. gidiyorum."

"İyi bir kız. Islak kedine ihtiyacı olanı ver.

"Ben. Sen. _ _

"Kim Bebek?"

Rory. _

Gelmesi birkaç saniye daha sürdü ve Rory, onun uzunluğu boyunca yukarı ve geri giderken, uyluklarını geriye doğru sıkıştırırken ve sürtünme olmadan ölecekmiş gibi klitorisini aletine sürterken, Rory hareketsiz kalmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Üst dudağında, göğsünde, alnında ter oluştu. Elleri çarşafı biraz daha sıkı sararsa, onları paramparça edecekti. Topları zonkluyordu, aynı yoğun tempo kafasında yankılanıyordu. *Hareket etme. Hareket etme. O gidiyor...*

Rory zirveye ulaştığında gerçekten bağırdı, tanık olması çok sıcaktı. Şiddetle titreyerek, gözleri kör bir şekilde ona doğru ilerledi. " *Lanet olsun* , nasıl bu kadar güzel olabiliyorsun?" Rory inledi, onu sırt üstü çevirdi ve üzerinde dizlerinin üzerinde durdu, elinde horoz, bir adamın ancak sona yaklaştığında ve ıstırabın bitmesini istediğinde ulaştığı hızda kendini okşadı. Çarşafların arasında onun altında soluk soluğaydı, göbeği adamın kaldırdığı ereksiyonun tam altındaydı, sarı saçları dökülmüş boya gibi etrafına dağılmıştı. "Lanet olası bir meleğe benziyorsun, ama yine de her yerine geleceğim. Benim olanı işaretleyeceğim."

Olive'in yüzünden bir merak ifadesi geçti, sanki onun kendisine takıntılı olduğunu anlamış gibiydi. Sırtını büküp

eğlendirmek için göğüslerini sallayınca bu mucize masumiyete dönüştü ve Rory bir kükremeye geldi, nem onu beyaz ipler içinde bırakarak göbeğini, göğüslerini sıyırdı ve sonunda sadece bir şeridi kaplayan harap olmuş tangaya damladı. onu kedi Bir gecede iki kez bu kadar sert gelmesi sistem için bir şok olmuş olmalı çünkü titreyen vücudunu kontrol altına alamıyordu. Banyosunda bir havlu bulup onu dikkatlice temizlediğinde devam etti. Yatağa düşüp Olive'i kollarının arasına aldığı anda, saçlarına, yanaklarına, ağzına öpücükler yağdırdığında daha yeni yatışıyordu.

"Rory," dedi karanlığa doğru. "Sabah burada olacak mısın?"

"Elbette yapacağım, güneş ışını," diye yanıtladı, onu hafif bir örtüyle örterek. "Barı hazırlamam gerekiyor ama vedalaşmadan gitmeyeceğim, tamam mı?"

Az önce yaptıklarından daha uyanık ya da daha az yorulmuş olsaydı, belki de rahatlayarak nasıl hızla söndüğünü fark edebilirdi. Ve nedenini merak ettim.

ON ALTINCI BÖLÜM

O LIVE, hayatında hiç bu kadar sıcak ve rahat olmamıştı.

Kendini yataktan zorla çıkarması, hijyenik ritüeller gerçekleştirmesi ve sınıfa ağır ağır gitmesi gerekeceğini bildiğinden, genellikle belirgin bir keder duygusuyla uyanırdı. Bu sabah tamamen başka bir hikayeydi. Altın kürelerden oluşan bir nehirde, gevezelik eden suyun müziği eşliğinde yüzüyor olabilirdi. Uzuvarları hareket etmiyordu ve bu onun için sorun değildi. Rory onu bir ayı kucağına aldığı anda ve çıplak poposu kucağına sıkıştırdığında, hareket etmek tamamen abartılmış görünüyordu.

Gözlerini açıp odanın karşısındaki asılı aynadaki yansımalarına bakarken dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Boyut farkları ve... sadece basit farklar tam ekrandaydı. Uzun boylu, sert yapılı ve mürekkeple kaplıydı, siyah saçları başının etrafında dağınık bir çelenk halindeydi. Olive küçüktü, daha solgundu, açık renkti, bulunabilecek bir dövme değildi. Rory sahiplenici bir kolla onun beline dolanmış, hafifçe nefes alan ağzı saçlarının arasında kaybolmuştu. Uyluklarındaki kıllar onun bacaklarının arkasını gıdıklıyordu ve bu bir şekilde çılgınca bir tahrikti.

Uyandığında ne yapacaklardı? Onu karnının üzerine çevirip sıcak ve yavaşça içine sssss basar mıydı? En son geceyi birlikte geçirdikleri zamanki huysuz sabah sesini hatırladı ve kulağında yıpratıcı ve ısrarcı bir şekilde tekrar duymak istedi.

Olive gözlerini kapadı ve erkek arkadaşını azgın suratıyla uyandırmamak için düzenli nefes almaya odaklandı. Yine de, Rory kesinlikle aldırmazdı. Sanki vücudu onunkinin uyandığını hissetmiş gibi, ereksiyonu poposuna doğru şişti ve yanaklarının yarıklarına bastırdı. Olive aynadaki yansımasına *aman Tanrım dedi, göz kapakları yeni duyumlarla dalgalanıyordu*. Sadece bir erkeğin kollarında uyanmakla kalmıyor, aynı zamanda aşık olduğu seksi, sevecen, hassas, çekici bir adamın yanında uyanıyordu.

Bu yüzden aşık olduğu için, kalbinin hızla attığını duyup duymadığını merak etti. Kurutucudaki masa tenisi topları gibi kaburgalarından sekip sıçraması.

Ona söylemeliyim.

Tam o anda midesi alt üst oldu ve kalbinin atışı farklı bir nitelik kazandı. Gergin biri. Dün gece uykuya dalmadan önce

en yüksekten dengesiz bir uçuruma düşmüştü. Rory'ye gittikçe daha çok aşı oluyordu ama bu düşüş onu daha çok korkutuyor gibiydi. Hayatında ne kadar kalacağı konusunda daha endişeli.

Elbette, Rory'nin onun hakkında hissettikleri her dokunuşta, her pckte ve kelimedeydi. Ama güvensizlikleri ve üstesinden gelmesi gereken gemişı vardı. Kalbi her gece ona geri döneceğine inanıyordu. Yine de kafası farklı bir hikayeydi. Bir kez uzaklaşmıştı. O uzaklaşmıştı. Ve ona olan hisleri geri dönüş noktasını geçtikten sonra bunu tekrar yaparsa, hayatta kalabilir miydi?

Biraz havaya ihtiyacı olan Olive, Rory'nin ağır kolunun altından kurtuldu, Rory sırt üstü yuvarlanırken ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı, Rory gerinirken kolları ve göğsü esnedi ve tekrar hareketsiz kaldı. Orada oturup onun her santimini ezberleyebilirdi ama onun yerine ayağa kalktı ve Rory uyanmadan hemen önce giyinmek isteyerek eski bir tişört giydi.

Olive olabildiğince sessizce dişlerini fırçaladı, sonra kısa koridoru yürüyerek mutfağa girdi. Dün gece daireye girdiğinde Rory'nin varlığıyla dikkati o kadar dağılmıştı ki telefonunu çantasından bile çıkarmamıştı. Olive lisede satın aldığından beri cep telefonu komodinin üzerinde şarj olmadan uyumadığından, bu onun delicesine aşı olduğunu kanıtlamadıysa, hiçbir şey kanıtlayamazdı.

Çantasını yemek masasının üzerinde düşürdüğü yerde buldu ve cihazı dışarı kaydıldı, ekranda annesinden gelen bir mesaj görünce yutkundu. Bir haftadır konuşmamışlardı ve sadece gelişigüzel bir şekilde *nasıl yerleşiyorsun tarzında konuşuyorlardı* . Uzun zamandır konuşmaları zorlamadan

başka bir şey değildi ve Olive arada bir annesinin daha derine inmek istediğini hissediyordu. Hatta belki de ailenin herkes bir tarafta, Olive diğer tarafta olacak şekilde nasıl bölünmüş olduğu için özür diler. Ama gerçekte hiç olmadı. Bu nedenle, ne zaman telefonlarını kapatsalar, Olive kendini daha da kötü hissediyordu. Eskiden her anını birlikte geçirdiği insanlara daha az bağlıydı.

Olive bir anlık tereddütten sonra başparmağını ekranda kaydırdı, telefonun kilidini açtı ve mesajlarına gitti.

Merhaba tatlım! Yeni bölümü izlerseniz diye bir bilgi vermek istedim. Kanal için yeni bir oyuncak kutu açma alanına ihtiyacımız vardı ve sizin odanız tek seçeneğimizdi. Ziyarete geldiğinizde uyuyacak bir yeriniz olduğundan emin olacağız, bu yüzden endişelenmeyin! Belki bir dahaki sefere buraya geldiğinizde bir tatil yeri macerası yaşarsınız! Sadece hazırlıksız yakalanmanı istemedim. Yeni bölüm çok eğlenceli. Aygıt Çılgınlığı! Seni seviyorum anne

Uyuşma Olive'in başının üst kısmında başladı ve parmakları ve ayak parmakları aracılığıyla karnına doğru yayıldı. Ekrana o kadar uzun baktı ki kelimeler birbirine karışmaya başladı. Asit boğazının duvarlarından yukarı sızıp kurumuş ağzına sızarak diş macununun geride bıraktığı naneli iyiliği yok etti. En çok da saf hüznün vardı. boşluk. Öğleden sonra eve girip onları onsuz bir video çekerken bulduğunda aynen böyle hissetmişti. ihanet Terk edildi.

Sonunda onu tamamen silmişlerdi.

Olive koridorda yatağın gıcırdadığını duydu ve telefonu düşürdü. Almaya tenezzül bile etmedi. Sağ elinin parmaklarını sol elinde ovuşturarak uyuşukluğu gidermeye

çalıştı ama işe yaramadı. Ciğerlerinde bile his yoktu. Nefes aldığından bile emin olamıyordu.

Rory tişörtünü giyerek odaya girdiğinde, Olive otomatik olarak geri çekildi, poposu mutfak masasına çarptı ve papatya vazosunu itip kaktı.

"Günaydın, güneş ışını," dedi Rory, o boğuk sabah sesiyle, kafası gömleğinin üzerinden fırlayarak. "Erken sınıf, değil mi? Seni oraya bırakabilirim ama bu sefer seni geri götürmek için ortalıkta kalamam." Yüz ifadesi Olive'e bu gerçeğin onu rahatsız ettiğini söylüyordu, ama Olive bunun arkasındaki nedeni anlayamıyordu. Mesajdan başka bir şey düşünemedim. Artık ailesine ne kadar bağlı değildi. Resmi olarak oyulmuş.

"E-biliyorsun... evet. Ben, um...Otobüse her iki yönde de binebilirim." Sert bacaklarının üzerine çömeldi ve telefonunu aldı ve yüz üstü masanın üzerine bıraktı. "Bara gitmelisin."

Öneri Olive'in ağzından çıkar çıkmaz daha rahat nefes aldı. Rory ile vakit geçirmekten başka bir şey istemeyen tarafı kontrol altında değildi. Bulunacak hiçbir yer yok. Ve kalbi onu çalıştıramayacak ya da durduramayacak kadar yaralıydı. Sadece *uzaklaşmak* istedi . Zarar verebilecek her şeyden uzaktaydı ve Rory zaten bazılarına neden olmuştu. Değil miydi?

Evet. Aman Tanrım, tekrar kenara çekilmek için kendini açamadı.

Başı bulutlardaydı. Bunun sonsuza dek süreceğini düşünmek saflıktı.

Sonsuza kadar? Cidden?

Birbirlerini sadece birkaç haftadır tanıyorlardı ve o zaten ondan bir kez ayrılmıştı. Tekrar olması an meselesiydi. Artık

boşluğu istemiyordu. Ebeveynlerinin verdiği kayıp duygusu korkunçtu ama o bununla yaşama yoluna girmişti. Acıya rağmen çalışıyor. Rory'nin potansiyel kaybını eklemek akıllıca değildi. Olursa onu öldürürdü.

"Zeytin." Rory'nin kara kaşları çatıldı. Adam ona doğru bir adım attı ama kadın tekrar geri çekildi -vazodan masaya su sıçrattı- ve onun bariz alarmı kendi alarmını patlatmış gibiydi. Tanrım, bebeğim. Sorun nedir?"

Yavaşça nefes verdi. "Hiç bir şey."

"Cehennem gibi." Endişeli bakışları tüm vücudunu taradı, bronz teni kireç gibi oldu. "Bugün... daha mı kötü? Acı mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Hiçbir şey değil." Biraz dengesini sağlayan Olive masanın arkasına geçti, tutucudan bir peçete aldı ve döktüğü suyu sildi. "Sadece ders için hazırlanmam gerekiyor."

"İyi." Gözleri onun her hareketini takip ediyordu. "Bekleyeceğim."

"Rory..."

"Ne?" Kafasını salladı. "Bir şeyler oldu. Beni çok korkutuyorsun."

"Ben?" Olive, ses tonundan nefret ederek alay etti. "Korkmalıyım."

"Bu ne anlama gelir?"

Bu işe yaramayacaktı. Ona gerçeği söyleyemezdi. Ailesinden gelen haberleri ona söyleyemedim. Onu nasıl da mahvetmişti. Ona tekrar güvenmekle ne kadar aptalca davrandığını anlamasını sağladı. Onu tersine ikna edecekti. Sözler verir ve onu öperdi ve o da giderdi. Şimdi bile, odanın diğer ucundaki enerjisi onun karnındaki alçak kasları, kalbinin etrafındaki karmaşık kasları çekiştiriyordu. Bu

adamın her parçası onun her parçasını etkiliyordu. Sadece gitmesini sağlamak zorundaydı . *Tanrım, beni daha fazla incitmeden önce git.*

Dün gece karnavalda, Rory'nin kurtarılmaya ihtiyacı olduğu için kendisine çekildiği teorisine varmıştı. Belki de kendi ayakları üzerinde durmaya devam ettikçe, otobüslerin önüne geçmeyi ihmal ettikçe ya da neredeyse boğulmak üzereyken ilgisini kaybedecekti. Canı sıkılabilirdi. Kötü ev hayatından arta kalan birini kurtarma ihtiyacını karşılayamıyordu. Hapishanedeyken annesinin maruz kaldığı taciz.

Olive'in çaresiz beynine göre her şey mantıklıydı. Onu uzun süre istemezdi. O gidecekti. Tıpkı ailesinin yaptığı gibi, onun sözünü kesecekti. Acıtacaktı. Hayatta kalmak için çok fazla.

"Rory, sanırım... Ben sadece..." Olive'in gözleri masanın üzerinde açık duran ders kitabına takıldı. "Sanırım şu an sadece okula odaklansam daha iyi olacak. Dün gece arkadaşlarımı ekmemeliydim. Birlikte vakit geçirmem gereken insanlar onlar. Benimle aynı şeylere değer veren insanlar. Okul. Eğitimimi alıyorum. Yapamam... bu işe yaramayacak."

Mümkünse, Rory'nin yüzü daha da soldu. "Bana zeki kız bakışı atıyorsun."

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri olmasa da Olive bundan hoşlanmamıştı. Ona nasıl bakıyordu? Az önce ne söylediğini hatırlamıyordu bile. "Üzgünüm, Rory," dedi titreyen bir nefesle. "Yapamam."

"Benimle olamaz," diye tısladı, gözleri çok uzak bir kaliteye büründü. "Kahretsin, güneş ışını. İçimden bir ses

birdenbire seni sallamamı, seni öpmemi, neden benden korktuğunu öğrenmemi söylüyor. Sana söylediklerim yüzünden mi, değil mi? Tutuklanmam..."

" *Hayır* . Bu değil."

Olive'in ağzından bir inkar çıktı, ama görünüşe göre dinleyemeyecek kadar onun üzerine konuştu.

"Beni kesersen kendime söz verdim, adam gibi davranır ve buna saygı duyardım. Seni rahat bırak, dedi, sözler camdan kesilmiş cam gibi çiğ geliyordu. "Kemiklerim bana tam tersini yapmamı söylüyor, bebeğim. Ben burada duruyorum ve sen bir nedenden dolayı acı çekiyorsun ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Bu sefer dinlememe sırası Olive'deydi. Sesindeki ıstırap karşısında kalbi küt küt atmıştı ama aklı onun harap olmuş açıklamasının yalnızca bir kısmında takılıp kalmıştı. *Kendime söz verdim, eğer beni kesersen, adam gibi davranır ve saygı duyarım. Seni yalnız bırakayım.*

"Bunun işe yarayacağını hiç düşündün mü?" Göz kapaklarının arkasında sıcak gözyaşları birikti. "Yoksa tekrar uzaklaşmak için bir işaret mi bekliyordun?"

Rory'nin bakışları keskinleşti. "Konu bu mu?" Sert bir ses çıkardı. "Zamanda geri dönebilseydim, senin peşinden koşardım. Yapmamış olmam beni *öldürüyor* ."

Olive zayıfladığını hissedebiliyordu. Ayaklarının hareket etmesini engellemek için acıyana kadar kalçasını masaya bastırmak zorunda kaldı. Onu kucağına alacağını, tutacağını, göğsündeki ağrıyı dindireceğini bildiği yöne doğru taşıyordu. "Konu bu değil." Yalanı zar zor fısıldadı. "Okul için hazırlanmam gerekiyor. Benim için en iyi olanı yapmalıyım. *Lütfen* , sadece..."

Boğazı kapandı, gitmesine izin vermeyi *reddediyordu* .

Rory, boşlukları ıssız bir ifadeyle doldurdu. "Gideceğim," dedi avucunun içiyle göğüs kafesinin ortasına sürterek. "Gitmemin senin için en iyisi olduğunu düşünüyorsan, başka seçeneğim yok." O daha hazırlanamadan, adam masanın etrafından dolandı ve yaklaştı, o kadar yaklaştı ki, nefesinin öpücüğünü dudaklarında hissedebiliyordu, vücudunun ısısı tenini okşuyordu. "Gideceğim ama beni dinle, Olive Cunningham. Git hayatını yaşa. Umarım en *iyi* hayatın senin olsun dediğimde bana inanırsın bebeğim. Senin için her şeyi istiyorum." Sanki ona uzanmak isteyip de ulaşamıyormuş gibi, onun yanında yumruklarını sıkıldığını görebiliyordu. "Sen o hayatı yaşarken, benim oralarda bir yerlerde olacağımı unutma. *senin* için yaşamak Ve bir günlüğüne, bir *dakikalığına* geri dönmemi istersen, seninim. Ve daha sonra bunun yanlış olduğuna kaç kez karar verirsen ver, bunu tekrar tekrar yapacağım. Sana tapmak için etrafta bekleyeceğim güneş ışını. Ne zaman istersen. Anlıyor musunuz?" Eğildi ve kadın sızlandı, bir öpücüğe hazırlanırken, az önce verdiği yeminle sendeledi. "Tanrı onu benden koparana kadar seni bu kara ruhla seveceğim."

Kalbi hızla atarken bile, aklının bir köşesinden bir ses şüphe duydu. Hayır. Hayır, onu sevip sevmediğinden emin olamazdı. Sadece *yaptığını* düşünebilir .

Rory yavaşça geri çekilmeye başladı.

Ben de seni seviyorum. Tanrım, seni çok seviyorum.

O dönüp kapıdan çıkarken zihni arkasından kelimeleri haykırdı.

Alçalan sessizlik o kadar yüksekti ki, kendi hırıltılı nefeslerinin altında katmanlaşan okyanusun donuk sesini

duyabiliyordu. Sağduyu, Olive'in içindeki çılgın, otantik, evcilleştirilmemiş aşkla savaştı ve onu yerinde tuttu.

O gitti. O gitti, bu yüzden incinemem.

O gitti, bu yüzden sonsuza kadar incineceğim.

Kaybedilen bir savaştı. Ve o anda, sarsılmış, yalnız, kalbi kırık ve hâlâ ailesinin yaptıklarının şokunda, savaşamayacak kadar güçsüzdü.

*

Olive öğrenci kütüphanesinde üç saattir oturduğunu fark ettiğinde Cuma öğleden sonra GEÇ VAKİTTİ . Gerçekten mi? Bir kitaba bakmak için gelmişti ve o kitap hâlâ önünde, cilalı maun masanın üzerinde duruyordu. açılmamış Salı sabahından beri bunu çok yapıyordu. İmar. Odalara neden girdiğini ya da daireden neden ayrıldığını unutarak. Böylesi muhtemelen daha iyiydi, beyni gerçekliği bulanıklaştırıyor ve çevresini aslında kendisinin de katılmadığı uyuşuk rüyalar gibi hissettiriyordu.

Olive, önünde duran kitabı açtı ve tekrar kapattı, parmaklarını saçlarına gömdü, derin bir nefes aldı ve kalp atışının boğuk sesini duymamaya çalıştı. Gittiği her yerde onu takip ediyor, çatlaklarından onu sorumlu tutuyor gibiydi.

Rory'nin dairesinden üç gün önce çıkmış olması nasıl mümkün olabilirdi? Bir saat önce olabilirdi, anın korkunç sonu çok taze ve keskindi. Yine de dokuz ay önce olmuş gibi hissettirdi. Artık okul dışında zaman için herhangi bir referans çerçevesi yoktu. Kalk, giyin, otobüse bin, dersi dinliyormuş gibi yap, eve git ve dolambaçlı notlara boş boş bak.

Olive'in bakışları telefonunun ekranına kaydı ve tarihi fark etti - hem de ilk defa değil. Bu akşam Rory'nin annesinin doğum günü partisiydi. Ona gideceğini söylemişti ve şimdi sadece saatler kalmıştı. Ne hissediyordu? Geri adım mı atmıştı? Tanrım, öyle olmadığını umuyordu.

Olive, kitabı raftaki yerine koyup otobüs durağına gitmek niyetiyle masadan geri itiyordu, ama Leanne sakızından bir şaplak atarak masaya çöktü ve onlara şeytani bir bakış kazandırdı. kütüphaneci

"Selam sen," dedi, Olive'in omzuna yumuşak bir yumruk atarak. Geç kaldın.

"Evet biliyorum." Olive, bütün hafta boyunca yaptığı gibi, yüzüne dürüstçe ama tuhaf bir şekilde doğal olmayan bir şekilde gülümsemeye zorladı. Ama alternatif üzgün suratından daha iyiydi. "Long Beach'e dönmeden önce biraz okuyorum. Neden buradasın?"

"Rehberlik öğretmeniyile görüştüm."

Zeytin başını salladı. "Otobüs durağına mı yürüyorsun? Ben de peşine düşerim."

"Bir dakika içinde." Leanne, kütüphanecinin öfkeyle içini çekmesine aldırış etmeden parmaklarıyla masaya vurdu. "Seni Facebook'ta bazı fotoğraflarda etiketledim ve sen yorum bile yapmadın. İnsanlar buna sanal olarak şahit olmazsa biz arkadaş mıyız?"

"Üzgünüm, ben..." Olive telefonunu kaptı ve mavi ve beyaz simgeye tıkladı. "Katılmadım. Ben-"

"Pek çok şey yapıyor muydun?" Arkadaşı ona yarım bir gülümsemeyle baktı. "Zombi gibi davranıyorsun. Profesörümüzün seni vaka çalışması olarak kullanacağından

endişelendim. Klasik Çaresiz Kalp Kırıklığı, katılmıyor musun sınıf?"

Üç parmağıyla alnına masaj yaptı. Ah, biz sadece bir aydır arkadaşız ve ben hormon yüklü ve umutsuz arasında gidip geldim. Kayıplarınızı kesmek ve kaçmak için yargılama yok. Cidden."

"Kapa çeneni." Leanne, Olive'in telefonuna başını salladı. "Kuyu. Yorum yap kahretsin. Benim lütuflarıma geri dön.

"Tamam tamam." Olive bildirimlerine gitti ve Leanne'in onu dört fotoğrafta etiketlediğini gördü. İlkine tıkladığında kalbi ağzına geldi. Rory. İşte oradaydı. Kale Kapısı'ndaki barın arkasında. Yıkılmış görünüyordu. Hatta çıldırmış. Her ne gördüyse onu fazlasıyla üzmüştü. Jamie'nin onu dizginlediği noktaya kadar. "Bunu ne zaman aldın?"

"Şu kıdemli pisliklerle dışarı çıktığımız gece." Omuz silkti. "Bara girdiğimizde fotoğrafı çektim ve milkshake dükkanındaki Rory'yi tanıdım. Bu, Zed'in kolunu senin omuzlarında gördüğü sıralardaydı."

"Ah," dedi Olive, sesi küçük geliyordu. Kesilmiş bir uzuv gibi özlediği adamı daha fazla görmek için çaresizce bir sonraki fotoğrafa geçti ve midesi bir dalış yaptı. Onu okuldan aldığı gün çekilen fotoğrafta, Rory'nin dünyanın en lezzetli kötü çocuğu gibi bisikletine yaslanmış, yaklaşırken sırtıttığı görülüyordu. Olive'in nabızı dalgalandı, o tanıdık yalnızlık onu ele geçirdi. Bok. Kahretsin. Onu çok özledi. Rory'nin ona nasıl baktığını nasıl tam olarak anlamamıştı? Sanki... su üzerinde falan yürüyormuş gibi.

Aciliyet kan dolaşımına sızdı. Sanki oradan çıkması gerekiyormuş gibi. Ama oksijenden çok Rory'nin başka bir resmini görmeye ihtiyacı olduğu için koltukta kaldı.

Milkshake dükkanındaki standda oturan onlardı. O ilk gün.

Olive'in atışı tarif edecek kelimeleri bile yoktu. Oldu...

İlk görüşte aşk. Argüman yok. İnkâr etmek yok.

Rory'nin çenesi gergindi, yeşil gözleri hayranlıkla bakıyordu. Olive bir ağız dolusu arıyı yakalamaya çalışıyor gibiydi. Ve ikisi de biraz korkmuş görünüyorlardı.

"Vay." Nem yanaklarından aşağı aktı. "İ-inanılmaz fotoğraflar çekiyorsun."

"Rehberlik danışmanıyla bunun hakkında konuşuyordum. Ana dalımı fotoğrafçılığa çeviriyorum." Leanne, Olive'in şaka yaptığını anlaması için sırtıttı. "Olive, o herif senin için deli oluyor. Ne oldu bilmiyorum ama bir çözüm bulunmalı."

Olive son resme kaydıldı ve nefesi ciğerlerinde tılandı. "Ne zaman..."

"O öğleden sonra o açık hava kafesinde ders çalıştık. Hatırlamak?"

Neredeyse. Ufak tefek şeyler vardı ama doğru hatırlıyorsa, çalışma tarihi Rory ile binasının karşısındaki kaldırımında ayrıldıktan sonraki gündü. Ve yine de, resmin arka planında, onu uzaktan izliyordu. Dönüp gitmeye hazırlanıyordu, neredeyse kendinden bıkmış görünüyordu. Ama yorgun, tıraşsız yüzündeki mutlak özlem inkâr edilemezdi. Keskin, bariz ve nefes kesiciydi.

"Orada olduğunu neden bana söylemedin?"

"Belki de yapmalıydım." Leanne omuz silkti. "Sizi o günden önce sadece bir kez birlikte görmüştüm. Seni mi takip ediyordu yoksa sadece... kalp hastası mı olduğundan emin değildim. Sanırım seni onunla yeniden iletişime

geçmen için cesaretlendirmeden önce ikinci olduğundan emin olmak istedim ama bu kendiliğinden oldu." Kollarını dramatik bir şekilde iki yana açtı. "Şimdi yine buradayız."

Olive, görüşü bulanıklaşana kadar resme baktı. Onu gerçekten hiç terk etmemişti, değil mi? Bunu bir dereceye kadar biliyordu. Okuluna giderken otobüsüne eşlik ettiği, binasının önünden geçtiği biliniyor. Onu özlediğine, ilişkilerini asla kontrol etmediğine dair kanıta sahip olmak... güçlü bir bilgiydi. Rory tarafından asla gerçekten terk edilmemişti. Bir gün bile değil.

Rory'nin adı vurgulanmıştı, yani fotoğraflarda etiketlenmişti. Bir anlık tereddüitten sonra, Olive tıkladı ve profiline alındı. Hiçbir şey değişmemişti. Okulun arkasında hala aynı resimleri vardı. Hâlâ *İlişkide* olarak listeleniyorlardı . Hesapları yaptığından beri muhtemelen bir kez bile oturum açmamıştı. Sosyal medyayı hiç kullanmadı...

Hayır. Bekle, *Facebook'taydı* . Olive'in eli yavaşça ağzını kapattı.

Milkshake dükkanında check-in yapmıştı. Onu kapı dışarı ettiğinden beri her gün.

Tanrım _ Onu dairesinden atmıştı. Hayatından.

Bunu nasıl yapabildi? Bu adama aşıktı. Şiddetli, sarsılmaz aşk - ve o da onun için aynı şeyi hissediyordu. O anda onun kollarında olmamak ıstırap vericiydi.

Sen o hayatı yaşarken, benim oralarda bir yerlerde olacağımı unutma. *senin* için yaşamak Ve bir günlüğüne, bir *dakikalığına* geri dönmemi istersen, seninim. Ve daha sonra bunun yanlış olduğuna kaç kez karar verirsen ver, bunu tekrar tekrar yapacağım. Sana tapmak için etrafta

bekleyeceğim güneş ışını. Ne zaman istersen. Anlıyor musunuz?

Olive, sandalyesini geriye doğru uçuracak kadar hızlı durdu. Onu henüz kaybetmemişti. Bunu düzeltebilirdi. *Tanrım, lütfen bunu düzeltmeme izin ver.* Rory ona süresiz olarak bekleyeceğini söylediğinde ona inandı. Ona *güvendi* . Onu bir daha asla incitmeyecekti.

Onu bir daha asla incitmeyecekti.

Ve sözünü tutarak başlayacaktı.

Olive, doğru kişiyi bulup gönder tuşuna basana kadar telefonuyla uğraştı. "Jiya?" Çekingen bir uğultu onun tek selamıydı. Haklısın. Jiya, Rory'ye sadıktı ve Olive bunun için minnettardı. Köşesinde insanlar olmasını hak ediyordu. Yine de Tanrıya şükür Jiya onu Rory'nin evinden eve bıraktığı gün telefon numaralarını değiş tokuş etmişlerdi. "Bana doğum günü partisinin adresini söyler misin?" Sessizlik geçti. "Lütfen?"

Bir dakika sonra Olive sandalyesinden fırladı ve Leanne'i kucakladı. "Kafamı kıcımdan çıkarmama yardım ettiğin için teşekkür ederim." Arkadaşını iyice sıktı. Sana çok şey borçluyum.

Bununla birlikte, elinde sırt çantasıyla kütüphaneden koştu.

" Hâlâ herhangi bir yorum göremiyorum ," diye seslendi Leanne arkasından.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Masayı tabanına bağlayan sürgüyü çevirirken R ORY'NİN ELLERİ İTİRAZ ETTİ . Tornaavidayı defalarca çevirerek metali sıyırmaya başlıyordu ama elindeki gerginliğin tadını

çıkarıyordu. Göğsündeki baskıyı yüzde bir oranında azalttı ve şimdilik bu, onu uçurumdan düşmekten alıkoymaya yetti.

Sonunda tornavidayı bıraktı ve tekrar yere oturdu. Devrilmiş masalara baktı. Eskiden üst kattaki yemek odasını süsleyen ama o zamandan beri alt kattaki depoya kaldırılan eskiler. Her biri ters çevrilmiş, tabanları çıkarılıp yeniden tutturulmuş, üstleri zımparalanmıştı. Dün gecedен beri Kale Kapısı'nın bodrumunda görevini tamamlıyordu. Sırada sandalye ayakları vardı. Bu, Olive'i bulmaya gitmesini birkaç saat daha engelleyebilir. Sadece onu görmek için. Sadece iyi olduğundan emin olmak için. Bir bakış istemek için çok şey miydi?

Başını ellerinin arasına aldı ve avuçlarından sızan yapışkanlığı hissetti, hızla kot pantolonuna sildiği yağla karışık kan.

Rory cehennemdeydi. Salıdan beri Olive'i görmeden nasıl hayatta kalmayı başarmıştı, aklı almıyordu. Hayatının geri kalanında bununla idare edebilecek miydi? Hayır. Olamaz. Şehri terk etmek zorunda kaldı. Onu başka bir erkekle görseydi, mantıklı bir seçenek olmazdı. Kahretsin, karanlık bir bodrumda kanıyor ve terliyordu - *artık* mantıklı değildi .

Tıpkı son yetmiş sekiz saattir yaptığı gibi, Olive'in dairesindeki sahneyi yeniden canlandırdı. Adam yatak odasından çıktığında nasıl bembeyaz olmuştu. O konuşurken nasıl da sıçramıştı. Hala uyanmadan önce *bir şey* olduğundan şüpheleniyordu . Yapbozun bir parçasını kaçırdığını. Yine de onu incittiği inkar edilemezdi. İlk gittiği andan beri acı çekiyordu ve Olive'i herhangi bir şekilde inciteceğini bilmek, kafasına çivi çakmak gibiydi. Bunu kaçırmıştı. Ayrılmalarından onun ne kadar etkilendiğini özlemişti.

Bilseydi, bir sezgisi olsaydı, her saniyesini onu rahatlatmak için harcardı. Artık çok geçti.

Hayallerinin kızını kaybetmişti.

Hayır, bu doğru değildi. Yeniden rüya görmeye başlamasının nedeni oydu .

Boğazında o tanıdık daralmayı hissedenden Rory, elinden geldiği kadar boğazını temizledi ve tornavidayı kapıp dizlerinin üzerinde bir sonraki kullanılmayan masaya doğru yürüdü. Eski, paslı cıvataları sökmek gibi kapsamlı bir işleme başlayamadan bodrumdaki ışık yandı. Gözlerini kısarak merdivenlere doğru baktı ve Jamie ile Andrew'u tepede, yüzlerinde *ne bok olduğunun aynı ifadesiyle buldu*. Kapıyı açtıklarında üst kattaki bardan sesler gelmeye başladı ve Rory akşamın erken saatleri olması gerektiğini anladı. Tanrım, ne zamandır oradaydı?

Hey, dostum, dedi Andrew merdivenlerden inerken, arkasında Jamie. "Annemin partisine gidiyoruz. Seni almak için uğradım."

Parti bugün müydü? Rory bileğinin arkasını alnına sürttü, muhtemelen arkasında bir pislik izi bıraktı. Olive'in de yıllardır ilk kez annesini görmeye onunla gitmesi gerekiyordu ama artık bunun için bir umut yoktu. Her şeyden çok, orada yerde kalıp, kalbinin yıkımından uzaklaşmak için kendine fiziksel acı vererek kalmak istiyordu. Yine de yapmazdı.

Olive içinde bir şeyleri uyandırmıştı. Daha iyi bir adam olma ihtiyacı. Sadece onun için değil, kendisi için. Bu yüzden Olive onu kaldırıma tekmelediğinde hemen suratı asılmamıştı. Buna geri dönmeyecekti. Ona layık olmaya geri dönmeyecekti. Saygıya layık olmayan. Artık Olive'e sahip

olamasa bile, onun özverili bir hediye gibi ona verdiği umut ve iyimserlik ruhunu çarçur etmeyecekti. Onun ona verdiğini çarçur ettiyse, Olive'i de çarçur etmişti. Ve onda yarattığı fark, ondan geriye kalan tek şeydi.

Zor olsa da, Rory elini duvara dayadı ve sert beton zeminde garip pozisyonlarda durmaktan bacakları yarı uykulu bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştı. "Pekala," dedi, ses telleri kopmuş gibi bir sesle. "Hadi gidelim."

Jamie öne çıktı ve tornavidayı elinden aldı, Rory'nin elinin durumu karşısında irkildiğini gizleyemedi. "Önce eve uğrayıp sana bir duş alalım. Belki bir kıyafet değişikliği."

"Yapamam. Sadece böyle gitmeliyim. Düşünmeyi bırakırsam, duracağım. Sadece duracağım."

Birkaç saniye sessizlikten sonra, Andrew yumruğunun içine öksürdü. "Sanırım burada fazladan gömleğim var. Muhtemelen üzerlerine Bud Light diyorlar ama..."

Ağabeyi kutuları karıştırırken, Jamie küçük personel tuvaletine girdi ve bir avuç dolusu ıslak kağıt havluyla çıktı. "Hareket etme."

Rory kendini bildi bileli zorunluluktan kendi başının çaresine bakıyordu. Anne babası için parlak, parlak mutlu bir aile fikri pencereden uçup gittikten sonra, ortaya çıkan son çocuk o olmuştu. İlişkileri ara sıra değişken olandan tamamen değişken olana geçtikten sonra. Bu yüzden ortalıktan uzak durmuş, kendini okula hazırlamıştı. Gerektiğinde kendini besledi. Ama Rory, Kale Kapısı'nın bodrumunda durup Andrew kirli gömleğini değiştirirken Jamie'nin yüzünü ve ellerini temizlemesine izin vermeseydi cehennem olurdu. Bugün kendi başına yapamazdı. Belki yarın.

Andrew bardan çıkarken mutfaktan bir sipariş patates kızartması çaldı ve Rory'ye onları yemesini emretti. Şimdi Andrew'un arabasının arkasında oturuyordu - Jamie yolcu koltuğundaydı - Strafor kutusundan kendisine karton gibi gelen şeyi yiyordu. Uyanışçılar hoparlörlerin arasından geçip gittiler ama pencereler kapalıydı ve şiddetli rüzgar Rory'nin sözcükleri çıkarmasını engelledi. Dışarısı bulutluydu, yağmur yağmaya hazırlanıyordu ve buna sevinmişti. Bir günde güneş ışığına dayanamaz ve annesiyle, suçuyla yüzleşemezdi.

Jamie dikiz aynasından onunla göz teması kurdu. "İyisin?"

Rory başını sallamayı başardı.

"İyi olacak. Neden bu kadar uzun süre uzak kaldığını merak edeceksin."

Bir süre konuşmadan arabayı sürdüler. "Olive ile olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Jamie ağabeylerine bir bakış gönderdi. Kusursuz zamanlama anlayışına hiç iltifat ettim mi?

"Bu iyi." Rory patates kızartmasını kenara koydu ve burnunun kemerine masaj yaptı. En son ne zaman uyumuştı? Gözlerini her kapatışında, Olive'in ondan geri çekildiğini görüyor, bu yüzden denemekten vazgeçiyordu. "Bana zeki kız bakışı attı."

"Bu da ne?" diye sordu.

Başını koltuğa yasladı, sohbet edemeyecek kadar bitkin ve boştu. "Okula odaklanıyor. Etrafında aynı şeylere değer veren insanlara ihtiyacı var. Onu suçlamıyorum. Ben... onu suçlamıyorum. Boğazındaki düğümü yuttu. "İhtiyaç duyduğu şey olmaya çalışmama izin vermiş olabilir, ama...

bilmiyorum. Onu çoktan terk edip onu incittiğimde riske girmeye değmezdim. Onu suçlama, tamam mı? O mükemmel," diye bitirdi sessizce. "Onu görmeme izin verme yeter. Ona hayatını yaşamasına izin vereceğimi söyledim. Onu görürsem, yapacağım..."

Jamie yolcu koltuğunda döndü. "Ne?"

"Dilenmek. Onu geri almak için yalvaracağım." Bir nefes verdi. "Buna ihtiyacı yok."

Queens'e varmaları on beş dakika daha sürdü ve sonunda Molly Prince'in son dört yıldır yaşadığı teyzelerinin evine giden sokağı indiler. Rory oraya en son ne zaman geldiğini hatırlamıyordu bile. Muhtemelen şükran Günü ya da diğer tatillerden biri için şimdi sadece rastgele kutladılar. Sokak temizlenmiş, yeniden döşenmişti. Her iki tarafta da ağaçlar sıralanmişti, aynı bodega köşede oturuyordu ama yeni bir tente almıştı. şimdi gökten hafifçe yağmur yağmaya başlamıştı ve Andrew Paralel kaldırım kenarına park ederken ön cam silecekleri gıcırđıyordu.

Andrew motoru kapattı ve dikizden Rory'nin gözleriyle buluştu. "Geleceğini bilmiyor, o yüzden neden kafanı toparlayıp hazır olduğunda gelmiyorsun?"

Araba boşaldığında oluşan sessizliğe minnettar olan Rory enesi sımsıkı başını salladı. Annesini tekrar göreceği anı çok uzun zamandır bekliyordu. şimdi burada olduğuna göre, yine de? O kadar yıldırıcı değildi. Belki de, annesini tacizle tek başına yüzleşmek üzere nasıl terk ettiği konusunda Olive'e yükünü boşalttığı içindi... ve annesi onu hâlâ istiyordu. Sadece kısa bir süre için. Ama bu yine de bir şey için sayılırdı. Hayır, her şey için geçerliydi.

Bunu yapabilirdi. Bugün en zayıf halinde olabilir ama genel olarak, Olive'le geçirdiği zamandan beri daha güçlüydü. Kendisinin daha iyi bir versiyonuydu. Aynada kendisine bakmasını ve artık eksik olmak istemediğini anlamasını sağlamıştı. Geleceğin kontrolünde olduğunu ve geçmişten adım adım uzaklaşabileceğini fark etmesini sağladı.

Tanrım, onun orada olmasını diledi.

Arabanın tavanına şiddetli bir şekilde yağan yağmur, yakında sağanak yağışın habercisi oldu. Zaten bok gibi görünüyordu ve üç günlük sakalı ve çökük gözleri üzerine boğulmuş bir fareye benzemesine gerek yoktu. Şimdi içeri girsen iyi olur. Burnundan birkaç canlandırıcı nefes aldıktan sonra Rory, uzun adımları kaldırımı yerken yağmurdan korunma zahmetine girmeden arabadan dışarı çıktı. Eve giden patikanın sonuna kadar geldi... ve kafasındaki buhar buharlaşmaya başladığı yer orasıydı. İçindeki her şey çok dengesiz geliyordu. Gerçekten oraya gidip bu zayıflamış haliyle annesiyle yüz yüze gelebilir miydi? Ya ona kızdıysa? Olive'in artık onu istememesi onu dizlerinden kırmışken bununla başa çıkabilecek miydi?

Yolun sonunda tereddüt ederken yağmur hızlanmaya başladı. *Bir karar ver .*

Nefesi kesik kesik geldi, ayakları birkaç santim geriye gitti...

Rory ! ”

Kafası sağa doğru çarpmıştı. Ve kaldırımında ona doğru koşan Olive vardı, sıırılsıklamdı. Sandaletler ve mavi beyaz çiçekli bir elbiseyle baştan aşağı sıırılsıklam olmuş, hayatı boyunca tanık olduğu her şeyden daha güzel görünüyordu.

Bir on sentlik dönüş yaptı, teni onunkiyle temas etmek için haykırıyordu - ama birden durdu, elleri iki yanına düştü. Neden oradaydı? *Umut etme. Seninle olmaya geldiğini umma.* Durum böyle olmasaydı, onu tehlikede yakardı.

"Zeytin," diye tısladı, tasmalı bir hayvan gibi hissederek koşum takımı yerine katıksız irade gücüyle geri çekildi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben..." Bir adım daha yaklaştı ve ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Seninle geleceğimi söylemiştim. Partiye."

Zihni, satır aralarını okumaya çalışarak yarıştı. "Sözünü bozmak istemediğin için mi geldin?" Kafasını salladı. "O tatlı. Aynı senin gibi, güneş ışını. Ama lütfen eve git. Sana bakmanın beni *öldürdüğünü* bilmiyor musun ?

"Üzgünüm." Elleriyle yüzünü kapattı, sonra ellerinin düşmesine izin verdi. "Söylediklerim için özür dilerim, Rory. Gitmene sebep olduğum için. Yanılmışım. II..." Ağzından büyük bir hıçkırık çıktı. "Seni çok özledim, düşünemiyorum, yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum ya da okuyamıyorum. Neden bana her an patlayabilecek bir bombaymışım gibi bakıyorsun? Bunu hak ettiğimi biliyorum ama..."

Seni çok özledim sözleri Rory'nin beyninde bumeranglar gibi uçuşuyordu. *Onu özledi. Onu özledi.* Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzını açtı ama bir anda onun her geçen saniye daha da sırlıslık olmaya başladığını fark etti. Ya hastalanırsa? Hayır, buna izin vermeyecekti. Araba kapısının arkasından kilitlenmemiş olması için dua eden Rory, onu Andrew'un aracına yönlendirdi ve arka koltuk kapı kolunu çekerek açıldığında rahat bir nefes aldı. "Burada konuşalım. Sen ıslanırken konsantre olamıyorum."

"Tamam aşkım."

Kapı kapanır kapanmaz, Rory kendini cennet ve cehennemin güçlü bir bileşimi içinde buldu. Arka koltukta oturan Olive'e, kalçaları birbirine değecek kadar yakındı ama henüz onun kendisine dokunulmak isteyip istemediğinden emin değildi. O yüzden sadece bekledi. Bekledi, nefes aldı ve gezegendeki en inanılmaz gözlerle ona bakan kıza saldırmaması için olabildiğince hareketsiz kaldı. Çok sevdiği kız, onunla aynı oksijeni paylaştığı için yarı çılgındı.

Olive'in nefesi kesildi. "Senden gitmeni istediğim sabah annemden gelen bir mesajla uyandım. Eski yatak odamı oyuncak kutu açma alanına çevirmişlerdi. Kanal için." İşitilebilir yutkunması, arka cama yağan yağmura karıştı. "Yeniden terk edilmiş gibiydim ve sonra senin gittiğin andan başka bir şey düşünemedim. Ve bir daha yaparsan ne kadar canın yanar. Ve ben sadece çok korktum. Parmakları elbisesinin nemli eteğinde kıvrıldı. "Muhtemelen benden hoşlanman için sebepler uydurdum, çünkü durup tekrar gideceğinden o kadar emindim ki. Belki de birini kurtarmaya *ihtiyacın olduğu için* , kurtaramadığın zamanlar yüzünden benden hoşlandın ." Ona anlamlı bir bakış attı. "Sadece bir nedene ihtiyacım vardı - *herhangi bir* nedene - seni uzaklaştırmak için... bırakılmaktan... kaçınmak için. Belki de ben saf bir kıyım, Rory. Belki ben. Çünkü sensiz olmak nasıl olursa olsun korkunç ve ben bunu hızlandırdım." Ağzından bir hıçkırık çıktı, vücudu titremeye başladı. "Ve ben sana aşığım ve şimdi beni *tutmayacaksın bile. Her şeyi mahvettim . Ben sahibim-*"

Rory'nin kolları bir anda ona dolandı, onu sıkıca göğsüne bastırdı ve koltuğun üzerinden kucağına doğru sürükledi. Olabildiğince doğal bir şekilde onun üzerine oturdu,

vücutları bir bütünün iki yarısı gibi birbirine kenetlendi. Kalbi tekrar tekrar yalpaladı, kırıktan tamama bu kadar hızlı gitmenin şokuyla saçlarına boğuk bir ses bastırdı ve ellerini onun ulaşabildiği her santiminde gezdirdi. Baş, sırtı, kalçaları, yüzü. "Az önce bana aşık olduğumu mu söyledin?"

"Evet," diye fısıldadı, başını sallayarak. " *Evet* . Çok üzgünüm, söylediğimde ciddi değildim. Hayatımda sadece okuldan insanlara ihtiyacım olduğu hakkında. *yalan* söylüyordum _ D-ben bunu mahvettim mi-"

" *Zeytin* ." İçindeki duygunun her bir zerresi -inanmama, onur, rahatlama- adının bu tek kullanılışına işliyordu. Akli, söylediği her kelime arasında gidip geliyordu, önce nereye ineceğini bilemiyor, tekrar tekrar son kısma dönüyordu. Bu kız onu seviyordu. Onu geri sevdi. Rüya mı görüyordu? Hayır. Hayır, onun kucağındaki ağırlığı gerçektir. Oradaydı. Göz teması kurmak için can atarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve başlarını bir araya getirdi. "Seni seviyorum. *Seni seviyorum* . Her zaman yapacağım. Her zaman. Önce bunu açıklığa kavuşturalım."

İçinden bir ürpertir geçti ve onun göğsüne yaslandı.

"Bununla rahatlama cüret etme. Seni sevmekten vazgeçebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözlerinin içine bakarak başını salladı. "HAYIR."

"İlk başta seni tutmadım çünkü sadece bir sözümü tutmak için burada olsaydın kırılırdım. Ve bana ihtiyacın olduğu için değil."

"Sana ihtiyacım olduğu için buradayım," dedi kucağına yaklaşarak onun ağzına doğru. "Buradayım çünkü sana çok ihtiyacım var."

Olive'in kedisi aşığı doğru bastırıldı, horozu çok sıcak ve tatlıydı ve eti basınçla doluydu. Sadece onun tatmin edebileceğı o korkunç, harika ağırlık. Birbirlerinin ağızlarına daha hızlı ve daha hızlı nefes alırken, kalçaları dönmeye başlarken, yağmur sert bir şekilde yağmaya başladı ve arka koltuğı, var olan tek iki kişi oldukları kendi özel dünyasına çevirdi. "Bana bak." Rory dikkatini ondan hiç ayırmadan cebinden cüzdanını çıkardı ve koltuğa fırlattı, parmaklarıyla cüzdanın arasına sıkıştırdığı kare folyo paketi aradı. "Zeytin bebeğim. *Gerçekten seni kurtardığımı mı düşünüyorsun ?* Sen beni kıyıya çekmeden önce boğulan bendim. Bana bak, annemin doğum günü partisinin dışında, kendimi bulacağımdan emin olmadığım bir yerde oturuyorum. Hepsi bana inandığın içindi."

Gözleri yumuşak ve nemliydi, yüzünde geziniyordu. "Nasıl hissettiğinden şüphe ettiğim için üzgünüm."

"HAYIR. Özür dileme," dedi huysuzca, elbisesinin ıslak eteğini uyluklarına kadar soyarak, ıslanmış kumaşı kalçalarının çevresinde toplayarak. Keşke bana kısa mesajdan bahsetseydin bebeğim. Yaptıkları hakkında. Ben çok üzgünüm. Birinin seni nasıl tanıyabileceğini ve seni olabildiğince yakın tutmak istemeyebileceğini anlamak benim için zor. Düzeltemediğim için kendimi çok çaresiz hissettiriyor.

"Benim için hiçbir şeyi düzeltmene ihtiyacım yok," dedi dudaklarını yan yana birbirine sürterek. "Sadece..."

"Sadece ne?"

Aşığı baktı. "Senden ayrılmamı beklediğini bilmek hoşuma gitmiyor. İlk bela belirtisinde beni rahat bırakacak, hayatımı yaşamama izin verecek bir planın olduğunu."

Rory, Olive'i o anda daha çok anladı. Gündelik istemiyordu. Onun kıpırdamadığını bilerek güvende olmaya ihtiyacı vardı. Hayatındaki varlığının bir o kadar sağlam ve yok edilemez olduğunu. Şu andan zamanın sonuna kadar sürse, sonsuza kadar yanında olacağını asla sorgulamamasını sağlayacaktı.

Bir saniye daha bekleyemeyen Rory, hızla artan, dilleri birbirini bulan ve çiftleşen, başları yana eğik bir yeniden birleşme öpücüğü için ağzıyla dalga geçti. Uylukları neredeyse anında onun kalçalarının etrafında huzursuzca döndü, parmakları onu daha yakına getirmek için gömleğinin yakasını çekiştirdi. Ve *kahretsin* , o küçük sızlanma seslerini özlemişti.

Rory vücutlarının arasına uzandı ve kotunun fermuarını açtı, ağrının kaynağını çıkarırken yüzünü buruşturdu. Hızlı bir şekilde prezervatifi sardı, Olive'in kayışını aletinin başıyla kenara itti ve kendini onun girişinde konumlanmış halde bıraktı. Ama tam olarak içeride değil. Sadece bastırıyor, bastırıyor, ıslaklığının lateksi kaplamasına izin veriyor.

"Ne zaman sürmek istersen senindir," diye homurdandı, am kısmının dudaklarını izleyebilmek için arkasına yaslandı, aletine sarıldı ve birkaç santim aşağı kayd, Olive onu içeri almak için kalçalarını, tırnaklarını çalıştırdı. omuzlarına kazıyor. "Beni kaldırabileceğin kadar derine daldığımda, biraz konuşacağız."

"Tamam," dedi nefes nefese, cam gibi gözleri dönerek. "Konuşmak. S-eminim."

Rory'nin kalbi aşkla şişti, ancak Olive'in sıkı amcığı tüm zonklayan uzunluğu boyunca dalgalanıp sıkışırken şehvet

yükseldi ve dikkat talep etti. "Aferin kız," diye başardı, onun gergin yanaklarını ellerinin arasında bularak, ağzını O şekline getiren bir ritimle onu rahatlattı. "Doğru bebeğim. Mükemmel bir uyum." Poposuna hafifçe vurdu, şaplak sesi arka koltukta yankılandı. "Adamını sikeyim."

" *Rory* ," diye inledi, bir öpücük için onun ağzını aradı. Adam daha hızlı bir adım atarken boğazının derinliklerinden hırıltılar çıkardı ve anında kalçalarını tam olarak nasıl açacağını öğrendi, böylece her hareket ettiğinde tatlı klitoris onun aletine sürtündü. "Çok hızlı geleceğim. Elimde değil. Seni özledim. Sana ihtiyacım var."

"Konuşmamızın zamanı geldi, Olive." İçindeki aşk, biraz karanlığı içerecek şekilde genişledi. Çok fazla sahiplenme. O şeyler her zaman oradaydı, onun uyandırdığı yoğun duygulara karışmaya hazırdı ama Rory'nin içgüdüğü yükseldi ve şimdi onları serbest bıraktı. yağmalamak için Çünkü ruhu ona Olive'in onlara ihtiyacı olduğunu söylüyordu. "Asil olmayı bıraktım. Bir daha gitmemi istersen," diye ağzını tırmaladı. "Yapmayacağım. Lanet olsun. Gitmek. Duymak istediğin bu mu?"

Olive'in başını sallaması sarsıntılıydı, gri gözleri heyecanla parlıyordu. " *Evet* ."

Ağzını kulağına yaklaştırdı ve ona karşı nefes aldı. Polisi araman gerekecek, Olive. Bir ordu getirmelerini söyle. Beni dışarı sürüklemek için gereken bu. Kızımdan uzakta."

"Olmayacak. Asla olmayacak."

"Eğer öyleyse, yine de geri geleceğim." Ağgözlü bir ağızla hıçkırıklarını yutarak onu sertçe öptü. "Takıntı böyle işler. Dır-dir. Bu. *Neye ihtiyacın var?* "

" *Evet* ," diye haykırdı, ona sertçe binerek. Hızlı. "İhtiyacım olan bu, Rory."

"Tamamlamak." Rory, kalçalarının her kıvrımına ve gıcirtısına karşılık vererek, kalçalarını keskin hamlelerle kaldırmaya başladı ve Olive nefesini tuttu, hızını artırdı, giderek daha fazla ivme kazandı. Tanrı aşkına bebeğim. *bebeğim* _ Beni çok iyi kurtarıyorsun." Önümüzdeki otuz saniye içinde gelmezse, birinci olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bilen Rory, elbisesinin üst üç düğmesini çözdü, ıslak kumaşı kenara iterek meme uçlarını sütyeninin ince ipeğinden geçirdi - ve amcık onun etrafında ele geçirildi, adının kırık versiyonları arabayı doldururken kadın orgazmla sarsıldı.

Rory son bir kez gerginliğini içine çekti ve kükredi, doruk öyle bir kuvvetle içinden geçiyordu ki ciğerleri uzun süre dolmadı, görüşü bulanıklaştı. Arabanın arka koltuğunda Olive ve kalplerinden taşan aşktan başka bir şey yoktu. Yağmur pıtırta şeklinde yavaşlarken, ağızları yavaş, dolambaçlı öpücüklerle buluşurken, kalpleri sanki bir araya gelmeye çalışıyormuş gibi birbirine yakın bir şekilde çarparken, birkaç dakika birbirlerine sarıldılar.

"Seni seviyorum Zeytin. Tanrım, seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Rory." Çenesini, yanağını, ağzını öptü, hayatının geri kalanında her gün duymayı planladığı memnun bir iç çekişle yanağını omzuna yasladı. "İçeri girmeye hazır mısın?"

"Sen benim olduğun sürece her şeye hazırım." Onu ayı kucağına aldı. "Ve sadece ailemi görmeyeceğiz. Seninkini göreceğiz, Olive."

Başını kaldırdı ve ona güzel bir gülümseme hediye etti. Ve birkaç dakika sonra kapıyı çaldıklarında ve Rory'nin annesi cevap verip gözyaşlarına boğulup onu kollarının arasına aldığıında, Rory bir erkeğin ona iki yönden gelen bu kadar sevgiyle başarılı olmaktan başka nasıl bir şey yapabileceğini merak etti. Temelinde kalan çatlaklar umutla doldu. Geleceğin parlak olmaktan başka bir şey olmayacağını bilmek, özellikle de kız arkadaşını sevmenin yarısına gelmiş olan annesi Olive'e de sarıldığıında. Sanki biri yardım edebilirmiş gibi. Rory, Olive'in ailesi arasında özel bir yeri olacağına dair kendi kendine söz verdi. Onun olduğu kadar onun da olacaktı.

Verebileceği her şey onun olacaktı.
Nefes aldığı sürece.

SON

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır. Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır. Sitedeki kitaplar sadece tanıtım amaçlıdır. Yazarı ve yayıncıyı desteklemek için kitabı satın almanızı öneririz..